

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 25

Dijous, 28 d'octubre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 33 i 34

Í N D E X

Sessió núm. 33

Projecte de pressupost

del Parlament i del Síndic de Greuges per al 2005 (tram. 230-00002/07) (p. 3)

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2004
(tram. 232-00005/07) (p. 11)

Sessió núm. 34

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 300-00726/07) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari (tram. 300-00182/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'energia eòlica (tram. 300-00357/07) (p. 23)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de captament pel que fa a la política fiscal
i econòmica. (tram. 300-00049/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries
(tram. 300-00407/07) (p. 33)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem)
(tram. 300-00439/07) (p. 37)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular
(tram. 300-00486/07) (p. 43)

Preguntes

al Consell Executiu sobre el contingut dels pressupostos de la Generalitat per a l'exercici del 2004
(tram. 310-00104/07) (retirada) (p. 47)

→

al Consell Executiu sobre la creació de la Taula Sectorial d'Universitats
(tram. 310-00163/07) (retirada) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la retirada dels símbols feixistes que encara hi ha en la façana
dels edificis d'habitatges de protecció oficial (tram. 310-00131/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció i la promoció de la salut mediambiental
que coordinen les actuacions dels centres de salut i la salut pública municipal (tram. 310-00136/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció i la promoció de la salut comunitària
que coordinen les actuacions dels centres de salut i la salut pública municipal (tram. 310-00137/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció de riscos en la salut laboral
(tram. 310-00138/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció dels riscos psicosocials en la salut laboral
(tram. 310-00139/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre les accions previstes per a activar i dur a terme el Pla director de l'Alt Penedès
(tram. 310-00143/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre els ajustaments de plantilla anunciats en alguns sectors industrials
(tram. 310-00159/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre la gestió dels centres d'atenció primària (CAP) dels barris de la Torrassa
i de Collblanc, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (tram. 310-00186/07) (p. 54)

al Consell Executiu sobre les previsions d'execució de l'últim tram de la carretera comarcal
entre Àger (Noguera) i Tremp (Pallars Jussà) (tram. 310-00210/07) (p. 55)

al Consell Executiu sobre l'impacte acústic a Castelldefels i Gavà (Baix Llobregat) de la posada
en funcionament de la tercera pista de l'aeroport del Prat (tram. 310-00241/07) (p. 55)

al Consell Executiu sobre quan té prevista la reparació del tram Tarroja de Segarra - Sant Ramon
(Segarra) de la carretera L-324 (tram. 310-00244/07) (p. 56)

al Consell Executiu sobre el traspàs a la Generalitat de la xarxa de carreteres de les diputacions
provincials (tram. 310-00255/07) (p. 57)

al Consell Executiu sobre un complement retributiu per al foment de l'ús del català per al personal
de jutjats i tribunals (tram. 310-00112/07) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el pacte nacional per a l'educació (tram. 300-00663/07) (p. 59)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la mediació escolar (tram. 300-00725/07) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 302-00061/07) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres
territoris de parla catalana (tram. 302-00062/07) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme
i el voluntariat i llur promoció (tram. 302-00063/07) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil (tram. 302-00064/07) (p. 79)

SESSIÓ NÚM. 33

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i l'oïdor de comptes, Sr. David Pol i Torrella.

Al banc del Govern seuen el de Relacions Institucionals i Participació i el conseller de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 2005 (tram. 230-00002/07). Comissió de Govern Interior. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Govern Interior. (No es transcriu.)

2. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2004 (tram. 232-00005/07). Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.tercer del Reglament). (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 2005

Tram. 230-00002/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el 28 d'octubre de 2004, ha debatut el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu als pressupostos del Parlament i del Síndic de Greuges per al 2005.

Finalment, d'acord amb el que estableix l'article 46.2. segon del Reglament, ha adoptat els acords següents:

1. Aprovar el Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 2005 per una quantitat total de 58.196.015,45 euros, amb el detall que figura en el document annex número 1.

2. Aprovar el Projecte de pressupost del Síndic de Greuges per al 2005 (servei 02 de la secció 01) per una quantitat total de 4.916.000 euros, amb el detall que figura en el document annex número 2.

3. Proposar d'incorporar al text articulat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 les disposicions addicionals següents:

Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 2004 als mateixos capítols del pressupost per al 2005.

Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament a mesura que aquest les demani.

Tercera: La Comissió de Govern Interior del Parlament pot acordar modificacions de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, donant-ne compte al Departament d'Economia i Finances.

Palau del Parlament, 28 d'octubre de 2004

El secretari tercer
Rafel Luna i Vivas

El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual

ANNEX 1

PRESSUPOST PER AL 2005

01. PARLAMENT DE CATALUNYA

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

		Total concepte	Total article
CAPÍTOL I - REMUNERACIONS DEL PERSONAL			
ARTICLE 10 - ALTS CÀRRECS			6.837.525,98
100,0001	Assignacions diputats	6.837.525,98	
ARTICLE 11 - PERSONAL EVENTUAL			458.474,60
110,0001	Retribucions bàsiques	319.061,50	
110,0002	Altres remuneracions	139.413,11	
ARTICLE 12 - FUNCIONARIS			9.570.637,29
120,0001	Retribucions bàsiques	6.902.742,29	
121,0001	Retribucions complementàries	2.667.895,01	
ARTICLE 13 - PERSONAL LABORAL			169.233,49
131,0001	Retribucions bàsiques	126.194,49	
131,0002	Retribucions complementàries	43.039,00	
ARTICLE 15 - INCENTIUS AL RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES			898.453,24
151,0001	Productivitat	728.453,24	
151,0001	Gratificacions per serveis extraordinaris	170.000,00	
ARTICLE 16 - ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS			4.175.699,34
160,0001	Seguretat Social personal	2.082.936,59	
160,0002	MUFACE	10.842,52	
160,0004	Altres règims de previsió social	90.000,00	
160,0100	Assegurances personal i diputats	500.000,00	
160,0101	Classes passives diputats i personal	24.763,24	
160,0102	Seguretat Social diputats	1.053.675,99	
161,0100	Pla de pensions funcionaris	207.900,00	
161,0101	Prestació compl. cessament i jubilació diputats	135.581,00	
161,0102	Prestació protecció maternitat personal	55.000,00	
161,0103	Subsidis jubilació funcionaris	15.000,00	
TOTAL CAPÍTOL I		22.110.023,94	22.110.023,94

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL II. DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS		
ARTICLE 20 - LLOGERS I CÀNONS		637.167,89
200,0001 Lloguer de béns mobles	6.000,00	
200,0100 Leasing i renting nous cotxes	150.000,00	
200,0101 Lloguer fotocopiadores i fax	229.000,00	
200,0102 Lloguer equipament informàtic	154.383,11	
201,0001 Lloguer de béns immobles	43.512,78	
209,0100 Servei de Bar Restaurant	54.272,00	
ARTICLE 21 - CONSERVACIÓ I REPARACIÓ		633.286,00
210,0001 Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	98.800,00	
210,0100 Conservació aire condicionat	97.300,00	
210,0101 Conservació altra maquinària i equip	152.086,00	
210,0103 Conservació sistema informàtic	115.800,00	
210,0104 Conservació parc mòbil	20.000,00	
210,0105 Conservació equipaments elèctrics	7.000,00	
210,0106 Conservació sistemes de comunicacions	91.500,00	
210,0107 Conservació sistemes de seguretat	50.800,00	
ARTICLE 22 - MATERIAL, SUBMINISTRAMENT I ALTRES		6.937.181,46
220,0001 Material ordinari no inventariable	219.800,00	
220,0002 Premsa, revistes, llibres i altres publicacions	184.125,00	
220,0003 Material informàtic no inventariable	60.000,00	
221,0001 Electricitat	246.486,55	
221,0002 Aigua	23.000,00	
221,0003 Gas	14.000,00	
221,0005 Carburants	43.600,00	
221,0006 Vestuari	216.000,00	
221,0009 Altres subministraments	36.660,00	
221,0100 Enregistrament i so	42.500,00	
222,0001 Telefòniques	780.215,00	
222,0002 Postals	29.000,00	
222,0006 Altres	52.000,00	
223,0001 Transports	4.000,00	
224,0100 Assegurances parc mòbil	17.000,00	
224,0101 Assegurances d'edifici, mobiliari i maquinària	21.400,00	
225,0001 Tributs	2.000,00	
226,0002 Relacions públiques (actes XXV aniversari)	709.558,00	
226,0003 Publicitat i propaganda	12.000,00	
226,0007 Formació i promoció	80.000,00	
226,0008 Altres despeses diverses	34.700,00	
226,0100 Hospital Clínic	9.900,00	
227,0001 Neteja i sanejament	880.500,00	
227,0007 Estudis i treballs tècnics	130.000,00	
227,0055 Serveis informàtics	413.097,91	
227,0100 Connexions bases dades i altres serveis informàtics	18.000,00	
227,0019 Publicacions obligatòries	310.000,00	

		Total concepte	Total article
227,0020	Publicacions voluntàries	212.500,00	
227,0103	Serveis Agències de notícies	73.321,00	
227,0104	Serveis d'assistència al Ple i megafonia	153.700,00	
227,0106	Serveis de comunicacions	1.508.118,00	
227,0107	Serveis org. exposició XXV aniversari	400.000,00	
ARTICLE 23 - INDEMNITZACIÓ PER RAÓ DEL SERVEI			4.099.818,64
230,0001	Dietes, locomoció i trasllats	205.500,00	
230,0100	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	122.000,00	
231,0001	Altres indemnitzacions	28.000,00	
231,0100	Indemnització als diputats	3.404.318,64	
231,0101	Indemnitzacions per compareixences	10.000,00	
232,0001	Ajuts menjador	230.000,00	
233,0001	Fons d'acció social	100.000,00	
TOTAL CAPÍTOL II		12.307.453,99	12.307.453,99
CAPÍTOL IV. TRANSFERÈNCIES CORRENTS			
ARTICLE 48 - A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE			15.301.400,00
481,0100	Assignacions als grups parlamentaris	15.301.400,00	
TOTAL CAPÍTOL IV		15.301.400,00	15.301.400,00
CAPÍTOL VI. INVERSIONS REALS			
ARTICLE 61 - INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			6.813.000,00
611,0100	Obres condicionament de l'edifici	6.813.000,00	
ARTICLE 62 - INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE			468.200,00
621,0100	Programes microfilmació d'arxius	18.700,00	
622,0100	Sistema de seguretat	232.500,00	
623,0100	Altra maquinària	37.200,00	
623,0101	Telefonia	88.800,00	
623,0102	Audiovisuals	90.000,00	
623,0101	Instal·lacions elèctriques	1.000,00	
ARTICLE 64 - INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS			210.500,00
641,0100	Adquisició de mobiliari	210.500,00	
ARTICLE 65 - INVERSIONS EN EQUIPS PER A PROCÉS DE DADES			750.000,00
651,0100	Pla informàtic	750.000,00	

	Total concepte	Total article
ARTICLE 67 - INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		94.330,00
671,0100 Adquisició de llibres	94.330,00	
TOTAL CAPÍTOL VI	8.336.030,00	8.336.030,00
	Total	Total
CAPÍTOL VII. TRANSFERÈNCIES DE CAPITAL		
ARTICLE 78		123.107,52
781,0100 Equipament informàtic dels grups	123.107,52	
TOTAL CAPÍTOL VII	123.107,52	123.107,52
CAPÍTOL VIII - CONCESSIÓ DE PRÉSTECES I BESTRETES FORA DEL SECTOR		
ARTICLE 83		18.000,00
831,0100 Bestretes	18.000,00	
TOTAL CAPÍTOL VIII	18.000,00	18.000,00
	Pressupost 2005	
TOTAL CAPÍTOL I	22.110.023,94	
TOTAL CAPÍTOL II	12.307.453,99	
TOTAL CAPÍTOL IV	15.301.400,00	
		49.718.877,93
TOTAL CAPÍTOL VI	8.336.030,00	
TOTAL CAPÍTOL VII	123.107,52	
TOTAL CAPÍTOL VIII	18.000,00	
		8.477.137,52
TOTAL PRESSUPOST 2005	58.196.015,45	

ANNEX 2

PRESSUPOST PER AL 2005

01. PARLAMENT DE CATALUNYA

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. REMUNERACIONS DEL PERSONAL		
ARTICLE 10 - ALTS CÀRRECS		330.000,00
100,0001 Retribucions bàsiques	127.000,00	
100,0001 Retribucions complementàries	203.000,00	
ARTICLE 11 - PERSONAL EVENTUAL		1.830.000,00
110,0001 Retribucions bàsiques	1.260.000,00	
110,0002 Altres remuneracions	570.000,00	
ARTICLE 12 - FUNCIONARIS		730.000,00
120,0001 Retribucions bàsiques	580.000,00	
121,0001 Retribucions complementàries	150.000,00	
ARTICLE 13 - PERSONAL LABORAL		67.000,00
131,0001 Retribucions bàsiques	52.000,00	
131,0002 Retribucions complementàries	15.000,00	
ARTICLE 15 - INCENTIVUS AL RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES		70.000,00
151,0001 Productivitat	45.000,00	
151,0001 Gratificacions per serveis extraordinaris	25.000,00	
ARTICLE 16 - ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS		503.000,00
160,0001 Seguretat Social personal	480.000,00	
160,0004 Altres règims de previsió social	3.000,00	
160,0100 Assegurances personal	20.000,00	
TOTAL CAPÍTOL I	3.530.000,00	3.530.000,00
CAPÍTOL II. DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS		
ARTICLE 20 - LLOGERS I CÀNONS		120.000,00
200,0001 Lloguer de béns mobles	20.000,00	
201,0001 Lloguer de béns immobles	100.000,00	
ARTICLE 21 - CONSERVACIÓ I REPARACIÓ		40.000,00
210,0001 Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	40.000,00	

		Total concepte	Total article
ARTICLE 22 - MATERIAL, SUBMINISTRAMENT I ALTRES			853.000,00
220,0001	Material ordinari no inventariable	40.000,00	
220,0002	Prensa, revistes, llibres i altres publicacions	20.000,00	
220,0003	Material informàtic no inventariable	14.000,00	
221,0001	Electricitat	25.000,00	
221,0002	Aigua	4.000,00	
221,0005	Carburants	4.000,00	
221,0006	Vestuari	3.000,00	
221,0009	Altres subministraments	2.000,00	
222,0001	Telefòniques	37.000,00	
222,0002	Postals	20.000,00	
224,0100	Primes d'assegurances	8.000,00	
225,0001	Tributs	2.000,00	
226,0002	Atencions protocolàries i representatives	20.000,00	
226	Publicitat i propaganda	120.000,00	
226,001	Reunions i conferències	10.000,00	
226,0007	Formació i promoció	10.000,00	
226,008	Altres despeses diverses	5.000,00	
226,0009	Publicacions	40.000,00	
227,0001	Neteja i sanejament	75.000,00	
227,0002	Seguretat	40.000,00	
227,0005	Custòdia dipòsits i emmagatzematge	4.000,00	
227,0007	Estudis i treballs tècnics	350.000,00	
ARTICLE 23 - INDEMNITZACIÓ PER RAÓ DEL SERVEI			102.000,00
230,0001	Dietes, locomoció i trasllats	57.000,00	
232,0001	Ajuts menjador	25.000,00	
233,0001	Fons d'acció social	7.000,00	
233,0002	Ajuts estudis i formació fills del personal	13.000,00	
TOTAL CAPÍTOL II		1.115.000,00	1.115.000,00

CAPÍTOL VI. INVERSIONS REALS

ARTICLE 61 - INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			90.000,00
611,0100	Obres condicionament de l'edifici	90.000,00	
ARTICLE 62 - INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE			50.000,00
623,0100	Altra maquinària	50.000,00	
ARTICLE 63 - INVERSIONS EN MATERIAL DE TRANSPORT			18.000,00
631,0100	Adquisició vehicles	18.000,00	

	Total concepte	Total article
ARTICLE 64 - INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS		20.000,00
641,0100 Adquisició de mobiliari	20.000,00	
ARTICLE 65 - INVERSIONS EN EQUIPS PER A PROCÉS DE DADES		18.000,00
651,0100 Pla informàtic	18.000,00	
ARTICLE 67 - INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		70.000,00
671,0100 Adquisició de llibres	70.000,00	
TOTAL CAPÍTOL VI	266.000,00	266.000,00

CAPÍTOL VIII - CONCESSIÓ DE PRÉSTECES I BESTRETES FORA DEL SECTOR

ARTICLE 83 - CONCESSIÓ DE PRÉSTECES I BESTRETES		5.000,00
831,0100 Bestretes	5.000,00	
TOTAL CAPÍTOL VIII	5.000,00	5.000,00

	Pressupost 2005	
TOTAL CAPÍTOL I	3.530.000,00	
TOTAL CAPÍTOL II	1.115.000,00	4.645.000,00
TOTAL CAPÍTOL VI	266.000,00	
TOTAL CAPÍTOL VIII	5.000,00	271.000,00
TOTAL PRESSUPOST 2005	4.916.000,00	

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2004
Tram. 232-00005/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el 28 d'octubre de 2004, ha examinat la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de l'exercici del 2004 que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 28 d'octubre de 2004

La secretària primera El president del Parlament
Anna Miranda i Torres Ernest Benach i Pascual

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA.

SITUACIÓ DE DESPESES. PRESSUPOST EXERCICI CORRENT

SITUACIÓ DELS CRÈDITS PRESSUPOSTARIS (ARTICLE I FUNCIONAL). DES DE 01/01/2004 FINS A 30/06/2004

Func. Econ.	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Obligacions Reconegudes Netes	% Obligat S/Definitiu	% S/Total Obligat	
121 10	ALTS CÀRRECS	5.485.476,00	0,00	5.485.476,00	2.390.434,20	3.095.041,80	56,42%	12,99%
121 11	PERSONAL EVENTUAL DE GABINETS	345.523,00	0,00	345.523,00	153.680,85	191.842,15	55,52%	0,81%
121 12	PERSONAL FUNCIONARI	7.505.270,00	0,00	7.505.270,00	3.919.172,86	3.586.097,14	47,78%	15,05%
121 13	PERSONAL LABORAL	172.000,00	0,00	172.000,00	106.483,12	65.516,88	38,09%	0,27%
121 15	INCENTIVS AL RENDIMENT	650.000,00	0,00	650.000,00	580.089,77	69.910,23	10,76%	0,29%
121 16	QUOTES, PRESTACIONS I DESPESES SOCIALS	3.223.100,00	0,00	3.223.100,00	1.734.811,45	1.488.288,55	46,18%	6,25%
121 20	LLOGUERS	474.320,00	0,00	474.320,00	39.617,22	183.185,15	38,62%	0,77%
121 21	REPARACIONS, MANTENIMENT I CONSERVACIÓ	548.725,00	0,00	548.725,00	79.660,24	235.433,06	42,91%	0,99%
121 22	MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES	3.190.560,00	0,00	3.190.560,00	610.417,80	1.379.028,03	43,22%	5,79%
121 23	INDEMNITZACIONS PER RAÓ DEL SERVEI	3.341.495,00	0,00	3.341.495,00	1.463.587,48	1.851.797,52	55,42%	7,77%
121 48	A FAMÍLIES I INSTITUC. SENSE ÀNIM DE LUCRE	5.262.880,00	0,00	5.262.880,00	2.042.766,03	3.220.113,97	61,19%	13,52%
121 61	INV. REPOSICIÓ INFRAESTRUCTURES I BENS D'ÚS GENERAL	3.862.656,00	0,00	3.862.656,00	1.377.294,11	337.104,21	8,73%	1,41%
121 62	INV. NOVA PER FUNCIONAMENT DELS SERVEIS	1.212.125,00	0,00	1.212.125,00	844.307,59	163.912,36	13,52%	0,69%
121 64	DESPESES EN INVERSIONS IMMATERIALS	343.340,00	0,00	343.340,00	89.057,95	114.843,77	33,45%	0,48%
121 65	INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES	523.000,00	0,00	523.000,00	-122.603,68	202.993,85	38,81%	0,85%
121 67	INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL	78.130,00	0,00	78.130,00	27.183,81	15.810,23	20,24%	0,07%
121 78	TRANSF. CAP. A FAMÍLIES I INSTIT. SENSE ÀNIM LUCRE	0,00	0,00	0,00	-83.106,00	0,00	—	0,00%
121 83	CONCESSIÓ DE PRÉSTECES FORA DEL SECTOR PÚBLIC	12.000,00	0,00	12.000,00	12.000,00	0,00	0,00%	0,00%
122 12	PERSONAL FUNCIONARI	0,00	1.776.659,08	1.776.659,08	1.776.659,08	0,00	0,00%	0,00%
122 22	MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES	0,00	637.253,88	637.253,88	637.253,88	0,00	0,00%	0,00%
122 48	A FAMÍLIES I INSTITUC. SENSE ÀNIM DE LUCRE	0,00	722.863,07	722.863,07	722.863,07	0,00	0,00%	0,00%
122 61	INV. REPOSICIÓ INFRAESTRUCTURES I BENS D'US GENERAL	0,00	1.363.183,45	1.363.183,45	- 92.467,29	1.614.606,10	118,44%	6,78%
122 78	TRANSF. CAP. A FAMÍLIES I INSTIT. SENSE ÀNIM LUCRE	0,00	6,01	6,01	6,01	0,00	0,00%	0,00%
126 48	A FAMÍLIES I INSTITUC. SENSE ÀNIM DE LUCRE	0,00	6.010.121,00	6.010.121,00	0,00	6.010.121,00	100,00%	25,23%
TOTAL	36.230.600,00	10.510.086,49	46.740.686,49	18.309.169,55	23.825.646,00	50,97%	100,00%	

01.02. SÍNDIC DE GREUGES. SITUACIÓ DE DESPESES.**PRESSUPOST EXERCICI CORRENT****SITUACIÓ DELS CRÈDITS PRESSUPOSTARIS (ARTICLE I FUNCIONAL). DES DE 01/01/2004 FINS A 30/06/2004**

Func. Econ.	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Obligacions Reconegudes Netes	% Obligat S/Definitiu	% S/Total Obligat	
121 10	ALTS CÀRRECS	264.000,00	0,00	264.000,00	126.978,25	137.021,75	51,90%	11,88%
121 11	PERSONAL EVENTUAL DE GABINETS	846.000,00	0,00	846.000,00	386.261,74	459.738,26	54,34%	39,86%
121 12	PERSONAL FUNCIONARI	367.000,00	0,00	367.000,00	191.385,48	175.614,52	47,85%	15,23%
121 13	PERSONAL LABORAL	46.000,00	0,00	46.000,00	19.303,66	26.696,34	58,04%	2,31%
121 15	INCENTIUS AL RENDIMENT	46.000,00	0,00	46.000,00	35.779,13	10.220,87	22,22%	0,89%
121 16	QUOTES, PRESTACIONS I DESPESES SOCIALS	273.000,00	0,00	273.000,00	126.789,19	146.210,81	53,56%	12,68%
121 20	LLOGUERS	56.795,00	0,00	56.795,00	9.570,87	26.633,58	46,89%	2,31%
121 21	REPARACIONS, MANTENIMENT I CONSERVACIÓ	15.325,00	0,00	15.325,00	3.196,28	12.128,72	79,14%	1,05%
121 22	MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES	412.970,00	0,00	412.970,00	209.495,13	127.450,68	30,86%	11,05%
121 23	INDEMNITZACIONS PER RAÓ DEL SERVEI	70.310,00	0,00	70.310,00	49.918,70	20.391,30	29,00%	1,77%
121 61	INV. REPOSICIÓ INFRASTRUCTURES I BÉNS D'ÚS GENERAL	601,00	0,00	601,00	601,00	0,00	0,00%	0,00%
121 62	INV. NOVA PER FUNCIONAMENT DELS SERVEIS	1.202,00	0,00	1.202,00	403,28	798,72	66,45%	0,07%
121 63	INV. REPOSICIÓ PEL FUNCIONAMENT DELS SERVEIS	45.000,00	0,00	45.000,00	45.000,00	0,00	0,00%	0,00%
121 64	DESPESES EN INVERSIONS IMMATERIALS	3.005,00	0,00	3.005,00	3.005,00	0,00	0,00%	0,00%
121 65	INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES	12.020,00	0,00	12.020,00	196,19	139,71	1,16%	0,01%
121 67	INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL	1.803,00	0,00	1.803,00	303,00	1.500,00	83,19%	0,13%
121 83	CONCESSIÓ DE PRÉSTECES FORA DEL SECTOR PÚBLIC	3.005,00	0,00	3.005,00	3.005,00	0,00	0,00%	0,00%
122 11	PERSONAL EVENTUAL DE GABINETS	0,00	43.492,57	43.492,57	43.492,57	0,00	0,00%	0,00%
122 22	MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES	0,00	85.420,95	85.420,95	76.576,54	8.844,41	10,35%	0,77%
122 63	INV. REPOSICIÓ PEL FUNCIONAMENT DELS SERVEIS	0,00	45.000,00	45.000,00	45.000,00	0,00	0,00%	0,00%
122 65	INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES	0,00	9.461,89	9.461,89	9.461,89	0,00	0,00%	0,00%
TOTAL	2.464.036,00	183.375,41	2.647.411,41	1.385.722,90	1.153.389,67	43,57%	100,00%	

SESSIÓ NÚM. 34

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorió i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Justícia, d'Economia i Finances, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 300-00726/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.
2. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari (tram. 300-00182/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
3. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de captament pel que fa a la política fiscal i econòmica (tram. 300-00049/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'energia eòlica (tram. 300-00357/07). Sr. Lluís Postigo i Garcia, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries (tram. 300-00407/07). Sr. Francesc Xavier Ballabriga i Cases, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem) (tram. 300-00439/07). Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular (tram. 300-00486/07). Sra. Maria Mercè Roca i Perich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per a l'educació (tram. 300-00663/07). Sra. Irene Rigau i Oliver, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la mediació escolar (tram. 300-00725/07). Sr. Josep Maria Freixanet i Mayans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 302-00061/07). Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana (tram. 302-00062/07). Sra. Carme-Laura Gil i Miró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció (tram. 302-00063/07). Sr.

Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil (tram. 302-00064/07). Sr. Santiago Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

————— Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern (tram. 300-00726/07)

El primer punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Francesc Homs. *(Pausa.)*

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyors consellers, prenc la paraula, en nom de Convergència i Unió, per expressar la profunda preocupació en constatar que, en el terreny de l'autogovern –en matèria d'autogovern–, vostès, l'actual Govern de la Generalitat, estan fent deixament de les seves funcions, no estan aprofitant el context polític actual i estan evidenciant molt dramàticament que una cosa és gesticular, fer declaracions grandiloqüents, i l'altra és obtenir resultats concrets en benefici de Catalunya. Aquest és, doncs, el motiu de la interpellació que presento en nom de Convergència i Unió.

El context, a més a més, com vostès saben, s'ho val, i no només perquè aquesta setmana hem celebrat el vint-i-cinquè aniversari de l'Estatut de Sau, efemèride que, per cert, ens permet fer una ullada molt interessant en referir i contrastar si el que estem fent avui lliga, si hi ha continuïtat en el procés de reconstrucció nacional de Catalunya defensat durant vint-i-tres anys pel Govern de la Generalitat de Convergència i Unió... Deia que el context de la interpellació d'avui s'ho val, però i sobretot perquè el que està passant aquests dies, i avui d'una manera molt particular, fa la sensació –fa la sensació, almenys– que no satisfà en absolut una majoria molt important d'aquesta cambra, més enllà fins i tot del Grup de Convergència i Unió.

Em refereixo, evidentment, no tant a la participació en si del president Maragall a la reunió de presidents autonòmics, que també, sinó particularment de quina manera hi va, amb quines idees concretes i amb quina capacitat real de negociació, essent com és del mateix partit del president espanyol. Ens preocupa, com a molta gent d'aquest país, l'actitud i la sensació de desganada que hi ha en el president Maragall a l'hora de de-

fensar de manera ferma i concreta els interessos de Catalunya davant el Govern central, del Govern *amic*.

Fa no massa temps, el mateix president Maragall va dir que calia passar de la protesta a la proposta. És cert que aquesta és una frase bonica, semànticament, fins i tot, ben trobada, però no és menys cert que, duta a la pràctica política i en el terreny de l'autogovern, estem veient que el que comporta és que a Madrid no ens prenguin en absolut de manera seriosa.

Hi insisteixo: avui volem constatar una molt profunda preocupació, que molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país senten –nosaltres també–, amb relació a la manera com es defensa l'autogovern de Catalunya per part del Govern de la Generalitat; preocupació, val a dir, plenament fonamentada i justificada. Si no, deixin-me que posi, en el temps que tinc, almenys cinc exemples ben concrets.

El primer és sobre l'enfocament que han donat a la negociació del dèficit sanitari amb el Govern central, motiu, si no estic mal informat, de la reunió d'avui a Madrid, entre altres. D'entrada, vostès –tots vostès– deuen recordar que des d'aquesta mateixa tribuna el Govern ens va ventar que calia un gest per part de Catalunya per afrontar amb més autoritat moral, deien, aquesta negociació. I el gest va ser apujar la gasolina, gest que estem pagant entre tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Certament, un gest insòlit, quasi un delictes, diria jo, en un moment com l'actual, amb els preus dels carburants pels núvols. Senyor conseller, no els fa vergonya seure al costat d'Andalusia, que a part de no apujar l'impost dels carburants, s'ha cobrat un xec de 2.500 milions d'euros pel dèficit que arrossegava?

Segon exemple, el balanç –probablement més centrat en els gestos que en els fets, perquè tampoc ha donat més de si– de la primera reunió de la Comissió Mixta de Traspassos. El balanç és, des del nostre punt de vista, lamentable. O no és lamentable que el cost efectiu dels traspassos acordats –vuit mil euros– és menys, segur, que el cost dels bitllets d'avió de traslladar la part catalana a Madrid? O encara pitjor: no és trist constatar que el pla de treball fixat no contempla el traspàs, per exemple, del Forcem, que avui tindrem ocasió de parlar-ne? No és per preocupar-se, que dels setanta-nou traspassos pendents s'acordi tractar només de set traspassos? Aquest és un ritme de treball que satisfà el Govern? És un ritme de treball propi entre dos governs amics? Quins seran els traspassos de competències de pes polític que va anunciar de cara al proper mes de desembre? Els que figuren a la relació del pla de treball que varen aprovar a l'última reunió de la Comissió Mixta?

El tercer exemple. Es va anunciar fa unes setmanes, a bombo i plateret, que la conflictivitat institucional entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat estava en vies d'extinció. Com a complement a l'anunci, es va fer saber al poble de Catalunya que s'havien retirat dotze conflictes del Tribunal Constitucional. Fantàstic! Un anunci realment formidable, tan fabulós com els anuncis que a vegades fan algunes companyies asseguradores: grans titulars atractius i, quan llegeixes la lletra petita, quedes esfereït, gèlid. No podem acceptar de cap

manera que reduir conflictes al Tribunal Constitucional signifiqui que l'Estat en retira cinc i nosaltres en retirem set. Això, senyor conseller, tècnicament se'n diu el negoci del Robert i les cabres.

El quart exemple. No compartim el balanç entusiasta que es fa des del Govern de la Generalitat sobre la proposta del Govern central relativa al mecanisme de participar a Europa. Creiem que només respon a la lògica de l'Espanya del «café per a tothom» –pròpia tant, per cert, del Partit Popular com del Partit Socialista–, que no té en compte la plurinacionalitat de l'Estat i, sobretot, perquè ens podem acabar trobant un conseller, per exemple, d'Agricultura defensant els interessos dels pagesos d'Andalusia, vés a saber si, a més a més, contraposats als interessos dels pagesos catalans.

I el cinquè i últim exemple, que visualitza què fan i, sobretot, amb quina actitud, amb relació a la defensa de l'autogovern i dels interessos del país. Vostès saben que un dels instruments estel·lars per mesurar la capacitat d'influència de Catalunya a l'hora de defensar els seus interessos és el pressupost de l'Estat central. I en aquest àmbit cal dir que el Govern de Catalunya ha estat, per primera vegada des de l'any 80, clamorosament absent i, més encara, ha demostrat un conformisme total i un «entreguisme» impropis d'un Govern que té vocació de ser govern d'una nació. De fet, ja ens ho va reconèixer el mateix president Maragall no fa massa dies en aquesta mateixa palestra. Va asseverar –assegurar– que s'havia assabentat de les intencions pressupostàries de l'Estat a Catalunya a través dels diaris.

Vostè, de debò, creu que és normal que el president de Catalunya conegui el volum de les inversions de l'Estat a través de la premsa? Aquesta actitud, creu de debò que es correspon amb la que ha de tenir qui té la màxima responsabilitat institucional del país?

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, Convergència i Unió vol manifestar un cop més la disposició per fer avançar l'autogovern del nostre país, com a mínim –com a mínim– en la línia del que s'havia fet durant els darrers vint-i-cinc anys. I aquesta disposició, la concretem en una oferta de col·laboració al Govern, oferta que ha de passar, per raons de pura lògica, per un canvi d'actitud i per una major fermesa per part del Govern de la Generalitat en aquest terreny. Canvi d'actitud i fermesa que han d'anar acompanyats, és clar, també d'una major transparència davant d'aquesta cambra.

Senyor conseller, no tinguin por, no passa res. Estic convençut –estem convençuts– que allò conegut pel *talante ZP* entendrà perfectament que l'actual Govern de la Generalitat prioritzi la defensa dels interessos del poble de Catalunya. No es deixin acomplexar per determinades veus que demanen sempre a Catalunya allò que mai exigeixen a Espanya. No es deixin impressionar tampoc ni pels raspalls ni per les catifes que tenen als despatxos de Madrid. I, sobretot, no es deixin entabanar per l'*Espanya plural* que vol Catalunya al costat de Ceuta i Melilla, que no vol reconèixer que Catalunya és una nació i que, a sobre, ens vol vetar els instruments financers i polítics que ens són propis i que el país necessita i reclama.

Senyor conseller, avui ho té molt senzill. Pot pujar en aquesta palestra i repetir quinze vegades, o les que vulgui, coses del tipus «Convergència i Unió va prioritzar el PP per davant de Catalunya» o «Durant aquests vint-i-tres anys no s'ha fet res de res». Pot fer-ho, hi té tot el dret, si vol. Ara bé, vostè sabrà quina és la millor manera d'aprofitar cada moment i cada conjuntura que la història ens ofereix. Jo, sincerament, senyor conseller –i humilment–, li dic, més enllà dels retrets que ens puguem fer els polítics sobre un passat o altre: la gent del nostre país espera que aprofitem l'ocasió que ara tenim davant nostre. I en això segur que convindrà amb mi que la gent, que allò que en diuen «la bona gent del país», és molt pràctica. Si a Madrid no hi ha majoria absoluta, és l'hora d'aprofitar el moment i no perdre ni un minut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Per a la resposta té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, gràcies per la seva intervenció. D'entrada, dir que recullo i li agraeixo dues afirmacions que ha fet, no? Una, que ens insta que siguem més valents. Bé, intentarem ser prou valents. Però el tema de la política no és un problema de valentia. I la segona, que vostès volen col·laborar. Ho espero.

Ara, la interpellació que vostè ha fet té una manca de rigorositat que per ella mateixa es desqualifica. Li ho intentaré demostrar..., una manca de rigorositat en algunes de les afirmacions que fa, que demostra que vostè no s'ha llegit alguns papers, que si se'ls hagués llegit no diria el que ha dit. Posaré un exemple, només. Vostè diu: «Conflictes constitucionals, nosaltres n'hem retirat set i ells, cinc.» Vostè sap quins hem retirat nosaltres? Si ho sap, no pot dir el que ha dit. Li diré els que hem retirat nosaltres. Per exemple, conflicte plantejat per la Generalitat amb relació a l'ordre del Ministeri d'Indústria del 8 d'abril de 97. Aquelles subvencions estan esgotades, tots els seus efectes, i el Ministeri d'Indústria els va rectificar. Hem retirat un..., derogat. Un altre, el conflicte 3836 del Ministeri d'Indústria, també, amb relació a les concessions d'ajuts per a reindustrialització. Aquelles subvencions es van concedir dins de l'exercici del 97 i ja han estat esgotats tots els seus efectes.

És a dir, tot el que hem retirat, senyor Homs, està pràcticament tot derogat. Vostè sap –vostè sap– els que ha retirat el Govern central? Per què no en fa esment? Sap quins ha retirat el Govern central? N'ha retirat tres del dret civil català i n'ha retirat un de l'acció exterior de la Generalitat. I la pregunta és: el Govern del PP, en aliança amb vostès, ens va posar recursos a qüestions centrals de l'autogovern català: dret civil i projecció exterior. Amb aquests recursos plantejats durant quatre o

cinc anys, vostès han donat suport al Partit Popular, i el Partit Popular els ha donat suport a vostès. I en tres mesos hem aconseguit que es retirin aquests dos recursos. Per tant, quan vostè diu que, en definitiva, el tema de la conflictivitat passa perquè nosaltres n'hem retirat set i ells cinc, no s'ho ha llegit, senyor Homs.

El que no hem fet nosaltres, eh?, és venir de Madrid dient: «Nosaltres hem retirat els derogats i ells no.» No hem volgut fer això –no hem volgut fer això. Hem vingut de Madrid amb quatre recursos –dels cinc, quatre recursos– importantíssims que afectaven de ple..., i que hi havia el perill de sentències del Tribunal Constitucional. Perquè vostè suposo que sap que en el Tribunal Constitucional, amb relació al dret civil català, la sentència estava avançada, suposo que ho sap. I, per tant, que era cabdal aconseguir la retirada del recurs d'inconstitucionalitat al dret civil català, i que era fonamental que el Govern central retirés, perquè també estava avançant de forma decidida, la sentència amb relació a les d'acció exterior. Per tant, quan vostè diu que això són cinc i set, o no s'ho ha llegit o intenta dir una mitja veritat.

I, per tant, li dic, senyor Homs, que estic contentíssim i satisfet que recursos que el Govern central ens ha presentat fa quatre o cinc anys, que afectaven el nucli central del nostre autogovern, avui no hi siguin. I tot això en tres mesos, des que el Govern central va prendre possessió a l'acord que hem pres.

La Comissió de Traspassos. Dues qüestions: el cost –el que s'ha traspassat– i el futur. Miri, si vostè, els traspassos, se'ls mira només pel cost, també s'està equivocant. Senyor Homs, les beques universitàries, per posar un exemple... En aquests moments, les beques universitàries, els criteris per determinar les condicions socioeconòmiques de les famílies o dels estudiants per donar beques es decideix des de Madrid. I, per tant, els criteris són els mateixos, de Madrid, d'Andalusia, de Galícia o de Catalunya, amb nivells de vida absolutament diferents.

Quan reclamem el traspàs que ho puguem decidir aquí, no és cap pesseta això, cap euro. És important o no, políticament, això? (*Veus de fons.*) És important o no, políticament, això? Això és importantíssim! És importantíssim! És importantíssim reclamar, per exemple, que al Fons municipal, els criteris de distribució siguin..., els fem des del Parlament, independentment que això no signifiqui cap euro més. Per tant, si vostè només copsa, valora, reflexiona els traspassos en funció del cost, si només fa això, s'està equivocant, permeti'm que li ho digui.

Però, a més, li diré una altra cosa: a la Comissió de Traspassos, que la vam fer el dia 13 de setembre, vam aconseguir sis o set traspassos, petits, que estaven pendents de l'any 2000. La darrera reunió de la Comissió de Transferències amb l'Estat central es va produir el maig del 2001. Del maig del 2001 fins al setembre del 2004 no s'ha produït ni una sola reunió. I la pregunta és: si això és tan insignificant, escolti'm, com és possible que vostès no ho van aconseguir? Que vostès..., que nosaltres, perquè nosaltres hi érem a la Comissió de Transferències, i he dit sempre que el treball de la Comissió anterior de Transferències –sempre ho he dit– era un

bon treball i que la seva presidenta ho va fer molt bé. Però, per què no ho van aconseguir? Sap quin és el problema de si comencen traspassos o no? Si vostè també mesura això per la quantitat de traspassos del setembre, crec que no va més enllà d'un pam polític del seu nas. I li diré per què.

El tema de fons és que l'anterior Govern va donar per tancats els traspassos. Va dir que no hi havien més transferències. I, des d'aquest punt de vista, des del maig del 2001, repetidament, el senyor Aznar i els corresponents ministres d'Administracions Públiques deien: «No cal traspassar res més perquè això està tancat.» I, per tant, el fet que ara, fa un mes i mig, hàgim aconseguit obrir –hàgim aconseguit obrir-lo– un nou període, una nova dinàmica de traspassos, és positiu. (*Remor de veus.*) Sobretot, senyor Homs, li faig la següent pregunta: hi han set transferències pendents de sentències del Constitucional que des de fa cinc i sis anys ens han donat la raó, com és que no ho van aconseguir? (*Veus de fons.*) No només no ho van aconseguir, sinó que el Govern central deia que estava tancat.

I, què hem decidit fer? Com vostè comprendrà, perquè vostè suposo que ho sap, tirar endavant processos de traspassos no és fàcil. Què vam acordar el 13 de setembre? Vam acordar fonamentalment onze traspassos que corresponen als següents blocs: primer, constituir set ponències tècniques de les sentències del Constitucional que donen raó a Catalunya, que des de fa cinc, sis i set anys estan pendents i que en l'anterior legislatura no es van fer –primer. Segon, quatre traspassos més, dels quals dos crec que són rellevants. He parlat de les beques. Hi han sentències del Constitucional que diuen que la fixació de les condicions socioeconòmiques de les famílies i dels estudiants correspon a les comunitats autònomes. Reclamem això. I reclamem una altra cosa, d'acord amb la Sentència del Constitucional: que s'han de territorialitzar les beques. Portem, des de sempre, que, si tenim el 18 per cent d'estudiants universitaris, ens donen el 8 o el 9 per cent de diners de beques. Això és poc significatiu o no? Bé. Vostè..., vostè ho reflexionarà. Jo crec que és molt significatiu i, sobretot, és significatiu amb relació a la paràlisi –a la paràlisi– dels darrers vuit anys.

M'ha parlat, vostè, d'una altra qüestió. M'ha parlat del tema de: «Estem fent deixadesa de l'autogovern..., i, en definitiva, les seves posicions quines són?»

Miri, jo, de veritat, és que no sé com pot dir això. Jo no sé com s'atreveix, políticament, a dir això. Per què? Fixi's, vostè –fixi's, vostè–, avui hi ha una conferència de presidents. Hi han dos temes en l'ordre del dia: Unió Europea i sanitat. Hi va haver una reunió preparatòria de la conferència de presidents, a què vaig assistir jo, el setembre. La proposta que vaig portar com a govern català en aquesta reunió era la següent: vaig proposar quatre punts a incloure en les properes conferències de presidents. Aquests quatre punts eren els següents: Unió Europea, sanitat, immigració i abast de la legislació bàsica laminant les competències autonòmiques. Vaig ser l'únic... –Andalusia una mica–, l'única comunitat autònoma que va expressar punts de l'ordre del dia per a la conferència. Avui hi ha un ordre del dia que en recull dos, d'això.

És més, per què avui la conferència de presidents parla del dèficit sanitari? Per què? Qui ha col·locat a l'agenda política de l'Estat que hi ha una insuficiència sanitària, quan vostès i el Partit Popular deien que el finançament, el finançament autonòmic, havia solucionat aquest tema? Qui ha dit que això no és així i que es colloqui a l'agenda política? El Govern català.

Per què avui es discuteix, a la conferència de presidents, això? Per què? Perquè ho ha dit el Govern català.

Per què avui s'introdueix, a la conferència de presidents, el tema de la Unió Europea? Perquè vostès abans, el Govern català anterior, nosaltres i algunes altres comunitats hem insistit en la necessitat que aquest tema sigui un tema a l'ordre del dia.

I li he de dir el següent –no sé si tindrè temps, i, si no, li ho contestaré en la segona rèplica–: quines són les nostres posicions en el tema de sanitat i en el tema de la Unió Europea? Nosaltres, en el tema de la Unió Europea –ho vaig dir jo abans d'ahir i avui ho tornarà a dir el president de la Generalitat– no estem d'acord amb la proposta del Govern. Creiem que obre un camí, per primera vegada passem al fet que el Govern central reconeix la necessitat de participació dels governs autonòmics en les decisions..., però no estem d'acord –no hi estem d'acord– que es limiti a quatre consells de ministres, i no estem d'acord amb el sistema de representació i no estem d'acord que des del Govern català no puguem fer seguiments d'aquells temes nostres.

I, per tant, com ja vaig expressar abans d'ahir, avui el president Maragall tornarà a expressar que volem anar molt més enllà del que el Govern ofereix. Però, atenció, per primera vegada en la història de la democràcia espanyola hi ha una proposta a sobre de la taula de participació de les comunitats autònomes a la Unió Europea. Això és mèrit de tothom, també de vostès. Però no digui...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

...però no digui que això és poc important.

Gràcies, senyor president. En tot cas, després ja li ho continuaré explicant.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, el diputat il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, celebro el seu entusiasme, no? Ho celebro per vostè bàsicament, però aprofundeix, diguem-ne, la nostra, la meva preocupació i inquietud, no?

És clar que jo em lleigeixo, i amb rigor que m'ho lleigeixo, els recursos que es retiren. És clar que jo em lle-

geixo, i amb rigor que m'ho llegeixo, almenys ho procuro –tothom deu tenir les seves limitacions i, és clar, jo també–, em llegeixo els traspassos als quals s'arriba, els calendaris, els plans de treball... Jo li he preguntat, per exemple, quins eren els traspassos de pes polític que vostè va anunciar que hi hauria el mes de desembre. Per tant, li estic preguntant quines negociacions estan obertes en aquests moments.

I tant que em llegeixo els recursos que es retiren! Fins al punt que n'hi he trobat a faltar un, que és el de les seleccions esportives catalanes, no? Vostè sap que aquest Parlament va aprovar una llei de suport a les seleccions esportives catalanes, i que aquesta Llei va ser recorreguda pel Govern del Partit Popular davant del Tribunal Constitucional. Jo ja sé que hi ha qui diu que això no és substancial, que, a fi de comptes, el reconeixement de les seleccions esportives és una qüestió de dret privat i que, per tant, això no afecta; però, per algun motiu el Govern Popular devia interposar aquest recurs. No seria un gest molt important, de cara al món federatiu, que el Govern de l'Estat retirés aquest recurs? No aniria molt bé per què ens aclaríssim tots on estan les prioritats i com entenem les coses? (*Remor de veus.*)

Jo..., senyor conseller, em sap greu... Vostè sabrà... Jo, al final de la meva intervenció, i a més a més amb un to molt acurat, almenys des del meu punt de vista, és clar, li feia notar que crec que la gent del carrer, que el conjunt de la població identifica que el moment polític actual és diferent que l'anterior, i que això comporta poder fer coses que evidentment en el moment anterior no es podien fer.

Vostè em parla de recursos al Tribunal Constitucional presentats pel Partit Popular. I jo li podria parlar dels recursos que ens va presentar, per exemple, durant la dècada dels vuitanta, el Govern del Partit Socialista. Jo no sé si vostè sap que anàvem a una mitjana de dos recursos mensuals davant del Tribunal Constitucional.

Per tant, escolti'm, les coses les hem de comparar en les situacions polítiques que són homologables, no? L'ocasió la tenim ara, i vostès tenen l'obligació, per responsabilitat, per lleialtat al país, de saber-la aprofitar millor. I jo els emplaço a això. Hem expressat preocupació, no estem fent un balanç definitiu, no el podríem fer, seria irresponsable per part meva que el fes; però els animem, els encoratgem que tinguin una idea més clara i més definida de la defensa de l'autogovern, de la defensa dels interessos de Catalunya.

Constatem, al mateix temps, amb relació a la reunió de presidents..., que jo ja veig que vostè hi mostra un cert entusiasme, i a més a més hem descobert, avui, que vostè fixa l'ordre del dia... Clar, el tema de sanitat. Jo, hi insisteixo, recordo que des d'aquesta mateixa tribuna se'ns va dir que el gest que representava pujar l'impost dels hidrocarburs comportaria una autoritat moral superior per negociar que en els pressupostos del 2005 el Govern central pogués resoldre la qüestió del dèficit sanitari, i que això seria *cavall de batalla* del Govern de la Generalitat.

Bé. Davant de tots aquests anuncis, on han quedat? En una reunió de dinou i l'Estat? Aquesta és la lògica? És

això suficient? Avui hi haurà un resultat tangible, des d'aquest punt de vista? Vostè deia, abans d'ahir, que això havia de ser per al 2005. Avui llegim en un diari d'aquí, de Barcelona, que el president Maragall el corregeix a vostè –i em sap greu– i això pot anar ben bé al 2006. És el senyor Maragall qui diu que l'any 2005 és un any perdut, no ho diem pas nosaltres, no. Per tant, és en aquest context que és raonable expressar, i justificat –expressar-la–, la preocupació que nosaltres sentim per la manera com vostès defensen els interessos de Catalunya.

Jo torno a preguntar-li el que li deia una mica en la meva intervenció inicial –i acabo, senyor president–: vostè se sent, senyor conseller, satisfet del model de multilateralitat que el Govern del PSOE està imposant? Vostè creu en l'Espanya plural que el Govern del PSOE, que no és exactament una novetat –que el Govern del PSOE–, està administrant per al conjunt de les autonomies? Creu que aquesta és una via, un camí interessant per als interessos del país, per als interessos de Catalunya? És tot.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Bé. Vostè, ara, al final de la seva intervenció, em pregunta pel model d'Estat, no? Potser podria ser objecte d'una altra interpellació perquè estic segur que no li podré contestar la primera part de la interpellació i la segona, no?

Ara, li he de dir el següent: com a Govern català fem un plantejament de multilateralitat i de bilateralitat. I creiem que en l'Estatut, com vostès van aprovar ahir en la Ponència parlamentària, per primera vegada s'ofereix un model de bilateralitat concret. Vostès mai no havien dit com ho volien això, senyor Homs. Mai! (*Veus de fons.*) I, per tant, a sobre de la taula hi ha la necessitat de multilateralitat en qüestions que han de ser multilaterals... O, com van negociar, vostès, el sistema de finançament? Que el van fer bilateral? Sí? On? I com? (*Veus de fons.*) Bilateral? Com el van fer bilateral? Doncs, si el van fer bilateral, que Déu els escolti, perquè ha estat un desastre! Vostès van fer multilateralitat i bilateralitat. (*Veus de fons.*)

Segona, vostè em pregunta que sí que llegeix... –jo estic segur que sí, perquè vostè és un diputat molt rigorós–, ara, a la meua contesta amb relació... Vostè em diu: «Hem retirat set conflictes nosaltres i ells cinc. Com pot ser això?» Quan jo li explico quins hem retirat, no pot dir res. Ni pot dir res amb relació a la importància de retirada del Dret civil català. I ara em surt amb les seleccions esportives!

Miri, li diré el següent: nosaltres pensem que és importantíssima la retirada d'aquest recurs. Quan el senyor Mas, fa quaranta-vuit hores, ho diu... «ho vam plantejar el mes de juny, ja.» Però, li diré més, senyor Homs:

la Llei de les seleccions esportives és del 99, del 1999. El recurs del PP va ser immediatament després. Què ha passat en aquests quatre anys? (*Remor de veus.*) Què ha passat en aquests quatre anys? Des del 99 al 2003, què han fet, vostès, perquè el Govern del PP, que vostès recolzaven allà i ells els recolzaven aquí, retirés aquest recurs?

I, miri, és importantíssim el de les seleccions esportives, però li ho he de dir: crec que és més important el Dret civil català. I, per tant, estic molt més content que, inicialment, s'hagi retirat el del Dret civil català, que s'hagi retirat la projecció exterior, i que ara estiguem amb la retirada de les seleccions esportives.

Però hi ha una altra cosa importantíssima quan vostè em planteja això de l'autogovern que no hem parlat, no? La Carta municipal de Barcelona, la consideren autogovern o no, vostès? En aquest Parlament es va aprovar la Carta el 1998. Amb cinc anys, el Govern català no va ser capaç de portar a Madrid una proposta de Carta municipal, la hi hem portada el 9 de setembre. El Govern català i el Govern de l'Ajuntament de Barcelona hem arribat a un acord de portar la Carta municipal a Madrid. (*Remor de veus.*)

I en el tema de la conferència de presidents... (*Veus de fons.*) El senyor..., algun diputat diu que està aprovat aquí, però suposo que desconeix que hi ha una part del tram estatal que s'ha d'aprovar a Madrid, i, per tant, queda pendent un projecte de llei a Madrid per fer... (*Veus de fons.*) No..., els ho aclareixo...

El president

Diguem-ne que no es tracta de fer un diàleg, sinó...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

La Carta municipal de Barcelona necessita dos projectes de llei: un projecte de llei que es va aprovar aquí, el 1998, pel que fa referència a les competències autonòmiques, i un projecte de llei a Madrid pel que fa referència a les competències estatals. I des de 1998 el projecte de llei que s'havia d'impulsar i presentar a Madrid no s'ha fet, des de Catalunya, amb l'anterior Govern català.

La conferència de presidents. Miri, jo no..., vostè intenta dir: «Vostè té entusiasme per la conferència de presidents...», «darrere està...», i «estan desnacionalitzant Catalunya...», «entusiasme de l'Estat espanyol...» Miri, a tots els estats federals la conferència de presidents..., les conferències de presidents funcionen des de sempre –a Alemanya, al Canadà, a Suïssa. I la necessitat de cooperació horitzontal i vertical és una necessitat que té avui l'Estat espanyol.

Que vostè..., que hem fixat l'ordre del dia...? Jo només li dic si vostè em pot rebatre que..., a l'agenda política, el tema de la sanitat, qui l'ha col·locat? Qui? Qui l'ha col·locat? I que a l'anterior conferència, reunió preparatòria, el Govern català vam plantejar quatre temes que avui se n'han dos recollit. I estem contentíssims que la primera conferència de presidents abordi dos qüestions fonamentals: dèficit sanitari i participació en la Unió

Europea. Això és un canvi de cent vuitanta graus amb relació a la situació dels anteriors vuit anys.

Si vostè em pregunta quins seran els resultats, avui, de la conferència de presidents, li diré que són uns resultats d'iniciar treballs amb terminis; no hi han resultats efectius. Però en sanitat no hi ha una contradicció entre el que ha dit el senyor Maragall i el que he dit jo. Estem dient: primera, el 2005 volem que hi hagi una part de finançament de sanitat que se solucioni, sent conscients que el final no serà fins al 2006; però el que no acceptem és que durant el 2005 no hi hagi cap mesura en aquest sentit, independentment que la solució definitiva sigui al 2006.

I, per tant, senyor Homs, de deixadesa res. Si vostè està preocupat, jo crec que la gent del carrer no està preocupada; com a mínim les enquestes que surten no expressen aquesta preocupació que vostè diu que té la gent del carrer. Vostè deu tenir altres enquestes que diguin el contrari.

Però sobretot vostè no ha fet referència al tema més important de l'autogovern, que és que en aquesta legislatura, amb una majoria parlamentària que té decidit un nou estatut, tindrem un nou estatut, cosa que anteriorment no es va fer mai.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Passem al següent punt de l'ordre del dia... (*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*) Senyor Pelegrí...

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, per al·lusions, si us plau...

El president

Al·lusions, a qui?

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí; del conseller...

El president

A qui?

El Sr. Pelegrí i Aixut

A la meva persona quan era conseller de Governació, amb relació a la Carta de Barcelona, i a la Núria de Gispert per allò mateix, si us plau... (*Veus de fons.*) No, però, el senyor Saura, l'honorable conseller, ha fet una al·lusió...

El president

Miri, senyor Pelegrí, per contradiccions podria «colar», doncs; per al·lusions, de cap manera.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Bé. Doncs, escolti, jo crec que hi ha hagut una al·lusió directa...

El president

Té exactament trenta segons.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. No, per posar a l'agenda del senyor Saura que tant l'honorable consellera Núria de Gispert, quan estava al càrrec, com jo mateix vam anar a Madrid a veure l'Estat, al Ministeri corresponent, no sols, sinó amb tota la representació de l'Ajuntament de Barcelona, per defensar el que aquest Parlament havia aprovat, que era la Carta municipal de Barcelona en els termes que s'havien aprovat en aquest Parlament.

I això és el que vam fer. L'anterior Govern, per tant, va anar a Madrid, a l'Estat, a defensar el que aquest Parlament havia fet amb relació a la Carta municipal de Barcelona.

Simplement per aclariment, perquè crec que en la intervenció que ha tingut no hi ha hagut aquesta informació..., o no la tenia clara.

Gràcies. Gràcies, senyor president.

(*El conseller de Relacions Institucionals i Participació demana per parlar.*)

El president

Senyor Saura, té trenta segons.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Sí, dues precisions. Una, l'èxit va ser indescriptible. Però, segona, no hi ha hagut..., és a dir, cal el Govern central presentí un projecte de llei de carta municipal pel que fa referència a les competències de l'Estat. Això, fins ara, no s'havia fet.

(*Remor de veus.*)

El president

El segon punt de l'ordre del dia...

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari** (tram. 300-00182/07)

El segon punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat del servei sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorable consellera, senyores i senyors diputats, creiem que aquesta interpellació arriba en un moment prou adient, ja que, com molt bé ha explicat l'honorable conseller Saura, avui, precisament, a la conferència de presidents autonòmics, un dels temes que s'ha de tractar és el que té a veure amb el finançament de la sanitat, i, al final, els recursos que s'hi destinen tenen també molt a veure amb la qualitat del servei que podem donar a la gent.

No és la missió d'aquesta interpellació fer un balanç del que ha estat, gairebé, aquest primer any de la tasca de la conselleria i de l'honorable consellera. Malgrat tot, sí que voldria fer-ne, si m'ho permeten, una molt breu pinzellada, perquè, a fi de comptes, a la interpellació a què vàrem assistir aquí fa quinze dies, del Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres creiem que es va parlar massa de passat –de passat, de passat, de passat– i es va parlar massa poc de futur, que és el que realment..., i de present, que és el que aquí interessa. I creiem també que hi ha hagut un cert *décalage* històric, com un *flashback* cinematogràfic, en què l'espai de l'últim any no es va tocar.

Voldríem dir, per tant, molt ràpidament, que –i em diran que sóc una persona poc objectiva, i els ho podré acceptar– aquest any les expectatives que s'havien previst en matèria sanitària no s'han complert. Suposo que *mal de muchos, consuelo de tontos*. I aquest no és un fet només atribuïble a aquesta conselleria, i segurament també és perquè les expectatives que es van donar de resoldre moltíssimes coses al final totes elles s'han anat demorant.

El fet és que hem viscut una època de globus sonda: se'ns ha parlat de l'euro per visita, se'ns ha parlat del tema del copagament –debat en què, per cert, ahir es va sumar el president del Govern espanyol, el senyor Rodríguez Zapatero. Hi ha hagut una certa cerimònia de la confusió dins del mateix Govern. He de reconèixer, amb una certa vergonya, que gairebé sempre els grups d'Iniciativa i d'Esquerra han aconseguit avançar-nos, al Grup Parlamentari Popular, i quasi m'atreveria a dir també que al Grup de Convergència i Unió, a l'hora de desqualificar moltes de les propostes que feia l'honorable consellera. Però també he de dir que ho comprenc perquè sincerament opino que hi han grups que se senten més a gust al costat de la bateria de cuina que no pas exercint les seves responsabilitats de Govern.

Algunes de les decisions que s'han pres, crec que han estat prou positives: el Pla de xoc de la infermeria, el Pla de xoc de l'atenció primària, la creació de la Mesa de Relacions Laborals. I altres, en canvi, crec que han estat, certament –i amb això acabaré aquesta part introductòria–, certament controvertides: el recàrrec sobre els hidrocarburs castiga clarament autònoms i certs sectors socials i, en canvi, 54 milions, que ara, per l'increment del preu, acaben sent 65, fan massa poc bé pel molt mal que fan a certs sectors professionals, quan parlem d'un deute de gairebé 2.200 milions d'euros. I també creiem que és contradictori parlar de programes de salut i escola i, a la vegada, col·locar la píndola del dia després al carrer, cosa que no crítica el Partit Popular, com vostès podrien dir, des d'una posició conservadora, i aquestes coses que diuen, sinó que ho han fet professionals de forma unànime des del Col·legi de Metges i la Societat Catalana de Ginecologia.

Però l'important per nosaltres és que en aquest primer any no s'han aconseguit dues coses que estaven en l'Acord del Tinell, que havien estat consensuades en l'anterior legislatura i que pel Grup Parlamentari Popular són essencials. Com es va posar de manifest a la interpellació i a la Moció que veurem després, del Grup d'Es-

guerra Republicana, de fa quinze dies, no hi ha unanimitat dins del Govern sobre el futur de la sanitat a Catalunya; fins i tot podríem dir que existeixen models absolutament contraposats. I en un tema essencial com aquest, que hi hagués unanimitat de criteri és clau, sobretot quan s'ha de sortir d'aquí per anar a demanar ajuda a altres llocs.

I el segon element que en aquest any no s'ha aconseguit és tota la qüestió del finançament; qüestió del finançament que se'ns va dir que es resoldria ràpidament, que avui opino sincerament que se'ns intenta vendre com a fum que es tractarà en el consell de presidents autonòmics però que la realitat és que ahir els grups del tripartit, aquí i a Madrid, van votar un pressupost de l'Estat que no conté a nivell de finançament sanitari cap de les promeses que vostès havien fet a la sanitat de Catalunya i al conjunt de la societat del nostre país.

I aquest són els dos temes clau que en aquest any no s'ha aconseguit portar a terme.

Ha explicat la consellera moltes vegades que el canvi essencial –i nosaltres volem que això sigui així i en això la recolzarem de forma efectiva i contundent– és que ara tenim una conselleria i una consellera que vol exercir la seva autoritat. I nosaltres, efectivament, volem que l'exerceixi, volem estar al seu costat en aquest exercici i creiem que la definició del model de futur, unànime, per part del Parlament de Catalunya, seria un efectiu exercici d'aquesta autoritat.

Quines són les bases fonamentals del sistema sanitari català? També va dir vostè –i en això estem absolutament d'acord amb el que vostè ha dit, honorable consellera– que estem davant d'un sector ric i divers, on hi ha el sector públic, el sector concertat, els consorcis i el sector privat. I aquest és un model específic, amb unes característiques pròpies de Catalunya, que vostè ha dit que recolza i que nosaltres, perquè no hi hagi cap mena de dubte, també recolzem. I per això ens preocupa moltíssim –i no només preocupa el PP, sinó que ha preocupat, per exemple, el Consorci Hospitalari de Catalunya, que va fer el 13 d'octubre un comunicat– que certes posicions del Govern –que vostè potser ha de consensuar perquè les aritmètiques parlamentàries són les que són, però que no s'ha mostrat prou contundent– el que pretenguin no és preservar aquest model, millorar-lo, finançar-lo, fer-lo eficient i econòmicament sostenible, sinó que certes parts del Govern el que intentin fer en aquests moments és ficar-lo potes enlaire i modificar-lo de cop i volta per convertir-lo en un sistema semblant, per exemple, a l'andalús, absolutament centralitzat i específicament públic.

Creiem que no cal reinventar res, que el sistema sanitari està clarament definit en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Creiem, això sí, que exercir l'autoritat i governar de debò seria desenvolupar l'actual legislació vigent, aprovar el Decret de xarxes i abordar la reordenació de l'ICS. Per al conjunt de la societat i per a les altres administracions que ens poden aportar finançament, si des de l'Administració abordéssim una reordenació de l'ICS, li donéssim personalitat jurídica, el convertíem en un ens operatiu i el reorganitzéssim, segurament seria molt més comprensible, també, que els demanéssim, a ells, esforços de caràcter fiscal o d'apor-

tacions econòmiques parlamentàries. Aquesta és una qüestió que la diputada Maria Àngels Esteller a l'altra legislatura va consensuar amb tots vostès en una moció que es va aprovar i que, per tant, seria en principi molt fàcil tirar endavant, i en què no fa tants mesos el Grup socialista compartia aquesta visió amb el Grup Parlamentari Popular.

Hem parlat de l'ICS i hem de parlar d'una altra part específica i importantíssima com és tot el sector concertat. El sector concertat, el que ara es diu que és un sector..., o que d'alguna manera se l'ha de revisar, que en totes les coses que fa es posa per sobre una ombra de dubte, és un sector que està clarament castigat, que aguanta sobre els seus comptes una mala planificació, que no preveu, no pot preveure amb temps, quins són els recursos que s'hi destinaran, i al final són clarament el sector més transparent: realitzen memòries, tenen central de balanços, s'auditen, compleixen *stricto sensu* la Llei de contractes de les administracions públiques, cosa que no podem dir sempre de les pròpies administracions, que som els que més incomplim aquesta importantíssima Llei, amb relació als proveïdors. I, per tant, quan es parla de transparència, nosaltres creiem que sobretot s'ha de començar en aquells àmbits on tenim nosaltres l'absoluta responsabilitat, com pot ser a l'ICS.

Creiem també, i amb això intento anar acabant, que cal eliminar progressivament les subvencions. No serveixen perquè aquelles àrees on pot haver-hi un dèficit es puguin sostenir, i, per tant, mantinguem una sanitat propera; serveixen perquè aquells que porten a terme una gestió ineficient vegin premiada aquesta ineficiència. I, per tant, tot plegat és una manca de recursos cap al sector.

Per tant, i per intentar concloure, el que volem, i sobre el que presentarem una moció avui mateix per discutir en el Ple vinent, és un govern que d'alguna manera –i permetin-me l'expressió col·loquial– sàpiga què vol ser quan sigui gran, que desenvolupi els instruments legislatius que té a la mà i que porti a terme els reglaments pendents, que apliqui les mocions que s'han aprovat en aquest Parlament, que porti a terme la reforma de l'ICS per fer-lo operatiu, tal com es van comprometre vostès en els seus acords de govern i tal com està en el seu propi programa polític, i que la comissió d'experts no demori més enllà del que ja s'ha demorat la presentació de les seves conclusions, i que en el debat del finançament..., ja que diuen que tenim un govern amic –a vegades val més no tenir-ne d'aquestes característiques–..., tanqui com més aviat millor amb vostès el debat del finançament de la sanitat; no n'hi haurà prou, com ha dit l'honorable conseller Saura, que aconseguim col·locar les coses a l'ordre del dia sinó que estarà bé que les col·loquem a l'ordre del dia i que, a més a més, vinguem, ja que a fi de comptes vostès ho han promès, amb el taló a la butxaca.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, gràcies per la interpellació, perquè em permet reafirmar-me en el que nosaltres considerem que són les prioritats d'aquest Govern..., però també, senyor diputat, per dir-li, en aquest balanç de deu mesos, d'onze mesos aviat, que ens sentim raonablement satisfets.

Jo crec que hem aconseguit que la política sanitària esdevingui una prioritat política, a Catalunya i a l'Estat espanyol. Era un debat segrestat des de feia temps, segurament per por, perquè la sostenibilitat del sistema sanitari és un debat que necessita un debat serè i complex, on les solucions, evidentment, no són simples, i, com diu vostè, de cap manera amb un cop de talonari.

Però durant aquests deu mesos hem creat la Mesa Social, que està revisant, amb bon ritme, presidida per la senyora Mercè Sala, amb els sindicats i les patronals, quins canvis hem de fer i què és el que hem de consolidar de les polítiques de recursos humans. Tema cabdal. A través d'aquesta Comissió d'Experts, que no s'està demorant, a finals de gener tindrem l'informe, perquè estan escoltant a tothom i ens varen demanar no fer un informe preliminar, que inicialment nosaltres havíem demanat. Però no hi ha cap demora, senyor diputat. Avui, el president de la Generalitat amb la resta de presidents autonòmics i el president del Govern de l'Estat estaran parlant de com en sis mesos elaborem un informe que segur que millorarà el finançament i també revisarà i consolidarà el model sanitari. Però, anem al concret, al Pla de xoc de centres de salut, de metges de família, amb un altíssim consens del paper, del rol propi de la infermeria amb tots els col·legis professionals, amb tots els sindicats i associacions professionals d'infermeria. Abans que s'acabi l'any, la primera pedra del nou hospital de Sant Joan Despí, al Baix Llobregat. L'any 2005, el nou hospital de Sant Boi de Llobregat, tirar endavant el nou hospital de Mollet; estem parlant d'onze mesos.

Per tant, nosaltres, que no tenim gaire temps per perdre, continuem pensant que tenim molt clar quines són les nostres prioritats. Veig que compartim, i vostè comparteix molt d'allò que vam escriure a l'Acord del Tinell, que no es preocupi, que l'Acord del Tinell el complirem.

El model, permeti'm que tornem a parlar de model, ho vaig explicar a l'anterior plenari a la interpellació del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Jo parlo en nom del Govern, senyor diputat, si vostè té alguna cosa a parlar amb un diputat, doncs, és un company de Parlament i li ho pot comentar, però no, no hi han fisures en el Govern. El model sanitari de Catalunya, que és un model diferent de la resta de l'Estat, és un model que ja ve de la primera Generalitat provisional de Tarradellas, del primer mapa sanitari liderat pel, en aquell moment, conseller de Sanitat, senyor Ramon Espasa. Perquè nosaltres tenim una visió del sector públic àmplia. L'Institut Català de la Salut, un sector públic, d'empreses públiques i consorcis del Departament de Salut; el sector públic municipalista i un sector privat col·laborador, però que exerceix la seva funció de servei públic. Aquest és un model que –insisteixo– no és el model, i ho vaig dir, de Convergència i Unió, des del

punt de vista de patrimonialització. Aquest és un model de la societat catalana, i també vaig dir i torno a dir –i agreeixo que vostè digui que hi està d'acord– que el que cal és exercir l'autoritat política. No podem deixar en mans dels proveïdors les decisions del creixement. I aquest és el canvi substancial: en els últims anys es va perdre l'autoritat política. I, per tant, poden planar dubtes sobre qui prenia decisions, en un hospital o en l'altre, de fer tal o tal servei, però no culpem el sector ni el proveïdor. Era falta de revisió de la planificació, de decisions polítiques, d'anar a la curta, de jugar en un tauler d'escacs a moure una fitxa i no veure que això necessita, clarament, contínues revisions sense entorpir la vida diària. I és el que estem fent.

En aquest nou mapa sanitari, sociosanitari de salut pública..., perquè saben vostès que la salut pública ha d'esdevenir un dels elements importantíssims d'objectiu, potenciant tots els seus aspectes. Abans que s'acabi l'any haurem desplegat l'Agència de Protecció de la Salut, com a preàmbul de l'Agència de Salut Pública de Catalunya. Per què la ciutat de Barcelona té una agència de salut pública? Perquè durant vint-i-tres anys de l'anterior Govern no vam estar capaços de consolidar, en un país que tenia una llarguíssima tradició de salut pública i de salubristes, des de la Generalitat provisional, importants, que han fet escola, que van arreu de l'Estat espanyol a parlar de salut pública i aquí no havíem consolidat suficientment aquestes línies concretes.

I vostè banalitzava el Programa salut i escola, confonent amb la píndola del dia després. Per nosaltres el Programa salut i escola és un programa importantíssim, on salut alimentària i activitat física, salut mental i prevenció de les addiccions i salut sexual i reproductiva són els tres eixos d'aquest programa, al costat de les famílies i al costat dels docents. I la píndola del dia després respon clarament a una necessitat d'intentar que no continuem amb embarassos en adolescents com fins ara, i això no està renyit amb el més important, que és tenir conductes sexuals sense risc. I no és contradictori, ja ho hem après des de fa molts anys. I no és com diu algun diputat d'aquesta cambra, que tractem els joves com si fossin persones sense valors, i que tractem la sexualitat com un element més de consum.

Primer, cap de nosaltres té dret a decidir què vol fer un amb la seva sexualitat, però, des del punt de vista de la salut pública, hem clarament de reforçar la capacitat de les persones, en aquest cas, dels joves, perquè tinguin pràctiques de sexe més segur i no hagin d'arribar, evidentment, a prendre la píndola del dia després. Però això és així. No es pot fer una negació de la realitat, que és complexa. I vostè parlava que hi han dubtes sobre el model. Ja li he dit que no n'hi han i, a més a més, iniciarem, estem ja iniciant un procés, d'acord amb la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, d'un nou gran pacte. Un pacte de governar junts el sistema sanitari per compartir la salut pública, l'assistència i el sociosanitari. Com els ajuntaments que tenen competències en protecció a la salut i tenen competències en serveis socials, els posarem tots junts per millorar també l'eficiència en qualsevol dels àmbits territorials que estem definint. I aquest acord permetrà un nou procés de descentralització, però aquest procés de descentralització de Govern de la des-

centralització, que no vol dir, de cap manera, passar la gestió al món local, sinó governar junts en l'àmbit del municipi, de la mancomunitat de municipis, necessita –i en això estic d'acord, senyor diputat– una autoritat política important. Perquè el debat sobre aquests models és un debat que necessita que sigui compatible qui exerceixi de planificador i de finançador i, per tant, que les regles del joc siguin centralitzades; les regles del joc, l'avaluació. I això ha de ser compatible amb una descentralització, perquè millora l'eficiència. Si hi hagués una forta descentralització i una minsa autoritat centralitzada tindriem un model més inequitatiu, que nosaltres no volem perquè el garant de la qualitat i de l'equitat és el Departament de Salut.

I, evidentment, comencem a tenir alguns documents previs amb relació al que el Pacte del Tinell, que veig que vostè comparteix, diu de la reforma de l'Institut Català de la Salut. Per tant, en la segona part parlarem d'aquest tema i d'altres temes, com el finançament, perquè, en tot cas, i deixo aquí, en els anys de govern del Partit Popular a l'Estat, la despesa per càpita en salut no va créixer. Per tant, vam perdre, en aquest sentit, vuit anys excel·lents d'una economia raonablement bona, on podíem haver crescut en despesa per càpita i que ara haurem de recuperar. I, per tant, deixem per a la segona part de la meva intervenció alguns altres elements que vostè ha comentat.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorable consellera, vull començar per agrair-li totes les seves explicacions i una mica per resituar o recordar, de forma molt breu, quina és la raó d'aquesta interpellació i la Moció subsegüent.

A nosaltres, en un tema essencial com és el de la sanitat, que jo crec que cada ú haurà tingut la seva política, però que sempre ha estat una prioritat de tots els governs, en aquest aspecte no hi ha cap novetat amb relació al Govern anterior. A nosaltres ens agradaria resituar el debat no en la remor, sinó en les qüestions que són essencials. I, per tant, aquesta interpellació i la Moció que vindrà el que vol és dir-li: nosaltres, Partit Popular, estem disposats a fer tots els esforços per parlar amb vostè, per consensuar, per parlar amb els agents socials, per parlar amb la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra, per tal d'arribar a les millores que havíem parlat a l'anterior legislatura, que estan al seu acord de Govern, que en gran mesura estan al programa dels partits polítics. I creiem que tot això és més important que, a vegades, aquestes lluites que poden ser comprensibles d'equilibri entre forces que governen juntes, però que cada una busca el seu espai. I aquesta és la raó principal d'aquesta interpellació i de la Moció, centrar-nos en el que realment importa, que és quin és el futur de l'ICS, quin és el futur de la sanitat concertada, com mantenim aquest model, com el fem eficient, com el fem sostenible i com donem bona qualitat assistencial.

No entraré en el tema de recursos humans, perquè vostès mateixos ja han reconegut que els trenta-cinc mil contractes que fan cada any d'interinatge volen tendir a reduir-los, i això ens sembla una bona mesura. Si parles amb els comitès d'empresa dels hospitals de la XHUP et diuen que els acords d'equiparació porten un ritme més lent del que voldrien, però reconeixen que hi han hagut millores i, per tant, aquí no voldré entrar. A nosaltres no ens sembla malament que la Comissió d'Experts s'hagi demorat; de fet, inicialment ens va sorprendre moltíssim quan es va dir que l'1 de setembre se'ns presentarien conclusions d'aquesta Comissió d'Experts. Hi ha hagut una demora, de fet ho reconeix, per exemple, *El País*, que diu que el comitè de savis endarrereix fins al gener les seves propostes per finançar la sanitat. Però si això serveix perquè molta més gent comparegui, hi hagi un debat serè i, sobretot, que no tinguem conclusions apriorístiques, o sigui que, d'alguna manera, aquesta Comissió no sigui l'apuntador de decisions que vostès ja tinguin preses, aquesta demora no ens sembla malament.

En els plans de xoc, que vostè ens ha recordat, ja li he dit, també, que ho celebràvem, creiem segurament que n'haurem de fer un properament sobre anestesistes, que és un altre deute pendent que tenim, i dir-li tres coses molt ràpides. Amb relació als hospitals del Baix Llobregat, home, a cada ú el que li pertoca. En sanitat passa una mica com el que expliquen els ministres de Foment, moltes vegades, que un aprova el projecte, l'altre posa la primera pedra i tres ministres després s'acaba inaugurant la carretera, l'autovia o la línia fèrria.

L'hospital de Sant Joan Despí, de què vostè ens ha parlat, és un compromís que ja ve de molt lluny, que de fet hi havia l'expectativa que entrés en el pressupost d'aquest any. L'hospital de Sant Boi és una millora, i quedarà encara tot el que fa referència a la millora sanitària de la part sud-oest del Baix Llobregat. Per tant, en aquí el que hi ha és una política de continuïtat amb relació al que hi havia abans.

I ens diu vostè: «no hi han diferències a dintre del Govern». Home, permetin-me que jo això ho posi en dubte. Llegeixo en el *Diario médico*: «ERC reclama a Geli més transparència en los contratos con los concertados». I em diu vostè: «Si té una diferència amb un diputat, parli-la amb ell.» No es preocupi, en el punt 10 de l'ordre del dia podem parlar des del Grup Parlamentari Popular amb Esquerra Republicana sobre la seva Moció, però permetin-me que li digui que cada un aquí té una feina; nosaltres, que no governem, tenim l'opció de presentar proposicions de llei i proposicions no de llei; els que governen tenen l'opció de portar a aquesta cambra modificacions legislatives. I quan això es fa a través de mocions i d'interpellacions és perquè no hi ha la voluntat real de governar i de legislar, sinó que el que hi ha és la voluntat de sortir a la foto i de marcar clarament que uns a dintre del Govern pensen diferent que els altres. I això és el que –com li he dit al començament de la meva intervenció– preocupa en un tema tan important com sanitat al Grup Parlamentari Popular, i això és el que ens porta aquí a dir-li: «Nosaltres volem parlar del futur de l'ICS, que sigui un ens empresarial, que pugui gestionar, que la sanitat concertada no

sigui la que pren decisions, que les prengui vostè i la seva conselleria, però que ells tinguin clarament quins són els seus deures i quin és el seu finançament.

A fi de comptes, nosaltres hem parlat d'acord, crec que el Grup de CiU, a través de l'illustre diputat Sancho, els va oferir en el seu moment quelcom semblant a la sanitat a Catalunya, que una qüestió com un pacte de Toledo per a la sanitat, i nosaltres creiem que a descentralització hem dit sempre sí, que si tota aquesta reordenació del sector no es porta a terme, la descentralització serà un fracàs. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Deixo per a un altre dia la qüestió de la píndola i dels adolescents, perquè, com veu, els temps se m'ha acabat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Senyor diputat, amb relació al Baix Llobregat: zero al calaix. Moltes promeses, però, igual que ens ha passat en les altres qüestions, molts deutes per pagar, més de 2.100 milions de deute acumulat, un Hospital de Sant Pau que ens costarà –i que el continuarem fent, evidentment– 40.000 milions de les antigues pessetes sense crèdit? Zero diners per al nou Hospital de Sant Joan Despí, l'Hospital nou de Sant Boi... Miri, si vostè va a parlar amb l'alcalde de Sant Boi li explicarà que el president Pujol, l'anterior president, havia d'anar un dia a dir que farien el nou hospital de Sant Boi i la nit abans la va trucar dient que no hi podia anar perquè no sabien com fer-ho. Per tant, una cosa és que estigués anunciat i l'altra és la disponibilitat econòmica per fer els nous equipaments. Estem parlant d'equipaments importantíssims, exactament igual que l'Hospital de Mollet i altres qüestions també dels centres de salut. També inclou el Pla sanitari del Baix Llobregat, l'ampliació de Viladecans, l'ampliació de l'Hospital de Martorell i l'acabament de les obres fins a la remodelació total de l'Hospital de Bellvitge. Però avui no es tractava de parlar del Baix Llobregat, però és un exemple de com, en pocs mesos, aquest Govern fa feina.

Nosaltres som govern, jo parlo en nom del Govern, però jo he estat diputada d'aquesta cambra durant vuit anys i crec fermament en l'autonomia dels grups parlamentaris –només faltaria–, en l'autonomia d'aquells que donen suport al Govern, en l'autonomia dels grups parlamentaris que estan a l'oposició. Per tant, aquest és un debat entre un diputat de l'oposició i el Govern. Estem parlant precisament de com –i vostè m'està interpellant– governem.

En relació amb la reforma de l'ICS, literalment el pacte del Tinell: «Fer de l'Institut Català de la Salut un institut modern i de qualitat amb autonomia de gestió que retrà comptes als seus resultats de salut». Però, més enllà d'això, senyor diputat, li ho agraeixo. Jo crec que a Catalunya és absolutament possible i necessari un gran pacte, un gran pacte que permeti deixar les nostres diferències, que hi són –només faltaria–, diferències

ideològiques, diferències de criteri en algunes qüestions, però anar a la centralitat del debat. Vostè diu que compartim model, que compartim necessitat de revisió del finançament. Per tant, això és el troncal, no ens distraguem, i podem parlar tantes vegades com calgui en aquesta cambra de les nostres diferències, per descomptat. Però estic convençuda que el Partit Popular i Convergència i Unió i els partits i grups parlamentaris que donen suport al Govern trobarem la via per fer un gran pacte, per consolidar un model que és un model que nosaltres hi creiem, que és un sistema nacional de salut d'accés universal per a tothom, i un sistema privat complementari, però que té un moment de fragilitat que és el que avui discutiran a l'Estat. Fragilitat que és donada fonamentalment per quatre grans temes: l'increment de població –a més, a Catalunya amb un element important, que és que tenim un nombre de persones sense papers amb targeta sanitària, que han estat invisibles en els acords previs de finançament, la població que es va comptar per al nou model de finançament autonòmic era la població del 99. Tenim una diferència importantíssima amb població que ha crescut extraordinàriament del 99 al 2004–; l'envelliment de la població que surt en el document que avui s'aprovarà; la innovació tecnològica, la innovació farmacològica. Aquests són els elements clau, molt més que les petites qüestions que fan necessari clarament, perquè nosaltres que ens creiem el model estem disposats a reformar-lo clarament, i a trobar aquests acords que avui li agraeixo, senyor diputat, que n'estic convençuda que destriarem el gra de la palla. Tindran més importància els nostres acords que les nostres diferències. I per tant a Catalunya, aquest 2005, el primer trimestre del 2005, arribarem a un acord que també servirà perquè el portem a nivell de l'Estat espanyol perquè no podem banalitzar en un tema que tothom, els ciutadans pensen que és el bé més preuat, que és un sistema sanitari que valoren molt, malgrat les seves deficiències, i que hem de consolidar intentant continuar modernitzant-lo i humanitzant-lo.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Alteració de l'ordre del dia

Hi ha hagut una petició de canvi de l'ordre del dia, concretament es demana que el punt quart de l'ordre dia sigui substanciat... Millor dit, es demana que el punt tercer de l'ordre del dia sigui substanciat després del punt quart de l'ordre del dia. D'acord amb l'article 62.4 del Reglament, això implicaria un canvi de l'ordre del dia. Si els portaveus hi estan d'acord podem aprovar-lo. L'aprovem per assentiment.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'energia eòlica (tram. 300-00357/07)

Per tant, passariem al quart punt de l'orde del dia que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'energia

eòlica, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, cada vegada hi ha més consens polític i social sobre la necessitat de desenvolupar les energies anomenades renovables. Per sort o per desgràcia, les alertes donades per la comunitat científica en relació amb els efectes de les emissions de CO₂ i en concret el canvi climàtic han estat més o menys escoltades. No hi ha dubte que el model actual és del tot insostenible perquè es basa en la dependència gairebé exclusiva de fonts d'energia fòssils, contaminats i no renovables, o dit d'una manera, es basa en l'explotació d'uns recursos naturals limitats –el petroli, el gas natural, el carbó...– i que, a part de fer inevitable el seu esgotament, tenen el greu problema ambiental afegit que és la contaminació que generen, per no parlar de les tensions internacionals, per dir-ho suau, provocades per l'afany de diversos països i de sectors econòmics que tenen l'interès de tenir el control d'aquests recursos.

El protocol de Kyoto ha estat o hauria de ser un factor fonamental per aconseguir un canvi de rumb, per reconduir la tendència. No tots els governs del món han reaccionat de la mateixa manera, i, sortosament, les darreres novetats al nostre país són positives, perquè el nou Govern català i el nou Govern de l'Estat s'ho han agafat seriosament i han posat el compliment de Kyoto entre les seves prioritats. Les indústries, la mobilitat, la producció d'energia hauran d'adaptar a les noves directrius i a les noves necessitats. En el cas concret de l'energia és fonamental invertir o si més no canviar els percentatges actuals de l'energia procedent de fonts no renovables en relació amb la que és procedent de les fonts renovables. No pot ser que les energies renovables representin un tant per cent tan petit del total de l'energia que es produeix al nostre país. L'eòlica, per exemple, de la qual parlarem avui, és només el 0,38 per cent de la producció elèctrica de Catalunya –un 0,35 per cent. Tampoc pot ser que, encara que en valors absoluts, creixi la quantitat d'energia renovable generada, el tant per cent en relació amb les no renovables continuï essent el mateix perquè el que passa és que la demanda d'energia és cada vegada més gran i, per tant, encara que creixi la renovable, també creix la no renovable i ens quedem amb la mateixa proporció.

És del tot necessari, doncs, treballar en primer lloc per l'estalvi per a la millora de l'eficiència energètica per impedir el continu creixement de la demanda. D'aquesta manera, la nova producció d'energia renovable que es produeixi permetrà l'abandonament progressiu de determinades centrals de producció d'energia a partir de combustibles fòssils –per tant, centrals més contaminants.

Dit això, m'agradaria centrar-me en un cas concret d'energia renovable, que és l'eòlica. Els que tenen una certa antiguitat en aquesta casa, recordaran que, malauradament, aquesta energia va ser –i en alguns llocs encara ho és– motiu de conflictes polítics i socials importants. I dic malauradament perquè estic segura que

s'haurien pogut evitar en gran mesura. Si ja de per si hi ha temes que poden tenir una certa complexitat, pot passar que, segons com es facin les coses, aquesta complexitat es multipliqui per mil. I això, al meu entendre, és el que ha passat amb l'energia eòlica. Es va embolicar la troca més del compte per una mala gestió política de la situació.

Durant anys el tema havia estat aturat quan a altres comunitats autònomes i altres països s'avançava de valent i quan col·lectius i grups polítics com el nostre reclamàvem actuacions al respecte. I de cop i volta es desperta l'assumpte sense haver preparat el terreny i sense planificació, i amb poques garanties d'evitar l'impacte ambiental. Aleshores, comencen a saltar espurnes –i mai més ben dit– a diferents parts del país. A finals de l'anterior legislatura, el Parlament fa un mandat al Govern i li diu que ha de repetir el mapa eòlic, i que n'ha de canviar els criteris d'elaboració. Entra el nou Govern, han passat deu mesos i si fem aquesta interpellació és per fer una anàlisi de com està la situació.

No podem oblidar que hi havia diversos punts de conflicte o problemàtiques que sabem que des que vostè és conseller s'estan resolent en el sentit que, des del nostre Grup reclamàvem des de feia temps, i ens agradaria que ens ho expliqués. Repassaré alguns d'aquests conflictes tot i que estic segura que vostè, malauradament, encara potser n'ha detectat alguns més.

En primer lloc, nosaltres –i no érem sols– trobàvem a faltar garanties per assegurar que l'impacte ambiental d'un parc eòlic fos avaluat correctament. Dit d'una altra manera, no estàvem d'acord que alguns parcs eòlics requerissin només el tràmit de llicència ambiental ni que es permetessin parcs eòlics en llocs que havien estat reconeguts pel seu interès natural o patrimonial. La distribució que s'havia fet en l'anterior mapa eòlic no ens semblava acceptable. Per això la nostra proposta era reformular les zones d'implantació per determinar, d'una banda, on no es podien fer parcs i, d'altra banda, obligar a fer avaluació d'impacte ambiental a qualsevol parc que es volgués fer en les altres zones, en comptes de les tres opcions que es contemplaven abans on n'hi havia una, podríem dir, que l'avaluació d'impacte ambiental quedava arraconada.

En segon lloc, un altre d'aquests conflictes que dèiem, creïem i creiem que en un tema com aquest és fonamental buscar el consens social i polític i assegurar que els representants de les associacions ciutadanes, els promotors de l'energia eòlica, els representants polítics tant a nivell local com regional i nacional puguin participar a definir l'estratègia de desenvolupar l'energia eòlica en el futur.

I un altre tercer conflicte –parteix, de fet, de les dues premisses anteriors–: creiem que és necessari fer una bona planificació territorial, una planificació que tingui en compte, d'entrada, que hi ha d'haver zones excloses, evidentment amb raons ben justificades, però n'hi ha; ha de contemplar també que és necessari tenir uns criteris científics objectius com ara el mapa de vents, del qual parlaré més endavant; ha de tenir en compte que hi ha avenços tecnològics que poden ser molt útils com ara la introducció de sistemes d'informació geogràfica per a la presa de decisions. Per exem-

ple, si s'utilitzen representacions en tres dimensions, en 3D, es pot veure molt millor l'impacte paisatgístic que podria tenir un parc eòlic. A la planificació també s'ha de tenir en compte la voluntat del territori i buscar el consens, partint de la base que aquest territori és conscient que, des d'un punt de vista estratègic de país i ambiental, és necessari desenvolupar l'energia eòlica, i tenim un exemple d'això en l'acord del Priorat. I finalment la planificació també ha de contemplar que s'ha de fer la previsió de les connexions dels parcs eòlics a la xarxa elèctrica, un dels grans problemes fins fa poc.

D'una banda s'ha de garantir que els parcs no deixin de fer-se només perquè se'ls veta la connexió, i d'altra banda s'ha de vetllar perquè l'impacte ambiental de les línies elèctriques sigui l'acceptable i no més del compte.

He dit que en aquesta planificació s'havia de tenir en compte el mapa de vents, i a això voldria dedicar-hi unes paraules més. Resulta que el Govern català fins fa poc no coneixia la potencialitat eòlica de la totalitat del seu territori ni les característiques dels vents en punts concrets. Fins ara eren les empreses que disposaven de dades, cadascú les seves, evidentment, perquè decidien posar uns mesuradors en uns determinats llocs, uns mesuradors de vent. Ho feien intuïtivament. I com que les empreses, evidentment, en el que pensaven era en les possibilitats de negoci anaven als llocs més o menys segurs, per tant, dalt les carenes, quan, analitzat sense tanta pressa o sense tantes necessitats pròpies de les empreses, es podria fer de mirar de buscar llocs factibles per posar molins sense tant impacte visual i paisatgístic. I això entenem que és el que pertoca fer al Govern, com, segons tenim entès, s'ha fet.

Finalment m'agradaria allargar o afegir a la llista d'aquests aspectes conflictius un parell o tres aspectes a afegir a aquests de la manca de garanties d'impacte ambiental, la manca de consens i la manca de planificació que he dit, altres elements que provocaven tensions com ara les concentracions territorials indesitjables, com ara les intencions especulatives de determinats promotors que plantegen possibles parcs sense tenir la voluntat de desenvolupar-los ells, només per especular-hi i, d'altra banda, el greuge comparatiu pel que fa als beneficis econòmics que obtenen els pobles que tenen molins al seu terme en relació amb els que no en poden tenir.

Pel que fa a les concentracions territorials que n'he dit indesitjables, hi ha un cas emblemàtic que és el de Senan a la Conca de Barberà, que tenen tres parcs a tocar, a tocar a més a més del poble, de les cases. Tots tres han estat decidits per altres municipis que, curiosament, els han col·locat allunyats dels seus nuclis urbans. Ens sembla que hauríem de tenir estratègies per evitar que això passés. I en relació amb..., un altre dels elements a tenir en compte és el greuge comparatiu aquest que deia que hi ha pobles que no poden tenir molins de vent i que ens sembla que hi hauria d'haver-hi un mecanisme de compensació.

Creiem que hi ha una cosa que s'hauria de plantejar molt seriosament, i és la possibilitat de fer miniparcs, més adequats al territori, que podrien o haurien de comptar amb un percentatge de participació popular pel

que fa a la inversió. Sens dubte entenem que és una fórmula molt millor que no pas les que s'estan donant majoritàriament ara on les grans companyies elèctriques s'estan barallant per repartir-se el pastís, i més ara que puja el preu del petroli.

Des del nostre punt de vista, l'anàlisi de la situació està feta i és clara. També està clar què s'ha de fer i què no s'ha de fer per no estar més temps adormits en aquest tema. És que per nosaltres això és fonamental per al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és prou conegut que el capteniment del Govern està contingut en l'Acord del pacte del Tinell, pel que fa a l'energia, i que, dins de l'àmbit del compromís de fer un pla d'energia per a Catalunya, s'hi especifica el compromís amb relació a l'aposta del Govern per les energies renovables i, dintre d'elles, especialment, el tema de l'energia eòlica.

Com efectivament la senyora diputada sap, el nostre compromís és assolir, arribar a una fita del 12 per cent de la producció en energia a través de fonts renovables al final del mandat.

Com ens vàrem trobar la situació de l'energia eòlica –vostè hi feia referència– en el moment de prendre possessió, en aquest mandat? Breument, vostè s'hi ha referit amb algun detall, amb algun exemple, però jo li diria que ens hem trobat amb una sèrie de situacions paradoxals; és a dir, ens hem trobat amb un país que té força potencial eòlic, intuïtivament, en algunes parts del territori; amb un pla sectorial d'energia eòlica que s'havia fet amb una base informativa manifestament millorable, per no dir insuficient –s'havia pres a base d'unes cent estacions de mesurament, repartides de forma aleatòria sobre el territori, i una sèrie d'enquestes–, és a dir, tècnicament era molt deficient o insuficient; ens hem trobat amb 900 megawatts de llicència d'energia eòlica donada i només 100 d'instal·lada; ens hem trobat amb conflictes territorials importants –als quals vostè ha fet referència i, per tant, no m'entretindré a descriure'ls–, però que efectivament passaven o bé pel fet de la manca d'integració dels aspectes ambientals en la concessió de les llicències, amb la dispersió territorial, és a dir, els problemes que generava la dispersió territorial, i amb la manca d'altres criteris de racionalització i de compensació territorial i econòmica pel que feia al conjunt dels territoris que podien resultar afectats.

Què hem fet? Ja en la meua compareixença del 16 de febrer, quan vaig explicar les línies d'actuació del Departament, vaig explicar breument que el que fariem en aquest àmbit seria redefinir la distribució territorial

del mapa; introduir criteris de solidaritat territorial en la distribució dels beneficis econòmics inherents a l'energia eòlica; iniciar procés de concertació territorial i sectorial, és a dir amb els territoris i amb els agents socials, per revisar el mapa, i, en el marc del Consell de l'Energia Eòlica, instaurar un procediment, també, abreujat d'utilització de miniparcs.

Què hem fet fins ara, en aquests mesos, i en quin moment ens trobem? Breument. S'han fet ja tot un seguit de reunions de la Comissió Tècnica per recollir l'opinió tant dels tècnics del Departament de Medi Ambient i Habitatge com de l'Icaen, el Departament d'Indústria, sobre la situació actual i les millores a introduir per potenciar l'energia eòlica a Catalunya sense menystenir les innovacions tècniques que s'han produït. Hem realitzat un sens fi de reunions de consulta amb els promotors eòlics, amb els ajuntaments, organitzacions territorials i ecologistes, per conèixer la seva opinió sobre la implantació de l'energia eòlica i intentar arribar a un compromís.

Concretament, l'1 d'octubre del 2004 celebràvem la primera reunió informativa conjunta. Per primera vegada es trobaven a la mateixa mesa els agents promotors, els representants territorials, representants d'entitats ecologistes, per discutir amb quines bases ja començàvem a confegir el projecte del pla, del nou pla d'energia eòlica. És en aquest àmbit, en aquest acte, que es van presentar ja els primers resultats del nou mapa de vents de Catalunya, que realment ha assolit un nivell de qualitat que va ser reconegut i felicitat per tots els agents, tant els ambientalistes com els promotors, etcètera. Pensen que es tracta d'un mapa de vents que ens ha permès tenir un coneixement microescalar per unitats de dos-cents metres per dos-cents metres que ens dona la definició dels diferents potencials de vent a seixanta i setanta metres d'alçada, que ens ho dona de tot Catalunya, amb aquesta concreció, fins a vint quilòmetres dins de la línia de mar, i amb un especial estudi, que s'està acabant, amb zones de detall del que seria l'àmbit del cap de Creus i el delta de l'Ebre.

En els propers dies, pensem que la propera setmana podrem fer una presentació pública d'aquest mapa de vents. Mapa de vents que va acompanyada amb una simulació virtual en tres dimensions que ens permetrà conèixer la incidència paisatgística i ambiental de cada un dels molins, com es vulgui situar, etcètera.

Com actuarem, a part, doncs, d'aquest tema? Aquest és l'instrument principal, però com vostè molt bé significava, no n'hi ha prou amb un mapa de vents, cal integrar altres elements. La intenció és, primer, aclarir amb Red Eléctrica *española* la renegociació de totes les potències que ens poden admetre i els punts de connexió. En aquest sentit hem avançat força, s'incrementa el potencial que ens permetran integrar amb la xarxa, i també concretar els punts on aquesta connexió es podrà fer. Pensi que un dels temes més conflictius amb què ens vàrem trobar és que no hi havia un acord entre el Govern de Catalunya anterior i Red Eléctrica sobre exactament on es podia connectar, i d'aquí el fet que molta d'aquesta energia potencialment instal·lable no s'hagi fet.

Racionalitzarem i minimitzarem les línies elèctriques d'evacuació, procurant la concentració de tal manera que es disminueixi l'impacte ambiental, i exigirem, també, que qui tingui una llicència es comprometi a executar-la en el termini que se li concedeixi.

Una altra de les línies en què estem avançant és a considerar dues úniques zones de zonificació per a la implantació dels nous parcs; és a dir, zona vermella, que seran les zones on no es pot implantar energia eòlica, malgrat que el mapa de vents ho pugui permetre per raons objectives de gran quantitat d'elements de valors naturals i ambientals, o paisatgístics, amb la incorporació de la nova definició de la xarxa Natura 2000, que s'està ampliant en aquest moment, i zones blanques on seran viables els projectes de parcs eòlics. Ara bé, aquests requeriran la seva declaració d'impacte ambiental i s'introduirà la consideració de la variable «paisatge» en la ubicació d'aquests parcs. En aquest sentit, estem col·laborant amb la Direcció General d'Arquitectura i Paisatge per establir criteris mínims, i ja s'ha fet, fins i tot, una experiència pilot al parc de l'Auleda, a l'Alt Empordà, d'aplicació de mètodes d'estudi paisatgístic per detallar la ubicació dels parcs en cada un dels molins. El bon resultat d'aquesta experiència fa pensar que la generalitzarem i que la farem aplicable a tot arreu.

En aquesta definició d'aquestes variables tindrem molt en compte els pactes territorials, quan els diferents agents econòmics i socials d'un territori i les administracions hagin arribat a acords sobre on es pot instal·lar aquesta energia. Però, a més a més, el pla d'energia anirà acompanyat de mecanismes de redistribució dels beneficis econòmics generats pels parcs eòlics a tota la població afectada. Naturalment, primer els propietaris i l'ajuntament on s'instal·lin, però també mecanismes cooperatius de col·laboració que permetin fer compensacions en els municipis de l'entorn, i així evitar la «política de la perdigonada», com ens hem trobat a la Terra Alta, que, en definitiva, la instal·lació de parcs eòlics responia més que res a les necessitats de finançament dels ajuntaments, que veien en aquestes instal·lacions la possibilitat de tenir finançament i, per tant, els parcs se situaven en virtut dels termes municipals i no pas en la conveniència de concentrar-la.

Crec que si hi ha compensacions econòmiques per tot el territori, i s'impulsen experiències cooperatives, això pot ajudar que es puguin concentrar d'una forma més racional.

Evidentment, establim i potenciarem els microparcs eòlics, el que se'n diu «l'energia distribuïda», fins a cinc megawatts, en petits municipis que ho puguin tenir com una propietat del mateix municipi i dels seus ciutadans, i establim un programa de projectes de parcs eòlics pilot, que seran patrocinats i impulsats per la Generalitat en llocs que considerem d'interès o de conflicte, per garantir que el projecte sigui tècnicament impecable i que hi puguin participar els agents econòmics i socials del mateix territori i, naturalment, l'Administració local. Amb això tindriem la possibilitat d'establir convenis amb els promotors privats per fer experiències tutelades de desenvolupament de l'energia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Breument, també, li diré que respecte als parcs que estaven en tràmit –i aquest seria el cas d'alguna de les situacions que vostè ha explicat– estem procedint a la seva revisió de dalt a baix, ens hem compromès a què en la resolució definitiva d'aquests projectes tindrem en compte els criteris del nou mapa d'energia. Repeteixo que el tindrem ben aviat, i després, potser, a la rèplica li podré donar, en tot cas, el calendari concret, perquè no crec que hi hagi temps, però el que sí que volem fer és revisar els projectes que estan en tràmit perquè s'insereixin dins del planejament general sobre energia eòlica, que ja he expressat anteriorment. I insistirem molt que els projectes, en definitiva, que estaven concedits es defineixin clarament: si són de veritables promotors, és a dir, de gent emprenedora que vol fer-ho, o realment si eren el que se'n diu «vulgars passes», i en aquest cas no tindrem cap inconvenient de revisar-los a fons.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Per al torn de rèplica la il·lustre diputada senyora Bet Font té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la fita aquesta que vostè plantejava del 12 per cent de l'energia renovable, doncs, evidentment està molt bé i que més voldríem d'arribar-hi al més aviat possible. Per tant, això vol dir que ens hem de posar les piles i hem d'anar amb molta més acceleració del que s'havia fet en els darrers anys i, a més a més, en un sentit, doncs, molt més favorable a les energies renovables.

És evident que els avenços que s'han fet en el mapa de vents, doncs, seran molt útils. Encara que faltin ara uns estudis de detall, ens sembla que és fonamental aprofitar-los i aprofitar el que es té per accelerar al màxim tot el que es pugui fer perquè aquest percentatge de l'energia eòlica, que deia abans que era del 0,35 per cent, doncs, pugui ràpidament. I entenem, a més a més, que encara que no hi hagi un mapa eòlic definitiu no vol dir que no s'hagi d'aturar tota la resta, perquè ens sembla que hi ha llocs, que en aquests moments ja estan pactats amb el territori, que són del grat de tothom i que, a més a més, podrien ser parcs modèlics per demostrar a qui, doncs, en altres indrets s'hi oposa, moltes vegades sense excessiu coneixement de causa, perquè podria anar a visitar aquests parcs modèlics pactats amb el territori i veuria, doncs, que no n'hi ha per tant moltes vegades.

Hi ha un altre aspecte que nosaltres voldríem treure avui com a reflexió, que és, tenint en compte, precisament, doncs, els interessos econòmics que també es mouen en el terreny de les energies –evidentment que se n'hi mouen molts–, que potser seria hora de començar a tractar el vent com a recurs d'utilitat pública, igual que es fa amb l'aigua, per exemple, i que se'n fa concessions i que es plantegen cànons.

Ara que tenim un mapa de vents, que coneixem on hi ha vents, en el territori, que sabem si és un vent de qualitat –per dir-ho d'alguna manera–, o no, per a ser aprofitat des del punt de vista energètic, i, per tant, es podria fer una anàlisi, podríem dir-ne, d'aquesta situació i plantejar, doncs, que és un bé comú, el vent, també, com és, doncs, com deia, l'aigua i que tenint en compte que l'energia és una necessitat, també, de tots els ciutadans i ciutadanes, i que volem que aquesta energia, doncs, tingui el menor impacte ambiental, cosa que les energies que estem utilitzant fins ara el tenen i el tenen considerable, perquè creiem que seria un aspecte a desenvolupar i a tenir en compte.

I, finalment, acabaré la meua reflexió per on havia començat la intervenció. És molt important que treballem amb les energies renovables. Ens sembla –com li deia ara– fonamental que sobre el tema eòlic i el solar ens posem les piles ràpidament, tornem a avançar el màxim, però que no podem oblidar que hi ha tot un treball a fer sobre l'estalvi i l'eficiència energètica, perquè, si no, ens trobem que, com que cada vegada se'n necessita més, mai abandonarem aquestes altres energies que fan emissions de CO₂, que estan esgotant uns recursos naturals que són limitats.

Entenem que el nou pla d'energia de Catalunya ha de recollir tot això, però –com ja vostè ha dit–, i, per tant, ens posem a la seva disposició per treballar-hi conjuntament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. El conseller vol fer ús del torn de rèplica? Té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies. Per aclarir alguns dels aspectes que no he pogut explicar en el primer torn.

Sobre el calendari, jo crec molt important, perquè vostè s'hi referia i tots tenim aquest neguit, tot el territori té aquest neguit, que d'una vegada per totes comencem a veure parcs eòlics instal·lats.

Li diré una cosa, vostè s'ha referit a aquests parcs..., que jo també he tingut especial insistència a dir: «Escolta, si n'hi han que són consensuats, que no presenten problemes territorials, per què no tiren endavant?»

Es sorprendria, de totes maneres, de les dificultats, que a l'hora de la pràctica ens trobem que falta un informe d'Avifauna que havia d'entregar el promotor i que encara no l'ha portat, que té un problema amb Red Eléctrica pel punt per on ha de passar la línia d'evacuació i on ha d'anar a connectar...; és a dir, els obstacles realment a vegades són molts, i que quedi molt clar que no són, en aquests casos, dels parcs que ja estan autoritzats i que no eren conflictius. No ha sigut un problema que el Departament hi posi pegues, sinó al revés. Ens hem trobat en moltes ponències que havíem portat, ja, el parc per a la comprovació definitiva i que faltava l'últim detall.

Estem intentant esbrinar a veure què està passant, i en aquest sentit els contactes del Departament d'Indústria,

el nostre mateix, amb la Red Eléctrica, amb la societat de Red Eléctrica española, és fonamental.

El calendari que volem seguir és el següent. Bé, la setmana vinent, si no hi ha res de nou –repeteix que lamento no haver-ho pogut fer avui perquè ens hauria agradat fins i tot poder organitzar una sessió, perquè és molt visual–, presentarem aquest mapa de vents, la base del mapa de vents en tres dimensions, amb tots els elements informatius i amb totes les simulacions, que de veritat els haig de dir que tots els agents implicats varen quedar molt satisfets i van dir que aquest era un instrument fantàstic perquè permetrà veure molí a molí què passa des de qualsevol perspectiva, des de qualsevol àmbit, quina incidència té, quina energia produeix, situats en diferents punts sense necessitat d'anar a carenes, com vostè deia? És a dir, això ho tindrem, ho presentarem públicament en una roda de premsa i ho farem arribar a tots els agents, i, oficialment, el mes de desembre ja acompanyarem aquest Mapa de vents, amb els criteris i objectius de revisió del Pla territorial sectorial d'energia eòlica, que es presentarà al Consell Assessor d'Impacte Ambiental de l'Energia Eòlica, que ja s'havia reunit, com dic, a l'octubre, i que varem quedar emplaçats pel desembre per ja informar tot el que seran els criteris i objectius del Pla.

Es continuarà treballant amb els departaments de PTOP i els altres departaments de la Generalitat i els consells comarcals implicats per veure, doncs, què resulta d'aquesta primera proposta del Pla, durant el mes de gener del 2005. Al febrer revisarem l'esborrany i incorporarem les aportacions fetes durant el període de participació, de tal manera que la proposta oficial pugui sortir a informació pública definitiva el març del 2005, i la tramitació es pugui concloure, doncs, si tot va bé, a l'abril o el maig del 2005.

Mentrestant, el nostre compromís és autoritzar microcentrals elèctriques sense cap problema, sempre que..., perdó, microcentrals eòliques, sempre que hi hagi la capacitat de connexió i hi hagi la implicació del propi territori, del propi municipi. I, en aquest sentit, creiem que si s'aprova, si s'aprova aquest Mapa de vents i els criteris del Mapa d'energia eòlica, ens facilitarà molt també el diàleg amb algunes plataformes i alguns representants territorials que expressen una gran desconfiança, que per conflictes anteriors que hi havien hagut i tensions es mostren, fins i tot, reticents dient que això no pugui ser el cavall de Troia d'actuacions després incontrolables.

Un cop ja sapiguem exactament on aniran els grans parcs i on es podran instal·lar i amb quins criteris, i això estarà consensuat, creiem que els microparcs eòlics serà molt fàcil instal·lar-los. El mateix respecte als que estan en tràmit. Facilitarem tot el que puguem perquè ens portin la documentació que falta i puguin construir.

També estem insistint molt amb els promotors i amb el Centre de Tecnologies de la Construcció perquè treballin en un tema fins ara una mica descurat, que és que passa mentre es fa el parc eòlic, perquè ens hem trobat amb molts conflictes i moltes, diríem, reaccions en contra, per la incidència o l'impacte que té el moment en què es realitza el parc, és a dir, quan es construeix.

Pensin que ocupen, aproximadament, mitja hectàrea per cada un dels molins, temporalment; que s'han de fer uns camins, i en tot això s'ha de fer una restauració paisatgística posterior. N'hi ha algun ara que s'està construint, ja, a la zona de connexió entre l'Alta Anoia i la Segarra, que en els propers mesos està previst que pugui acabar-se, i que tenim monitoritzat tot el procés per veure, de cop, quin és l'impacte inicial i com queda després la restauració.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpелlació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica. (tram. 300-00049/07)

Recuperem el punt tercer de l'ordre del dia que és la interpелlació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica, que presenta el Grup Parlamentari Popular, i que per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Olano.

La Sra. Olano i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats i diputades, el tema de la nostra interpелlació feia referència al capteniment pel que fa a la política fiscal i econòmica, però, aprofitarem aquesta interpелlació per concretar-la estrictament en el que seria la política fiscal.

Catalunya té una situació normativa en matèria tributària que li ha permès, d'acord amb l'últim sistema de finançament, aplicar les seves pròpies polítiques tributàries. El nou model de finançament va reconèixer, pel que fa a la fixació i determinació de tributs propis, especialment pel que fa a les taxes i contribucions especials, una gran presència de la legislació catalana.

En concret, si nosaltres féssim un plantejament de quina és la capacitat i quins impostos gestiona la Generalitat catalana, veuríem que hem fet un pas endavant respecte el que va ser el començament del sistema democràtic.

En concret, en aquests moments ens trobem que aquesta capacitat normativa afectaria quant a tributs cedits, d'acord amb l'últim acord de finançament, afecta el 33 per cent sobre l'IRPF, el 35 per cent sobre l'IVA, 40 per cent sobre el tabac, 40 per cent sobre l'alcohol, el 40 per cent sobre els hidrocarburs, el 100 per cent sobre l'impost especial sobre l'energia, el 100 per cent sobre l'impost especial sobre el transport, el 100 per cent de l'impost especial sobre vendes minoristes d'hidrocarburs, i, quant als cedits anteriorment i que ja estaven cedits prèviament en el darrer acord de finançament, parlariem del 100 per cent de l'impost de successions i donacions, el 100 per cent de l'impost de patrimoni i el 100 per cent sobre transmissions i actes jurídics documentats.

Quan nosaltres hem afrontat sempre els debats de pressupostos sempre hem fet referència a la gran capacitat normativa que tenia la Generalitat per fer front a la fiscalitat catalana i també, per què no, al pressupost de Catalunya. Això és el que tenim, i aquesta capacitat normativa en matèria tributària es podia utilitzar per aplicar mesures fiscals destinades a aquest cas. En els últims pressupostos vam veure que es va fonamentar, sobretot, a incrementar ingressos i, per una altra part, a fonamentar el finançament de la sanitat amb aquest recàrrec sobre hidrocarburs, en 2,4 cèntims, i, en concret, amb la pujada del tipus impositiu de l'impost de transmissions patrimonials en 1 per cent.

Aquesta capacitat normativa s'ha fet per gravar, per incrementar la pressió fiscal sobre els ciutadans. I, en concret, en aquests dos punts, quines conseqüències hem obtingut? Doncs, que el sector del transport ja no fa la càrrega a Catalunya, la fa en una altra comunitat autònoma, la majoria, perquè sinó es veurien ràpidament decrementats els seus ingressos. I, quant a l'impost de patrimoni respecte a l'1 per cent ens trobem que hi ha moviments a la Franja de Ponent, que un 1 per cent més el recàrrec dels hidrocarburs a moltes empreses els suposa molts diners. Per tant, ens ve una mica a la memòria el tema de la deslocalització d'empreses. Alguna cosa té a veure el tema econòmic amb la deslocalització d'empreses.

Però això no és una crítica, li puc ben assegurar que la interpellació per part del nostre Grup avui és en pla positiu. Això és una mica on estem, quina és la capacitat normativa i com l'estem utilitzant.

Per tant, aquestes conseqüències han contribuït, d'alguna manera, a aquesta sensació que té el contribuent que el tema dels impostos ho veuen com una càrrega, però no s'ha fet, potser, massa pedagogia, no?, quant a quines són les obligacions i els deures d'aquest contribuent.

I apellant aquesta capacitat normativa a què li feia referència que s'havia utilitzat per incrementar la pressió fiscal, per exemple, també entra dins de la capacitat normativa que nosaltres tenim la possibilitat d'ampliar les deduccions de l'IRPF. Només han de veure a la pàgina web de l'Agència Tributària, com d'altres comunitats autònomes, governades o no pel Partit Popular, cada any, en el tema autonòmic fan una ampliació d'aquestes deduccions de l'IRPF.

Vostè em parlarà segurament de l'IAE, em parlarà del nou sistema de finançament, que és prou insatisfet... En això tots estaríem d'acord, simplement la primera part de la meua intervenció l'he volgut centrar una mica en el que tenim, el que pot percebre, realment, la persona que paga impostos.

Per tant, si vostè em parla de la situació que podem tenir de finançament, doncs, avui no ha estat aquest l'objecte de la meua intervenció, perquè, com tots sabem, el tema de la sanitat està pendent i està sobre la taula –avui, precisament, hi ha una reunió a Madrid, doncs, prou important per veure quin és el sistema de finançament de la sanitat– i, per tant, en aquest punt apellarem, doncs, que, realment el recàrrec sigui suprimit.

I, per una altra part, també tenim sobre la taula el tema de l'Estatut d'autonomia i el plantejament de si real-

ment es pot ficar o hem de ficar el tema del finançament o no. I jo, per respecte a la ponència, no parlaré del tema de finançament de Catalunya.

En concret, el motiu de la meua interpellació, senyor conseller, és que el ciutadà de peu, el ciutadà que realment el que fa és tenir un plantejament molt directe, al seu dia a dia, el que percep és que no queda molt clar d'on van venir els diners i per què. I, sobretot, el que té molt clar és que ara paga més impostos i que d'altres comunitats, unes, perquè tenien drets forals anteriors, d'altres perquè han sabut negociar millor, o d'altres perquè realment fan una bona gestió del seu propi pressupost, tenen una càrrega fiscal més baixa que la nostra.

Nosaltres considerem –i aquí ve el punt constructiu, senyor conseller– que en aquestes polítiques fiscals hem de fer uns esforços perquè, realment, siguin polítiques directes i polítiques que requereixin transparència, que és el que ens estan demanant els contribuents. Nosaltres considerem que és important que el propi ciutadà s'impliqui en la col·laboració del compliment de les normes fiscals i tributàries i per això considerem que hem de fer un exercici per explicar el contingut de la nostra normativa.

Fins ara només hem vist campanyes divulgatives per part dels tributs estatals, però no ho hem vist per part de la Generalitat que es facin campanyes perquè es faci compliment de la normativa arreu del nostre territori. Nosaltres estem esperant, i amb això ja li avanço, el Projecte de llei sobre reforma de l'impost de successions i donacions que es van comprometre, segons l'última Llei de pressupostos i Llei de mesures fiscals, que es presentaria davant del Parlament en un termini de sis mesos i amb la qual, ja li recordo, que la posició del nostre Grup és anar cap a la seva supressió.

També, fent referència a la pròpia normativa, nosaltres volíem incidir en la necessitat que posem en coneixement dels ciutadans i, per tant, demanem a la Generalitat que faci un esforç per difondre el que és el contingut de l'estatut del contribuent. Aquesta proposta, que el que preveu, precisament, és fer una difusió sobre els drets i deures que contempla la pròpia Llei 1/1998, de 26 de febrer, que fa referència als drets i garanties del contribuent, trobem que avui en dia aquesta Llei, doncs, donat que és del 98, respon en un punt de partida competencial a nivell fiscal que s'ha actualitzat, i s'ha actualitzat d'acord amb el nou sistema de finançament. I, per tant, el motiu de la nostra interpellació era saber quin capteniment trobava el senyor conseller de com ens hem d'adreçar al contribuent perquè, realment, pugui entendre tots aquests temes que ara he anat esbossant breument: el tema de la sanitat, el tema de la pujada dels recàrrecs, el tema de si la sanitat està ben finançada o no, el tema de com s'ha de finançar o quin tipus de capteniment ha de tenir el nou sistema de finançament català...

Per tant, nosaltres –i aquí li avanço una mica quina serà la proposta de la Moció subsegüent a aquesta interpellació–, el que proposem és una difusió d'aquest estatut del contribuent i, sobretot, un impuls de la nova normativa catalana des del punt de vista fiscal.

El vicepresident

Gràcies, senyora Olano. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, senyors diputats, il·lustre senyora diputada, la seva interpellació ha fet referència a aspectes molt diversos. Em permetrà primer que li digui que agraeixo el to de la interpellació, ha estat un to constructiu. Tractaré de resumir-li les línies fonamentals de la política fiscal, tributària del Govern, però, abans no puc deixar de comentar un parell d'aspectes concrets, no?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En primer lloc, pel que fa referència a la situació actual en què ens trobem. Vostè assenyala que a Catalunya tenim, diu: «Paguem més impostos que en altres llocs, hi ha una càrrega fiscal excessiva...» En tot cas, vostè coneix perfectament que la gran majoria dels impostos que paguem a Catalunya no són impostos sobre els quals nosaltres tinguem la capacitat de decisió última, el Govern de Catalunya, són impostos en els quals la capacitat normativa fonamental correspon al Govern de l'Estat, de manera que és l'estructura fiscal, fonamentalment, de la imposició estatal del sistema impositiu que tenim entre tots el que acaba donant com a resultat una determinada situació a Catalunya amb relació a altres comunitats autònomes. I si això és així serà perquè el Govern que ha estat governant els últims anys, el Govern del Partit Popular, ha fet determinades modificacions, determinades reformes fiscals que han portat a aquesta situació.

Per suposat que no és conseqüència de les escasses decisions en matèria tributària que ha pogut prendre aquest Govern des que està en funcions, no?, i que van incorporar-se, com era lògic, en el pressupost de l'any 2004, que és el que tenim en aquests moments en vigor, i amb la Llei d'acompanyament d'aquest pressupost.

Aquestes mesures, vostè s'hi ha referit una vegada més –jo no tinc inconvenient a parlar d'aquesta qüestió sempre que vostès tinguin interès a fer-ho–..., l'impost d'hidrocarburs; l'impost d'hidrocarburs, miri, té..., ja ho vaig dir en l'última interpellació que vam tenir, té una incidència realment molt escassa, no?, sobre el conjunt de la càrrega fiscal que suporten els ciutadans de Catalunya, i la té sobre..., en concret, també, sobre el preu dels hidrocarburs.

Pensi vostè que estem parlant de 2,4 cèntims i que aquesta quantitat representa entorn del 2 per cent, en aquests moments, del conjunt del preu, no? D'altra banda, les comunitats autònomes estan estenenent l'aplicació d'aquest impost: la comunitat autònoma de Madrid, governada pel Partit Popular, el va posar; la comunitat autònoma de Galícia, governada pel Partit Popular, el va posar. I, en l'origen d'aquest impost, em permeto recordar-li-ho, hi ha una decisió que es va adoptar l'any 2001.

En el moment del tràmit parlamentari de la Llei de pressupostos de l'any 2001, quan estava en el Senat, el

Govern del Partit Popular va introduir una esmena en la Llei de pressupostos. Aquesta esmena va consistir a crear l'impost en destí sobre els hidrocarburs. I el va crear de sobte per 2,4 cèntims, exactament per aquesta quantitat. De manera que els ciutadans en aquell moment –en el moment en què va entrar en vigor la Llei, és clar, va ser l'1 de gener, no en aquell moment...– van pagar aquesta quantitat addicional en concepte d'aquest impost. I, a continuació, el va cedir a les comunitats autònomes. Això sí, retirant la quantitat equivalent en forma de subvencions. És a dir que les comunitats autònomes es van quedar exactament igual: van rebre uns diners per un impost cedit i van deixar de rebre'ls com a subvenció; i el Govern central va augmentar els seus ingressos exactament per la quantitat de l'impost, en forma de pagament i subvencions, lògicament.

Això va succeir l'any 2001 i va entrar en vigor l'any 2002, i ho va fer el Govern del Partit Popular, i de sobte, quan va posar aquests 2,4 cèntims. I, aleshores, va dir: «I ara deixem la possibilitat que les comunitats autònomes puguin acabar posant també un import equivalent al llarg d'uns anys», cosa que hem fet ara nosaltres.

De manera que, escolti'm, siguem conseqüents. Vostè va criticar que el Govern del Partit Popular fes això l'any 2001 o no ho va criticar? Les comunitats del Partit Popular han aplicat o no han aplicat aquest impost? Doncs, aleshores, siguem conseqüents i entenguem quina és la situació. Quan, a més, resulta que és una situació provocada per una política, que és la que s'ha dut a terme els darrers anys per part del Govern del Partit Popular, que ha consistit a anar transferint obligacions de despesa a les comunitats autònomes, és a dir, fer lleis que implicaven noves obligacions a les comunitats autònomes i a nosaltres, en matèries tan sensibles com l'ensenyament, com la sanitat, com les polítiques socials, sense proporcionar els recursos apropiats.

O sigui, a nosaltres se'ns van posant noves obligacions i no tenim la clau dels nostres ingressos perquè en el substancial no tenim encara la clau dels nostres ingressos. I per això hem de reformar el sistema de finançament! I per això en l'Estatut s'han de contemplar aquelles previsions de caràcter més general que permetran que tinguem, en major mesura que fins ara, la clau dels nostres ingressos. Naturalment que sí. Això ho hem de començar a fer ara, i ho farem en sintonia amb un govern de l'Estat que és perfectament sensible i que sap que hem d'anar en aquesta direcció, com ho demostra la reunió que avui està tenint lloc a Madrid entre el president del Govern i els presidents de les comunitats autònomes, entre ells el president de la Generalitat de Catalunya, molt senyaladament. Aquesta és la direcció en què hem d'anar i en què anirem; direcció, naturalment, que es podrà emprendre a pesar de les resistències que hi segueix oposant el Partit Popular.

Aquesta és la bona direcció, en què hem d'anar junts, en què els oferim anar junts, perquè és la que ens convé, a tots. Ens convé, naturalment, com a país, és clar que sí! Però, a més, estem segurs que estem fent un servei també al conjunt d'Espanya anant en aquesta direcció.

Vostè em parla també d'altres impostos. Escolti'm, les comunitats del Partit Popular es caracteritzen per anar tenint una política fiscal mínimament coherent? Jo diria que no. Vostè examini la situació d'unes i d'altres. Vostè miri unes, que posen l'impost i unes altres que no el posen, unes que posen les successions i d'altres que el treuen. L'impost de successions nosaltres, ho dic molt clarament, tenim un compromís en el nostre programa electoral, en el nostre acord de Govern, ratificat per mi en la primera compareixença que vaig fer en aquesta cambra, i contingut, ja de forma normativa, en la mateixa Llei de pressupostos de l'any 2004. Ens hem compromès a fer entrar en aquest Parlament abans dels sis mesos després de l'entrada en vigor de la Llei de pressupostos –això vol dir abans del 21 de gener de l'any 2005– la reforma de l'impost de successions; i així ho farem –i així ho farem.

I serà una reforma que permetrà simplificar l'impost i rebaixar substancialment la quantitat que paguen els contribuents modestos, que reben herències modestes i que estan pagant exageradament per les herències que reben. I això ho podem fer, a més, amb conseqüències molt limitades, des del punt de vista recaptatori. Ara, no eliminarem l'impost, perquè eliminar l'impost és una mesura que és absolutament inequitàtiva. Per què no han de pagar l'impost de successions els que hereten cabdals i patrimonis molt i molt importants? Per què no l'han de pagar, si el paguen a tot arreu del món? Excepte a Itàlia, per cert, que el senyor Berlusconi el va eliminar, i als Estats Units ho va intentar el senyor Bush i no se'n va sortir. Perquè alguns rics d'Estats Units –ja no diem els que no ho eren– van dir: «Ecoltin, nosaltres som rics, però som relativament solidaris amb la resta de la població.» I, per tant, ens sembla una injustícia, una immoralitat que no hàgim de pagar aquest impost. Modestament, és clar, no es tracta d'espoliar ningú, ni ho pretenem, ni ho farem, però, és clar que s'ha de pagar! Amb quins termes vostè em justifica que ara s'hagi d'eliminar aquest impost? Si no ho fan enlloc? Això ho feia el Partit Popular, és clar, l'extrema dreta de l'extrema dreta. Qui està fent campanya per al senyor Bush a Amèrica? (*Remor de veus.*) El senyor Aznar. (*Veus de fons.*) El mateix que defensa..., el mateix que defensava l'eliminació de l'impost. Escolti'm, però en aquest país això la majoria de la gent no ho veu així, ho veu d'una altra manera.

De manera que aquest debat si vol el tindrem, sempre que vulgui. No és correcte, ni està en la nostra línia l'eliminació, però sí la reforma i la reforma a fons –i la reforma a fons–, perquè és veritat que aquest impost en aquests moments l'estan pagant, en molts casos, persones que segurament no l'haurien de pagar.

El capteniment del Govern en matèria de política fiscal és, doncs, el que li estic expressant. Nosaltres, dins del marge limitat que tenim, el que farem és introduir un conjunt de reformes, les estem introduint, que vagin en una doble direcció: no augmentar la pressió fiscal, no l'augmentarem, però, al mateix temps, fer més justa la distribució de la càrrega fiscal.

Per tant, en aquells casos en què això és possible introduïrem les reformes necessàries. Això acompanyat, lògicament, d'un conjunt de mesures com les que ja hem

començat a aplicar en el pressupost del 2004, per exemple, amb relació al tractament de les persones que adquireixin la condició de viduïtat en l'impost de l'IRPF, i que farem en el futur, utilitzant les possibilitats limitades que ens dóna aquest impost, que ajudi en aquests objectius.

Junt amb això, lògicament és un objectiu –i un objectiu molt important de la política fiscal–, augmentar la nostra capacitat per poder-ne fer, que és el primer objectiu que tenim: tenir realment més mitjans per fer política fiscal, que avui són limitats. Perquè avui, encara que és veritat que tenim uns marges de maniobra superiors als que havíem tingut en el passat –és cert, han augmentat els nostres marges de maniobra, tenim una mica més de capacitat per decidir, per exemple, en IRPF, per exemple, en alguns dels impostos dels tributs cedits–, segueix sent un marge de maniobra molt limitat. I de manera que el primer que hem de voler, si volem realment poder tenir política fiscal, és augmentar aquest marge de maniobra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, la diputada il·lustre senyora Maria Àngeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Sort que li ha agradat el to de la meua interpellació perquè, si no... (*Remor de veus.*) Miri, perdoni que li ho digui, li ho dic sincerament, i em sap greu haver-li-ho de dir en seu parlamentària, però, si a algú li fan gràcia les brometes sobre que el Partit Popular de Catalunya són d'extrema dreta em sembla que s'estan passant, sincerament. Per tant, li agrairia que aquestes paraules, senyor conseller, doncs, les retirés, perquè pensi que està ofenent no només els diputats d'aquí, d'aquesta cambra, sinó també els votants. Per tant, si vostè contempla aquesta actitud, doncs, la veritat ens decebrà molt.

Però ja centrant el motiu de la nostra interpellació..., anem a veure, jo li diria, senyor conseller, que no..., jo li he parlat, en general, dels impostos, però la meua interpellació, i li ho he dit molt clarament, no era ni parlar de l'hidrocarbur ni parlar de successions. Perquè ja li ho he dit que jo esperaria que vostè presentés el projecte, eh? Només li he avançat quina és la nostra proposta. Però jo, respectuosament, esperaré que vostè, abans de gener, presenti..., i, aleshores, ja farem les al·legacions pertinents, no s'emprenyi..., perquè encara jo no li he dit res de l'impost de successions. (*Remor de veus.*)

Després, una qüestió molt important –una qüestió molt important–: jo li he fet menció que cal que els ciutadans sàpiguen realment que fem pedagogia d'impostos. No podem parlar de finançament i podem demanar a la gent que pagui impostos sense que nosaltres fem pedagogia. Li estàvem demanant, a la Generalitat, i a l'equip de Govern, en concret, a vostè, que realment el que fes fos una campanya mediàtica per tal que la gent pogués saber quins són els drets i els deures del contribuent.

Em sembla que en això ens posarem d'acord, el Parlament. Només faltaria!

I també li estava dient, senyor conseller, que per què la capacitat normativa no l'aprofitem no només per incrementar els impostos, sinó que també l'aprofitem per fer la nova normativa catalana. Per què no fem, d'una vegada, ja, la Llei general tributària catalana? És això el motiu de la meua interpellació, senyor conseller! Jo no volia parlar avui ni de política fiscal de finançament, ni d'hidrocarburs, ni de l'impost de successions. Perquè, si no, doncs, potser sí que ens trobaríem en el debat a què vostè pretenia portar-me i que, naturalment, jo no li contestaré.

És més, recordo perfectament que en l'acte del debat de política general del 2002 es va aprovar aquí al Parlament de Catalunya un compromís per part de tots els grups polítics que es portaria, en el terme més immediat, la Llei general tributària catalana, a terme.

Per tant, jo l'únic que he fet és, primer, recollir aquest mandat, que ve del debat de política general del 2002, i demanar realment al conseller que s'impliqui per avançar en aquest sentit. Perquè, realment, no es tracta ja que..., per aquest tema no hem d'esperar pas, no hem d'esperar ni quina solució serà parlar de sanitat ni hem de veure quines competències al final podem consolidar, ni amb l'Estatut, ni fora de l'Estatut. Siguin les que siguin, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen dret, i, a més, ho hem d'impulsar tots els grups perquè sigui d'aquesta manera, quins són els drets i deures... Perquè, com ha dit vostè, no només tenim impostos cedits, sinó que estem gestionant i impulsant normativament alguns impostos molt importants al cent per cent.

Per tant, aquesta capacitat normativa, que, si m'ho permet, en un any de Govern no s'ha plasmat en moltes lleis, jo el que li estic fent, des del meu Grup, és impulsar una idea perquè vostès les recullin i tots els grups plegats puguem fer una nova normativa catalana.

I em sembla que la resta d'impostos quan toqui... A mi no em semblaria, senyor conseller, i, per tant, he volgut enfocar la meua interpellació d'aquesta manera, jo avui no li puc demanar que abaixi els impostos, quan vostè dintre de nou dies em presentarà pressupostos. Això sí que seria un cop baix. Jo no li estic dient això. Jo li estic parlant que fem pedagogia, que realment el ciutadà quan pagui –i nosaltres li parlem de balances fiscals– compregui realment el que s'està fent. (*Remor de veus.*) Perquè, moltes vegades, utilitzem, els polítics, llenguatge que la gent del carrer no el comprèn. I estic parlant d'això: que aquestes polítiques directes, nosaltres fem pedagogia i, realment, ens comprometem, primer, a fer aquesta nova Llei general tributària catalana i, després, aquest estatut del contribuïent, sent capaços que realment la gent del carrer compregui el que suposa aquesta obligació i aquest dret quan paguen un tribut.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, no, no..., en cap moment ha sigut la meua intenció tractar de situar el Partit Popular de Catalunya com un partit d'extrema dreta. Sí, al senyor Aznar, com una persona que està realment a la dreta de la dreta en el que és l'aspecte polític espanyol. Això sí.

De manera que jo, per suposat que li faig aquest aclariment, i li asseguro que m'agradaria molt que vostè em fes l'aclariment de dir que no comparteix les declaracions recents i la política recent, i, fins i tot, la menys recent, del senyor Aznar. Perquè això ajudaria que tots plegats contribuíssim a tenir una idea més centrada de la posició del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Queda clar, no?

Pel que fa a la qüestió de la pedagogia d'impostos, efectivament, és cert: cal que fem pedagogia amb els impostos, perquè determinades posicions polítiques han situat el debat en uns termes que a mi em semblen molt desafortunats. I és un debat en què sembla que..., com li ho diria, no?, que l'Estat gairebé és un delinqüent quan cobra impostos. Això és molt equivocat! Forma part de la civilització, forma part de l'estat del benestar que volem aquest joc, aquest pacte, entre rebre uns serveis i pagar uns impostos. De manera que aquesta pedagogia l'hem de fer: els ciutadans han de saber que quan paguen impostos estan contribuint a poder finançar uns serveis que són els que volem entre tots, i a una redistribució de la renda que també és bona per a tots. De manera que és veritat, l'hem de fer, aquesta pedagogia –l'hem de fer, aquesta pedagogia.

I aquella política que consisteix a fer, deixi-m'ho dir, demagògia, a base d'explotar promeses electorals d'abaixades d'impostos posen en perill aquesta pedagogia, la posen en perill perquè estan posant en perill precisament l'equilibri d'aquest estat del benestar, o l'equilibri entre un estat autonòmic, en el qual alguns paguem les conseqüències d'abaixar els impostos i també les conseqüències que augmentin les obligacions de despesa en determinada normativa estatal, de manera que té tota la raó. És un tema en què no es pot fer demagògia, s'ha de fer pedagogia.

Jo també li proposo aquí un tracte: fem pedagogia entre tots, entre tots fem pedagogia. Fem pedagogia explicant per què són necessaris els impostos i quines característiques han de tenir, explicant als ciutadans, facilitant al màxim el compliment de les obligacions tributàries i, naturalment, que es tracti d'una imposició que sigui assumible i una imposició a l'abast del que les persones poden atendre.

En això ens tindrà, sens dubte, en la seva línia. Nosaltres estem impulsant ja campanyes d'informació. El Govern de la Generalitat ho fa des de fa temps. Hi ha diferents iniciatives en marxa, entre altres, jo crec que hem estat pioners a donar a conèixer, a través de tot el que són les possibilitats que ens ofereixen els sistemes informàtics i electrònics, el coneixement de les diferents obligacions tributàries, i seguirem en aquesta línia.

Hem col·laborat amb l'Agència Estatal d'Administració Tributària, per exemple, recentment; l'antic delegat, ara

ja no hi és, però després de les eleccions generals ens vam posar d'acord perquè la campanya de l'IRPF, en la qual nosaltres també ens hi va una part dels nostres recursos –vostè abans ho assenyalat–, doncs, fos una campanya que els ciutadans sabessin que era complir amb la seva obligació tributària, pagar l'IRPF que corresponia. I tenim intenció de seguir-ho fent en el futur.

Hi ha impostos en els quals la pedagogia no la podem fer sols, l'hem de fer junt amb l'Agència Estatal d'Administració Tributària, perquè una part molt important dels nostres impostos són impostos el rendiment dels quals estan compartits, de manera que aquí es tracta de fer pedagogia conjuntament.

Nosaltres ho farem, sense cap mena de dubte, i aquesta és una de les iniciatives que pensem reforçar i en què ens adreçarem al conjunt de les forces parlamentàries per tractar d'anar en la mateixa direcció.

I pel que fa a la Llei general tributària, no tingui cap dubte que nosaltres atendrem el mandat del Parlament, el que passa és que ho hem de fer dins del marc legal apropiat. I aquest marc legal havia d'esperar que la Llei general tributària estigués en vigor, ara ja està. La Llei general tributària, que és una llei que té caràcter bàsic, és prèvia al fet que nosaltres elaborem la nostra pròpia Llei tributària, cosa que farem per tal de poder, evidentment, donar compliment al mandat del Parlament, però també per tenir un marc tributari més estable, més conegut per tothom i més coherent amb els seus diferents complements.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Senyora diputada.

La Sra. Olano i García

Volia demanar la paraula per contradiccions, al·lusions.

El president

Té un minut.

La Sra. Olano i García

Anem a veure, senyor Castells. Em sap molt greu, de veritat que em sap molt greu, no era la meua intenció, però si vostè insisteix a parlar de la política, i en concret del senyor Aznar, jo també voldria oferir-li que podem parlar del senyor Solchaga, de Solbes, dels fons reservats o d'indults..., del que vulgui. *(Remor de veus.)*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries (tram. 300-00407/07)

El president

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de modernització de les estructures agràries. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre

senyor Francesc Xavier Ballabriga per a la seva exposició.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputades i diputats. Han passat deu mesos, conseller, des que vostè va prendre possessió com a conseller, i nou mesos des de la seva compareixença davant la Comissió d'Agricultura per explicar el seu programa de govern per a aquesta legislatura.

Ha transcorregut, per tant, el temps suficient per fer un primer balanç de la seva actuació, però, sobretot, per veure l'orientació real de la política que està portant a terme, no la que vostè diu que farà, sinó la que fa; no la que predica, sinó la que practica.

Avui em referiré només a un dels quatre objectius estratègics del nou model de política agrària que vostè plantejava en aquell discurs, que és el de la millora de la competitivitat del sector, i, en concret, a alguns aspectes de la política de modernització, alguns exemples de la política de modernització d'estructures agràries, tant les generals com les sectorials.

Però, abans de fer-ho deixi'm dir-li que el món rural català, el sector agrari en el seu conjunt, les seves organitzacions professionals, estan preocupats i inquietos pel seu futur; n'estan molt més del que ho estaven ara fa un any, i deixi'm subratllar aquesta expressió «molt més», perquè no és pas que aleshores no n'estiguessin. És evident que els canvis en la política comunitària i en l'entorn competitiu global, amb l'impacte que suposen per a l'economia i la societat agràries generen incertesa i neguit, i que aquesta és una situació que ni és d'ara ni és només d'aquí.

Però, de fet, alguna cosa nova deu estar passant, quan en aquest període de temps vostè ha tingut la rara habilitat de provocar més manifestacions en contra de la seva actuació de les que es van produir en tota la legislatura anterior. I això l'hauria de fer pensar, perquè la passada legislatura no va ser pas fàcil, en cap sentit. Li recordo que vam tenir pesta porcina, vaques boges, ventades al Maresme, glaçades a oliveres, per esmentar només algunes de les calamitats que es van abatre sobre el sector agrari i que el Govern anterior va haver d'afrontar. I, no obstant això, el nivell de conflictivitat va ser molt més baix que ara.

Al voltant de trenta manifestacions en deu mesos, conseller. Això és tot un record! Sigui per les oliveres, sigui pels viticultors, sigui pels carburants, per la fruita dolça; aquest és un autèntic record. Per tant, ha aconseguit, a més, una gens habitual unanimitat entre sectors i organitzacions en què ja comença a ser un clam, i és que el Departament d'Agricultura ha perdut la capacitat d'iniciativa i la capacitat de resposta davant dels problemes, que sembla que vagi a remolc dels fets, i que sembla que hagi perdut completament els reflexos per reaccionar.

Miri, ningú pot menysprear els reptes formidables que té al davant, i molt menys que ningú nosaltres mateixos, que en sabem l'abast i la magnitud reals. Però és que vostès estan fent una política invisible, i és aquesta invisibilitat, aquesta passivitat, la que inquieta més la

gent, més que no pas els problemes en ells mateixos, que hi són i que els coneixen, però, en tot cas, això ho agreuja, perquè constaten que qui se n'hauria d'ocupar no ho fa o amb l'energia, o amb l'energia suficient, amb l'energia que caldria per afrontar els problemes.

I hi ha una altra cosa que empitjora encara aquesta situació, i és que en les seves darreres intervencions públiques vostè va fent un discurs –no sé si avui el farà– buit i cada cop més allunyat dels problemes reals, dels problemes que preocupen realment la gent del sector. Per tant, deixin-me irrompre en alguns d'aquests problemes, molt pocs pel temps de què dispo.

Plans de millora i incorporació de joves. Durant la passada legislatura es va produir un ritme d'incorporació d'uns cinc-cents joves anuals a l'agricultura, i es van aprovar plans de millora a un ritme de prop d'uns dos mil anuals, amb un volum total d'ajuts, entre un concepte i l'altre, de prop de 142 milions d'euros. Aquesta era la tendència i aquest era l'impuls que venia de l'anterior Govern, i que vostès ara estan frenant. Perquè, què és el que passa? En primer lloc, van obrir amb retard la convocatòria per a la incorporació de joves d'enguany; després van allargar sis mesos el termini de resolució de la convocatòria de plans de millora, i, en definitiva, el que estan resolent ara és aquella convocatòria que havia fet l'anterior Govern. Aquí suposo que em dirà les raons de pressupostos, però la pregunta és: quan pensa fer la convocatòria per a la millora del 2004? Quan té previst, si és que ho té previst, d'obrir-la? Perquè estem a dia 26 d'octubre i encara no ho han fet. Vostès encara no s'han estrenat, i el resultat ja és a la vista, un any perdut per a les explotacions familiars agràries les quals, sobre el paper, tant diuen que volen potenciar.

El mateix està passant amb les indústries agràries, està passant exactament tres quarts del mateix. Vostès han obert una convocatòria només per recuperar aquells ajuts que havien estat denegats a la convocatòria anterior, per manca de disponibilitat pressupostària, això ho aplaudim, però no han fet altra cosa que això, no han obert convocatòria nova.

Hi ha un altre aspecte sobre el qual vostè avui fa unes declaracions, que és molt important i m'hi vull referir, que és el de la reforma de l'OCM de l'oli. Vostè recordarà que la reforma de l'OCM de l'oli va motivar una interpellació meua en aquest Parlament el 26 de maig, i una moció subsegüent aprovada per tots els grups del Parlament per unanimitat. I en aquesta Moció nosaltres instàvem el Parlament, el Parlament l'instava a emprendre totes les mesures necessàries, per tal que els criteris d'aplicació de l'ajut comunitari que determinés el Govern central asseguressin la viabilitat del conreu de l'olivera i el sector de l'oli a Catalunya, i, en definitiva, que l'ajut desconnectat en cap cas ultrapassés el 60 per cent, i que hi hagués un mínim de 300 euros per hectàrea per als pagesos que conreen l'olivera.

Aquest era l'acord del Parlament, la pregunta és: conseller, què ha fet des d'aleshores? Quina estratègia ha seguit? Quines complicitats amb altres comunitats autònomes ha fet efectives? Perquè no n'hem sabut res més, i les notícies que han aparegut a la premsa més aviat han estat molt inquietants, en el sentit que la mi-

nistra semblaria que té decidit d'aplicar una desconexió del 90 per cent. Això significaria que tot aquest acord del Parlament no es podria complir. Vostè avui deia que això només és un esborrany, però, en tot cas, ha d'entendre que això deixi en la més absoluta intransigència el sector, perquè la gravetat de les conseqüències que es derivarien del no-compliment d'aquell acord serien molt i molt grans.

El sector de la fruita dolça, que és un sector que vostè coneix molt i molt bé, per raons personals i òbvies, que és importantíssim per al país, i és importantíssim per a Lleida, ha provocat la darrera manifestació que ha tingut, ha sigut deguda precisament a la seva falta d'actuació en aquest àmbit. Per cert, enmig de les queixes amargues dels representants d'Unió de Pagesos pel fet que s'havien passat mesos i mesos demanant una entrevista amb vostè, sense obtenir cap mena de resposta ni resultats. Escolti, ho han dit ells, no ho dic jo. Aquesta és la realitat.

A més, li recordo que existeix ja un pla d'actuació de la fruita dolça a Catalunya, que va ser encarregat per l'anterior Govern, que el va encarregar a Catalunya Qualitat, que aleshores dirigia el senyor Presseguer, que avui forma part del seu equip directiu, i que per tant, suposo que mereix tota la seva credibilitat el Pla que es va aprovar. Aquest Pla contenia una sèrie de propostes, que s'han anat portant a terme algunes, que altres estan pendents d'execució, entre elles contemplava el Pla de reconversió varietal, per a la realització del qual havíem tingut converses amb el Ministeri, m'agradaria saber, i ens agradaria saber què és el que s'ha fet amb relació a això, quines són les intencions i quin és el capteniment concret del que pensa fer en relació amb aquesta actuació.

Miri, si disposés de més temps li plantejaria altres problemes que esperen la iniciativa i l'acció del Departament, com per exemple el de la vinya i el vi, o el del porcí, per esmentar-ne dos d'especialment rellevants. Però, de tota manera, crec que amb el que li he plantejat ja queda prou clar quin és el sentit de la intervenció que li faig. És molt concret i molt precís, i m'agradaria que la seva resposta també ho fos. I es resumeix en què expliqui en aquesta cambra què ha fet i què pensa fer per a la millora de la competitivitat del sector i per a la modernització de les estructures agràries, tant les generals com les sectorials. Quines són les actuacions reals que pensa emprendre? Amb quin calendari? Amb quins recursos?

No li demano una vaga declaració d'intencions, que d'això n'estem servits. Dono per descomptada també l'apel·lació habitual que farà a l'herència rebuda per justificar les seves mancances, però, si us plau, un cop s'hagi esplaiat, li agrairé que doni resposta concreta a les qüestions que li plantejo. Li ho agrairé jo, però, sobretot, li ho agrairà el món pagès, el món rural, el sector ramader i els empresaris del sector agrari.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Molt honorable president, consellera, diputats i diputades. La interpellació que plantejava el senyor Ballabriga feia referència en concret a la política de modernització de les estructures agràries, que és un aspecte que pràcticament no ha tocat en la seva intervenció i en què, d'alguna forma, era més concreta, volia buscar unes respostes concretes i realment les dispersa, i sempre la referència que es fa en la intervenció d'agricultura, des de l'oposició de Convergència, és que amb aquesta política nosaltres no fem una acció real.

I no és cert. Tenim, és cert –i n'he de fer referència–, una herència, una herència en què les paraules són les mateixes que s'utilitzen ara, però els fets no. I jo podria engregar ara una anàlisi detallada del que ha estat la política de modernització d'estructures agràries, però només faré referència a dos o tres punts, i després li contestaré, si m'ho permet el temps, i en la rèplica, algunes de les qüestions que ha plantejat.

És obvi que qualsevol Govern vol modernitzar les estructures agràries. I és obvi que aquesta se fa amb les dotacions, en aquest cas, moltes dotacions que vénen d'Europa. Però si fem referència al Pla d'inversions en explotacions amb lo que és la modernització els darrers anys, trobem que de cada deu euros, quatre s'han destinat a maquinària agrícola. És a dir, la modernització agrària del nostre país, aquella de la qual Convergència presumeix, s'ha reduït en bona part a compra de tractors, a un pla Renove, del qual, a més, hi ha una característica, que la majoria de les compres de maquinària han estat les que han fet les estructures agràries més petites, les empreses i explotacions més petites. El 25 per cent d'aquestes despeses han estat de maquinària agrícola. En concret, pràcticament tractors, no?

Vol dir que la modernització agrària del país és comprar tractors? Vol dir que no calia aprofitar els recursos que Europa destinava també a aquest tema per poder aconseguir que hi hagués explotacions més viables? Sap que hi ha més explotacions ara que fa deu anys, que s'ha atomitzat la propietat agrària? Han fet alguna política de modernització que fes referència, precisament, a fer explotacions viables?

Han embarcat als pagesos a compra de maquinària de vegades molt esplèndides de dotació, però realment poc eficaces en la modernització agrícola. És més, jo crec que han ajudat a supermecanitzar l'agricultura del nostre país. Però, a més, com explica vostè que el 2003 hi hagués 2.300 expedients de millora agrària, d'estructures agràries per respondre?, Quants en van respondre al 2003? Vostès van fer una convocatòria en què, òbviament, aquest pla mimètic del pla Renove dels tractors se va copiar moltíssim, i que, en aquest sentit, van deixar un embús a la conselleria extraordinari.

Nosaltres hem estat responnent a aquests plans de millora, i estem negociant la convocatòria de la millora futura, precisament sobre la base de millorar les explotacions agràries i modernitzar-les.

Un altre aspecte concret de la modernització és el regadiu. És un repte significatiu. Els plans de millora de les explotacions més dinàmiques només han invertit en

regadiu un euro de cada deu. De fet, amb xifres oficials del cens, en deu anys –en deu anys–, del 89 al 99, han augmentat els regadius a Catalunya unes 1.500 hectàrees/any, de les quals no arriba ni a la meitat les que han tingut promoció i participació pública.

Això sí, no hi deu haver cap zona a Catalunya que no tingui redactat un projecte de regadiu. És a dir, treballar han treballat, però només sobre la teoria; a la pràctica, que és en definitiva del que es tracta en la nostra agricultura, no s'ha incrementat ni la superfície de nova transformació, ni s'han millorat els sistemes actuals de reg amb la modernització pertinent. Sembla, doncs, que la modernització real i efectiva de les estructures de producció no ha avançat gaire en el nostre país amb aquest anys que vostès han estat amb responsabilitat davant de l'agricultura i la ramaderia, i de la pesca.

Un tercer aspecte, que seria de modernització se referiria a la formació, al que fa possible després la incorporació dels joves, no? Saben que en aquesta matèria les xifres del cens del 99 ens diuen que la formació agrària més habitual en nou de cada deu pagesos és l'experiència pràctica. Que només un 3,3 per cent tenen formació professional, i que un 1,4 tenen nivell universitari? Mentre que el 5,9 per cent han assistit a cursos d'un a quinze dies, de formació contínua. Són aquests els resultats que fan satisfactòria els darrers anys l'agricultura? Podem parlar de l'èxit de la formació professional agrícola i de la incentivació de l'agricultura al nostre país? S'ha desenvolupat el PDR d'aquestes regions que no són objectiu 1, com Catalunya, en el sentit de transformar les explotacions agràries en explotacions eficaces?, a fer que l'objectiu de ser pagès sigui un objectiu perseguible i una garantia de futur? Jo crec que en aquest sentit no tenen de fer gaire «alardes», vostès. I és veritat que hi ha hagut una convocatòria de rejuveniment dels joves, i que ha estat un èxit. Teòricament, si s'agafa una franja grans i joves, amb aquest èxit, estava quasi tothom incorporat... No és així. La subvenció nostra, la que proposem al Pla de millores, al Pla d'accés a la titularitat d'explotacions per part dels joves, s'incrementa d'un 33 per cent, perquè era insuficient. La subvenció directa passa de quinze mil a vint mil euros per jove. La bonificació d'interessos també passa de quinze a vint mil. El cas d'inversió màxima, les ajudes augmenten un 5 per cent, passant de 40 a 45 per cent de la inversió en les zones normals, en les zones, diguéssim, que no són zones amb dificultat o zones de muntanya, en què passa de 50 a 55. Aquesta quantitat, a més, se podrà incrementar d'un 10 per cent, quan se tracti d'una activitat que la realitzi una dona agrícola, una dona agricultora, l'explotació estigui situada en una zona de muntanya, en què tinguem aquesta necessitat de mantindre el territori, i la instal·lació permeti que hi hagi algun col·laborador com a element tècnic de col·laboració. L'ajut màxim possible són cinquanta mil euros. Em sembla que és una bona política.

El Govern de la Generalitat considera també que les explotacions agràries són un element clau per a sostenir el medi rural, i en això estem. Volem fer, en aquest sentit, aquesta aposta perquè el territori rebí aquesta atenció, però, en aquest sentit, la reforma de la PAC ens dóna una oportunitat. És evident que, amb aquesta qüestió, nosaltres hem introduït al Govern una reflexió

que em sembla que es pot constatar fins i tot en el esborrany. El canvi d'actitud de vincular més els ajuts de la PAC a la producció és evident a l'esborrany; és evident que a l'esborrany no estem conformes amb el 90/10, i que el 60/40, com el Parlament ha fet, ha estat defensat a les sectorials, votat per les sectorials, no ens hem abstingut com en altres ocasions històriques hi ha hagut en aquesta sectorial d'agricultura, sinó que hem set belligerants, fins i tot som l'única comunitat que ha presentat la regionalització de la PAC al contenciós, al Constitucional, i per tant, som discrepants de l'aplicació de la PAC a nivell global de l'Estat, i, bé, és l'única conselleria autonòmica que està defensant aquest compromís de fer política agrària sobre el territori.

Després li contestaré, si vol, quines són les motivacions profundes de la frustració que hi ha al món agrícola, no dels deu mesos, sinó dels molts anys que vostès no van fer els deures que tocaven.

El president

Té la paraula per a la rèplica l'illustre diputat Francesc Xavier Ballabriga.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, per un moment m'he confós i he pensat que, de fet, la interpellació..., era jo l'objecte de la interpellació perquè el tipus d'intervenció que ha fet vostè més que referir-se a allò que jo li demanava i que crec que vostè té el deure i té l'obligació de contestar, el que ha fet és interpel·lar la política agrària del Govern anterior, que si vol amb molt de gust, i en qualsevol ocasió, doncs, podem discutir a bastament, sense cap mena de problema.

Però em sembla que aquest no era el motiu, no era l'objecte del que jo li plantejava. Abans d'entrar en el contingut bàsic d'allò que li vull dir, deixi'm fer-li una sèrie d'observacions sobre coses que vostè ha dit, i que voldria que quedin clares.

La primera és que la política de modernització també inclou la política de modernització de maquinària, i vostè en la discussió que ha tingut i que està tenint amb el sector es troba amb la necessitat imperativa de mantenir aquesta política, que, d'altra banda –sí, sí–, i si no ja en parlarem quan treguin les ordres corresponents... És a dir, d'altra banda, no obli en cap moment una cosa, l'aplicació, les ordres de convocatòria que s'han anat traient en aplicació del PDR, del Programa de Desenvolupament Rural, s'han fet sempre de comú acord i amb el consens de tot el sector. Per tant, quan hem tret una ordre que prioritzava una determinada actuació en un sentit, el sector hi havia donat absolutament la conformitat, i, a més, mai s'ha fet una inversió de cap tipus que no anés acompanyada d'un pla de viabilitat, que, en definitiva, això és un pla de millora de l'explotació agrària com estableix la normativa europea.

Ara, lamento dir-li, quan jo li deia abans que part del descens del sector prové de la vaguetat del seu discurs, n'acaba de donar un exemple ara; perquè, a part dels

atacs que ha fet a la política anterior, doncs, tot l'altre que ha dit, excepte alguna cosa molt concreta, són qüestions absolutament vagues. Per tant, no ha contestat res o gairebé res del que jo li plantejava. Per tant, ens han deixat en dejú a l'hora de saber realment què és el que pensa fer, no?

Bé, per tant, jo ara li hauré de reiterar, necessàriament, que em torni a contestar allò que li preguntava. Quant al PDR, vostè fa referència, ha fet referència, a si el Programa de desenvolupament rural aprovat en el seu moment pel Govern havia sigut o no, o estava essent o no un instrument potent de modernització del sector. Escolti, jo..., em sembla que una inversió pública de 155.000 milions de les antigues pessetes és una inversió potent per millorar les estructures del sector, que això s'ha fet d'una forma importantíssima, i que el que cal és que ho continuï fent, i, conseller, jo el que li demano és una altra cosa: que vostè busqui recursos addicionals per continuar aplicant aquest programa –busqui recursos addicionals per continuar aquest programa–, perquè sap que nosaltres vam aplicar, vam fer una política d'anticipar i d'avançar al màxim la despesa del PDR per estar en les millors condicions de negociar la reprogramació del 2004, i, per tant, el que vostè ha de fer ara és precisament això: negociar una aportació de recursos addicionals per al sector agrari català, que en té l'oportunitat i en té la possibilitat perquè sap que hi ha comunitats autònomes a l'Estat, i hi ha altres estats que no estan gastant els imports, doncs, que podrien gastar i que tenen compromesos.

Miri, i acabo lamentant haver de reiterar en aquesta segona part de la meua intervenció les preguntes que li feia a la primera, perquè és que no me n'ha contestat, pràcticament... –excepte una–, no me n'ha contestada cap. És a dir, pregunto què pensa fer amb la millora de la competitivitat del sector per la modernització de les estructures i amb quins plans, amb quines actuacions reals, amb quin calendari, amb quins recursos té intenció o no d'obrir la convocatòria de plans de millora aquest 2004. M'ha dit que estava negociant, però no ha dit si pensa obrir o no convocatòria per al 2004, ni de la de plans de millora ni la indústries no he tingut aquesta resposta. Quina estratègia pensa aplicar, per fer complir el mandat d'aquest Parlament per a la reforma de la OCM del sector de l'oli, i concretament quines complicitats té o tindrà, amb quines comunitats autònomes, per aconseguir allò que nosaltres necessitem? Quin pla d'actuació concret operatiu pensa aplicar per a la fruita dolça, per al sector porcí, per a la vinya i el vi? És a dir, quines són les actuacions concretes i reals que pensa portar a terme.

Mentre vostè no estigui en condicions de contestar aquestes i altres preguntes semblants, i de donar-hi resposta concreta, mentre no sigui capaç de posar dates i plans d'actuació operatius que puguin portar a resultats reals i tangibles, no podrà evitar que el creixin el desencís i el neguit i la sensació que el Departament està encallat, que no treballa, i si ho fa, no ho fa amb l'energia i amb la dedicació necessàries per afrontar amb èxit els reptes de futur que té el món rural.

Moltes gràcies, senyor president, conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per fer la rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies. Amb l'energia que em caracteritza i la capacitat de treball que em sembla que és demostrada i palpable, li vull dir que vostè tampoc ha estat ajustat a la interpellació que havia anunciat, i ha volgut fer aquí una crítica de l'acció del Govern nostre.

Miri, el consens del sector no és una garantia que hi hagi política agrària, no. Si vostè diu a un pagès que li farà un pla de millora, que pot renovar a la meitat del preu la maquinària agrícola, hi ha inclòs el tractor? Doncs, evidentment, a cap pagès li direm que no; seríem «tontos», no? Ara, això no vol dir que a nivell global se millori l'agricultura. I el resultat final d'aquest procés –vostè és històric–, dels vint-i-tres anys, és que totes aquestes qüestions que planteja estan pendents, perquè no estaven resoltes. La que s'ha resolt, la que s'ha treballat és equivocada, errònia.

Miri, hem de començar aquesta política de modernització, però nosaltres. I la gent, en aquest sentit, vol ara que comencem de pressa i amb urgència aquest tema.

L'oli. No resolt, ni a Brusselles ni aquí. N'he informat en aquest sentit la conselleria, del que havia passat.

Segona, el vi, el Pla de reestructuració del vi i reconversió de la vinya. Resultat del Pla de reconversió de la vinya? Excedent de vi, excedent de raïm, excedent de varietats que són poc comercials. Vol dir que anem bé en aquest sentit històric de fer un pla de reconversió sense mirar el mercat ni veure les possibilitats del que té de fer? Vostè vol dir que hem ajudat, amb ajudes europees, i de l'Estat, i de l'autonomia, els viticultors del nostre país, per fer excedents que ara no poden vendre, per fer més ull de llebre que les llebres que tenim..., del que necessitem al Penedès? Lo resultat és aquest. On és el registre vinícola? On és la feina que s'havia de fer prèvia al fet que poguéssim mesurar exactament el resultat?

Vostè parla de la fruita dolça i vostè...: «Se va fer un diagnòstic d'un pla director.» I per què no es va continuar? –i per què no es continuava? I per què no es va generalitzar el tema perquè es fes un pla per a la reconversió no només a Lleida, sinó a tota la vall de l'Ebre? Vostè creu que es pot fer una reconversió fruitera sectorial, d'un tros, d'una zona geogràfica? Se té de fer de tot el sector. És obvi que es té d'aconseguir la complicitat de la Comunitat Autònoma d'Aragó, i es té d'aconseguir que la Rioja s'incorpori i que puguem fer tots una anàlisi de lo que és convenient plantar, com se té de fer i com se pot renovar.

En aquest període que cita, històric, seu, de responsabilitat, ho han fet els francesos i ho han fet los grecs i els italians. Per què no ho vam fer, nosaltres? És culpa meua que en aquests moments lo del 2001 ara sigui vigent i, per tant, s'hagi d'actualitzar i posar en marxa ara? Ho posem en marxa; és evident. I farem aquesta política i aquests deures que hem rebut sense que vostès els

cobriessin. I ho farem de grat, i ho farem buscant que realment hi ha hagi aquesta eficàcia perquè després se produeixi allò que el consumidor valora i que el mercat premia, no allò que sobra i que enfonsa els preus.

I ho farem a més amb lo diàleg amb el sector. Vostè s'equivoca quan diu: «Trenta manifestacions...» S'equivoca –s'equivoca. Primera, perquè, algunes, m'agradaria veure qui les ha motivat. Segona –segona–, perquè el sector està amb la conselleria, perquè per primera vegada veuen que el diàleg va seriosament, que no es diu que sí perquè sí, ni es reparteix els diners, els euros com si fossin panís a les gallinetes: tita, tita, tita, tita. No, no; ara es fa seriosament –es fa seriosament. I al que no li toca, se li diu que no. I al que no li toca del sector industrial, també se li diu que no.

Sap que ens renya, la Comunitat Europea, pel que vostès van fer mal fet? Ho sap això? Pensi que nosaltres ho farem correcte, que ho farem amb el consens, quan toqui, amb els temes que toqui, però discutint no només d'una agricultura ajudada i subvencionada, sinó d'una agricultura que permeti afrontar la competitivitat dels altres països de cara al futur, fent dimensionat d'explo-tacions, de cooperatives i d'organitzacions suficientment eficaces perquè siguin realment operatives i funcionals, i no falsejant i ajudant, que d'alguna forma no es resol el problema, sinó que allarga la malaltia.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua (Forcem) (tram. 300-00439/07)

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la constitució del consorci de la Fundació per a la Formació Contínua, Forcem, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor diputat Antoni Fernández Teixidó per exposar la interpellació.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, transcendència de la formació contínua. No cal que utilitzem més d'uns segons per posar-nos d'acord en el caràcter estratègic de la formació contínua per a les petites i mitjanes empreses, també per a les grans, del nostre país.

Tenim –penso que de manera indiscutible, mentre vostè no em desmenteixi, i estic convençut que no ho farà– un acord de principi respecte a la importància transcendental de la formació contínua per a les nostres empreses. Ho ha dit vostè reiteradament abans i ara, ho hem repetit nosaltres, uns i els altres; qüestió liquidada definitivament si li sembla bé: importància de la formació contínua per al nostre país.

Dos. Quatre sentències, quatre –quatre sentències, quatre–, senyor conseller, mèrit d'una acció del conjunt, com ara explicaré, de la ciutadania de Catalunya: 25

d'abril de 2002, 18 de desembre de 2003, 21 d'octubre de 2004 i la primera, la més antiga, la del 25 d'abril de 2002 –2002, 2003, 2003, 2004–, quatre sentències que reconeixen un element imprescindible; a saber: Catalunya té tota la responsabilitat en la capacitat de gestió dels fons de formació contínua. I el Tribunal Constitucional, quatre vegades, quatre, en quatre sentències, quatre, dóna la raó al Govern de la Generalitat de Catalunya per reclamar la gestió dels fons de formació contínua.

Aquest és naturalment és un èxit del conjunt de la ciutadania, del conjunt de les forces polítiques i del Govern anterior, actual i del que vingui. Això obliga a una sèrie de responsabilitats, ara en parlarem. Però les sentències són clares i diàfanes: independentment de l'actitud obstructionista dels diversos governs que han tractat d'impedir que aquesta gestió vingüés a Catalunya, el Tribunal Constitucional ens dóna la raó. Després de deu anys, la primera sentència, senyor conseller. Què li haig d'explicar, a vostè, si vostè va ser particip d'aquesta voluntat de deixar ben clar quina era la nostra sentència.

Document del 10 del VII del 2003, llegeixo breument: «Cal fer efectiu el traspàs ple a Catalunya, d'acord amb l'establert per la Sentència del Tribunal Constitucional del 25 d'abril..., a efectes...», tal, tal, tal. «Cal transferir a Catalunya els recursos econòmics necessaris per cobrir la despesa que generi la gestió administrativa...», tal, tal, tal. «Si no es compleix el 2003 el traspàs de la formació contínua, emplacem el Govern de la Generalitat que utilitzi tots els mitjans polítics i jurídics. Cal garantir que qualsevol canvi en el model de gestió de la formació contínua ha de ser consensuat amb els agents econòmics, socials i les comunitats autònomes», etcètera. Primera signatura, Fernández Teixidó; tercera o quarta signatura, Josep Maria Rañé. Era un document que signàvem totes les forces polítiques, tots els empresaris i tots els sindicats en defensa d'allò que era nostre.

Vostè i jo vam tenir l'oportunitat en aquella època de parlar-ne, respecte a això, i vam dir que resultava inoït un acord polític de totes les forces polítiques, totes, també el Partit Popular, que no era fàcil –i vull recordar aquí als membres del Partit Popular aquella situació en què la diputada Alicia Sánchez-Camacho va posar la signatura en aquest document per aconseguir que la gestió arribés a Catalunya. I vàrem fer un front comú plegats –partits, sindicats, patrons, Govern– per reclamar el que era nostre.

Molt bé, estat de la qüestió. L'estat de la qüestió és que després d'aquestes quatre sentències i després d'aquesta batalla inacabable, nosaltres descobrim avui que encara seguim reclamant des del Govern de la Generalitat de Catalunya, amb èmfasi, que la formació contínua ha de venir a Catalunya. Però és una reclamació que fa el seu director general del SOC, el senyor Castellana, que la fa amb una certa contundència formal, amb una retòrica reeixida, però que a la pràctica, des del nostre punt de vista, conseller, si vostè no em desmenteix, no va al moll de l'os on ha d'anar la qüestió.

Però és el seu director general qui ens planteja les xifres adequades per sortir-nos de l'atzucac, i ens diu: dels

750 milions d'euros de la formació, 151 milions d'euros han de venir a Catalunya –no ho diu l'interpellant, ho diu el seu director general–, 151 milions d'euros, que en aquest eix de què veniem parlant de la importància estratègica, compti vostè, senyor conseller, la importància que això té per a les nostres empreses. Realitat actual –si vostè no em desmenteix, el contrari–, 24 milions d'euros; 24 milions d'euros que arriben contra 151 milions que ens corresponen. I naturalment expressem la nostra inquietud, la nostra decepció, el nostre desgat, i l'animem que això, aquestes coses, senyor conseller, han de canviar. No les diem nosaltres, aquestes xifres, les diu el seu director general, però volem veure si vostè confirma –com jo em temo– que aquestes són les xifres reals.

Consorci. Data del 15 de juliol del 2003, un acord del Govern anterior, en aquest cas signat per aquest conseller..., per l'exconseller que ara li parla, constituint el Consorci, amb els seus estatuts corresponents. Data: 15 de juliol del 2003. 26 de juliol del 2004, tornem a constituir el Consorci amb uns nous estatuts, aquesta vegada presidit per vostè. 26 del VII del 2004.

Resum –resum. Tinc la impressió, conseller, mentre vostè no em demostrï el contrari, d'uns quants mesos perduts. Constituí el Consorci, nomenat un nou director general –si no recordo malament, per facilitar a vostè les coses, es diu Juan Pedro González–; una nova secretària, ben coneguda, que es diu Olga Capmany. Però això queda molt i molt paralitzat des del punt de vista del que era la feina que havia de desenvolupar el Consorci.

Reunits els sindicats, reunies les patronals, reunit el Govern..., però, on veiem el treball fet pel Consorci? Dificil d'avaluar. Vostè, que –jo li ho deia aquí mentre ara intercanviàvem alguna impressió– acostuma a tenir una certa sort, o se la busca –o se la busca–, avui, precisament avui –ja està bé que sigui així–, *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, avui, precisament avui, DOGC: hi apareix –ja era hora!– la primera Ordre, del 25 d'octubre, que apareix publicada avui, 28 d'octubre, primera Ordre del Consorci, que diu que anem a veure si s'estableixen les bases reguladores de les subvencions destinades, avui. Un se sent impulsat, benvolgut conseller, a interpellar-lo cada setmana. L'interpellarem cada setmana, vostè farà els deures, vindrà aquí amb l'ordre, ens la presentarà, quedarà cofoi, nosaltres satisfets, la formació avança, endavant. Però és d'avui. Senyor conseller, tinc la impressió que quinze mesos en part –en part– s'han perdut.

Dit tot això, la importància de la formació contínua, u; la importància del Consorci, dos; la batalla lliurada per tots plegats, tres; les sentències favorable, quatre. Què ha passat? La pregunta, senyor conseller, és què ha passat perquè un govern amic no concedeixi a Catalunya allò que ens correspon.

Jo li he fet diverses preguntes per escrit, que vostè ha tingut l'amabilitat, com, a més, l'obliga el Reglament d'aquesta casa, de contestar-me per escrit. Una, n'escullo una, contestada per vostè, amb data 1 d'abril del 2004. Què ens diu el conseller? «El conseller de Treball i Indústria» –1 d'abril del 2004–, «el conseller de Treball i Indústria ha demanat en repetides ocasions, sen-

se èxit, d'entrevistar-se amb l'actual ministre de Treball en funcions, del Partit Popular, per tal de tractar la problemàtica generada per les actuacions realitzades entorn al Forcem.»

Quan jo vaig llegir aquesta resposta, tota la comprensió, perquè, doncs, el ministre anterior semblava que a vostè no el rebia, etcètera; bé, de descortesies, el món n'està ple, i en política no cal ni que li ho digui.

Però ara tenim el ministre Caldera. Vull saber si vostè ha estat amb ell, quantes vegades, com i de quina manera i en què hem avançat.

Però, senyor conseller, si vostè, quan pugi a la tribuna, no aconsegueix explicar a la cambra i explicar a aquest diputat on hem avançat amb el ministre Caldera respecte a la gestió d'aquests Fons i per què no tenim 151 milions d'euros..., senyor conseller, això només té una paraula en política, i la hi dic suaument, cortesament, i no a vostè, suaument i cortesament: claudicació. En política, només hi ha aquesta paraula: clau-di-ca-ció. Respecte a qui? Respecte al Govern –Respecte a qui? Respecte al Govern. (*Remor de veus.*)

No estàvem, senyor conseller, compromesos a sang per Catalunya en la defensa dels Fons de formació contínua? No havíem signat un acord, i vostè manifestava –i a més junts, ens ho parlàvem– la seva solidaritat i la de tots els membres de la cambra respecte al caràcter, diguem-ne, poc col·laborador de l'anterior Govern del Partit Popular? No havíem criticat junts, el Partit Popular i el Govern, i particularment al ministre Zaplana, per la seva voluntat de no complir les sentències del Tribunal Constitucional? No havíem demanat al president Aznar que complís les sentències del Tribunal Constitucional, independentment de la valoració que tingués? Què ha quedat de tot allò, senyor conseller? I jo, naturalment, estic disposat a modificar la impressió que ara tinc: clau-di-ca-ció, clau-di-ca-ció davant d'un govern *amic*, si vostè em convenç del contrari.

Per acabar, senyor president. *Finale*. Què pretenc amb aquesta interpellació, conseller Rañé? Va de debò, no pugem aquí a perdre el temps ni a posar-lo a vostè en un compromís, cregui'm. (*Veus de fons.*) No... Ja sé que hi ha algun diputat que ho pot pensar, eh? Pensa..., *cree el ladrón que todos son de su condición.* (*Veus de fons.*) Però no és el meu cas, cregui'm.

Ja veurà, senyor conseller, què li vinc a demanar: u, l'encoratgem –l'encoratgem, senyor conseller– a negociar amb el Govern de Madrid, amb el seu homònim, amb intel·ligència i amb valentia. Dos, tindrà vostè el suport d'aquesta força parlamentària a l'hora de la negociació. In-con-di-cio-nal, subratllat. Com si aquest document que li he ensenyat estigués viu, viu, viu, viu...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies.

El Sr. Fernández i Teixidó

Tres, vull saber la resposta concreta del conseller Rañé sobre el tema dels recursos. M'ho explica, com i de quina manera està. Quatre, plantege'ns, i l'anem a fer-ho, un projecte de desenvolupament, projecció i consolidació del que és el Consorci. I, cinc –i per acabar, conseller–, anem a mantenir, amb la civilitat que ens caracteritza, fins i tot amb la cortesia i l'amabilitat que ens caracteritza, un diàleg que ahir va començar amb els temes de la indústria tèxtil, que avui tenim el Forcem, que demà tenim el SOC, que demà passat tenim les deslocalitzacions.

I, amb aquesta voluntat de diàleg, li formulo aquesta interpellació i espero amatent la seva resposta.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula, per donar la resposta a la interpellació, en nom del Govern, l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Miri, no sé si començar pel final, però possiblement les coses convé acabar-les pel final i no començar-les pel final. Per tant, guardarem allò que..., em sembla que estava en gran manera en el rerefons... Ho dic perquè, de vegades, per reiteració, s'intenta fixar una idea. I no les he comptades, però, més o menys la idea que vostè volia fixar, amb les vegades que ha repetit dues paraules, «quatre sentències», i la del final –l'ha repetit més vegades, la del final–, per tant, suposo que voldria intentar fixar aquesta idea com a idea força de la seva interpellació; però ja en parlarem, d'això, al final.

En tot cas, permeti'm que li digui alguna de les coses que..., de les que han anat succeint. Hem tingut quatre sentències. En les quatre, el Tribunal Constitucional ha estimat parcialment els recursos. I diu: «Ens ha donat la raó o no?» Ens ha donat la raó, però ni un duro, ni un euro. Totes les sentències diuen: «Estimem parcialment el tema...» Diuen: «Tenen raó. El Govern de la Generalitat té raó..., però com que ja està gastat, ni un duro.»

Hi ha una altra cosa més important: aquestes sentències, per reiteració, han generat uns elements que a nosaltres ens semblen molt interessants. El Tribunal Constitucional, en algunes, que ha fet ja amb molta rapidesa, perquè ja té la mateixa tendència, doncs, ha vingut a senyalar un fet, diu: «Escoltin, senyors del Govern de l'Estat, senyors del Govern d'Espanya, quan el Tribunal Constitucional sentència, no està sentenciant el passat, està sentenciant una causa i projectant una doctrina cap al futur. Per tant, apliquin aquesta Resolució.» Això ho va dir el 2002, a la primera, el 2002, i, d'aquesta situació, encara no hem aconseguit treure'n l'entrellat.

Possiblement, podríem convenir que en el període en el qual va haver-hi l'anterior Govern i l'actual..., és a parts

iguals, però en dues parts, almenys en el nostre temps, i en dues situacions diferenciades: fins al mes de març, plena incomunicació; a partir del març, un diàleg que encara, des del punt de vista del Govern, no és satisfactori però que avança. I, li ho repeteixo, amb aquesta idea del got mig ple o mig buit, però que, en tot cas, avança.

Malgrat això, que avanci, quina és la posició d'aquest Govern? Miri, no tan sols ho hem dit aquí, i si, en tot cas, convé que la diguem, perquè aquesta és la cambra on el Govern també ha de fer les seves declaracions polítiques, doncs, li ho diré... Vostè ha dit fa un moment: «Si aquest document de setembre de l'any passat es mantingués viu...» No el recordo ara, amb tota la seva literalitat, però, malgrat no recordar-ho, ja li ho dic: «L'esperit amb el qual vam signar és el que hem mantingut i el que mantenim.» Per tant, podem dir que aquest document és viu. Podem dir que aquest document és viu i que forma part del full de ruta, salvant totes les distàncies, de l'orientació que aquest Govern té.

I, com l'hem articulat? L'hem articulat des d'una perspectiva que vostè comprendrà: vam iniciar les converses amb el Govern de l'Estat, li vam exigir el compliment, tant amb l'anterior Govern Zaplana com amb l'actual..., amb el ministre Zaplana com amb el ministre Caldera i el secretari d'Estat per a l'ocupació, li vam plantejar aquest tema i la diferència va ser que mentre un ens tenia tres mesos sense contestar, l'altre en tres mesos ha començat a canviar el model, a reconèixer que les comunitats autònomes tenen aquest tema.

De manera satisfactòria? No. No, ja li dic que no, ja li estic plantejant que de manera satisfactòria encara no s'ha produït aquest tema. Perquè tenim una ordre nova, una ordre que planteja que les empreses poden descomptar-se, automàticament, elles, de les quotes, la formació que facin, i en aquests moments, amb una normativa com la que hi ha, el Govern de l'Estat comença a canviar-ho. Quan ho fa? On ho fa? A la conferència sectorial del 26 de juliol. En aquesta conferència sectorial, a les actes, podrà veure que els representants de la Generalitat allà manifesten la inconstitucionalitat del Decret Zaplana, reforçant un criteri que el Govern anterior va plantejar el mes d'octubre de l'any passat. Vam ratificar clarament que qualsevol norma que fos filla d'aquella que ha recorregut el Govern de la Generalitat i de totes aquelles que en són derivades, eren tan inconstitucionals com la primera, i que, per tant, nosaltres manteníem el nostre plantejament que l'actual sistema de formació continuada que s'està plantejant està viciat d'inconstitucionalitat.

Li haig de reconèixer que aquesta contundència, aquesta oposició, no la vam manifestar quan el Govern de l'Estat, aplicant el criteri, va decidir que a Catalunya li corresponien 24 milions d'euros. Aquí no ens hi vam oposar, o sigui, reconec que la quantitat és insuficient, però no ens hi vam oposar. Jo crec que..., vostè i jo coincidirem que una cosa és que mantinguem l'oposició frontal davant del concepte, i l'altra cosa és que si a més a més hi han 24 milions d'euros que poden ser distribuïts, executats i reinvertits en la indústria i en les empreses de Catalunya, ho fem.

I, per tant, des d'aquesta perspectiva, aquí no vam tenir ni la vehemència, ni la contundència, ni... No, no, vam dir: «Escolti, no li direm que no». Però sabem que hi ha un vici d'inici que és el Decret Zaplana, que fixa un nou model, que a més a més és ineficient i que no s'està avaluant..., no s'està executant d'una manera..., plantejada.

És per això que seguim mantenint i hem seguit mantenint tots aquests temes. A mi, l'aparició de la Sentència –l'última Sentència– no em va permetre fer-la directament..., i ho va fer el director general del Servei d'Ocupació, perquè estava la setmana passada, com vostè sap, fora de Catalunya; però, evidentment, allò que va acabar declarant el director del Servei d'Ocupació és..., no respon a un criteri personal, sinó que respon a un criteri que aquest conseller no tan sols assumeix, sinó que ha comentat i ha parlat amb el director del Servei. Per tant, tota la contundència, tota la vehemència es produeix.

I també vaig donar instruccions perquè..., i s'ha executat només arribar d'aquest viatge, el fet de traslladar-li un nou escrit, al ministre *de Trabajo y Asuntos Sociales* de l'Estat, plantejant-li que era el nostre posicionament respecte a això.

Què és el que hem fet...? Perquè, al final, la interpellació també era què passava amb el Consorci. Miri, el Consorci es va constituir formalment –perquè una cosa són els estatuts i una altra la Constitució–, per primera vegada –per primera vegada, constituït per primera vegada, reunió constitutiva, per primera vegada–, el 26 de juliol d'enguany; per primera vegada, amb 9 representants del Departament de Treball i Indústria, a més a més del president, 10 de les organitzacions empresarials i 10 de les organitzacions sindicals.

Quin era el problema que va haver-hi, que va endarrerir aquest tema? Vostè el coneix. Vostè ha llegit el Decret i sap que la representació empresarial..., que el mandat de quatre anys està distribuït d'una forma un tant atípica: una organització té 7 representants un any, i l'any següent 8, i l'altre en té 3 i l'any següent, 2.

Per què aquestes filigranes? Crec que no és l'objecte de la interpellació, però tothom coneix que hem passat un període en què posar d'acord les organitzacions empresarials, doncs, costa més del que hauria de ser.

El 14 de setembre, quinze dies hàbils –si estalviem el període del mes d'agost–, quinze dies després es nomena el president, es constitueix la Comissió Executiva i comença a discutir-se l'Ordre que ha de regular els Fons que vénen de l'Estat, els 24 milions. I l'Ordre, la veritat és que és una mica..., laboriós, pel procés de participació que tenim a Catalunya. Hem de fer l'Ordre, esborrany, Consorci, Consell de Treball Econòmic i Social, Consell Català de la Formació Professional, etcètera.

Però sàpiga una cosa: aquests recursos que van ser signats el 26 de juliol, altres comunitats que ho fan directament des del Departament –des del seu Departament corresponent– han tret les ordres amb aquesta cadència que li explico: Astúries, 8 d'octubre; País Basc, Ceuta, Melilla –aquesta la fa el Govern de l'Estat–, 4 d'octu-

bre; Múrcia, 11 d'octubre; Aragó, 19 d'octubre; Catalunya, 25 d'octubre. Estem funcionant tots amb el mateix ritme i mecanisme. No hi han endarreriments, no hi ha un adormir-se en els llorers. Hi ha una tramitació parlada amb els sectors, parlada amb els empresaris, parlada amb els sindicats, que permet que aquests 24 milions d'euros siguin gestionats a Catalunya d'una forma que respongui als interessos de les empreses i dels treballadors, amb el seu consens i amb el seu plantejament.

És per això que, és clar, dir-ne a tot això..., que això suposa una certa claudicació o que hi ha una submissió a..., no se sap ben bé, a quins criteris estranys, diferents dels que va utilitzar durant més d'un any l'anterior Govern amb l'anterior Govern, quan negociaven, parlaven, però no treien ni un sol euro cap a Catalunya. I el fet que en tres mesos, sense renunciar al *fuero*, sense renunciar als drets, mantenint la pressió i la posició amb la mateixa contundència, si més no, trobes un govern que és capaç de, amb tots els problemes que pugui tenir, però, començar a treballar en aquest tema, doncs, sembla que és una variació fonamental, tant de la posició, de la capacitat d'aquest Govern com de la resposta del que hi ha a nivell de l'Estat.

Dit això, li ho torno a repetir, nosaltres seguim considerant que l'aplicació de la Sentència –l'aplicació de les sentències, i el que correspon en unes altres– ha de produir fruits superiors per a Catalunya.

Seguim estant amb això, i sabem... –jo crec que no fa falta que anem repetint massa les coses–, perquè el que li dona solvència, de vegades, a les coses és precisament que tinguin una certa solera, i per això li deia que el fet que nosaltres mantinguem i reafirmem l'esperit del document que vam signar quan estàvem a l'oposició per donar suport a aquell Govern, el seguim mantenint ara que estem al Govern, i esperem que no sigui necessari també que l'oposició ens demani refermar les coses que va signar quan era al Govern. Per tant, jo crec que continua avui aquest tema, no tan sols d'esperit, sinó en la forma, i el Govern ho està gestionant. S'han produït uns resultats econòmics, per primera vegada en dotze anys...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

I amb això acabo. Per primera vegada en dotze anys, la Generalitat de Catalunya gestiona els fons de formació contínua en una part que encara és insuficient, per tant estem avançant, però encara no hem arribat.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Té la paraula, per a rèplica, l'honorable senyor diputat Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, unes precisions i el cor de l'assumpte.

Les precisions. Les sentències del Tribunal Constitucional, senyor Rañé, eren per al Govern de Catalunya, són per al Govern de Catalunya i seran per al Govern de Catalunya no una interpretació jurídica que senta les bases doctrinals per al futur –que també–, són un instrument de combat polític per a les nostres reivindicacions. Prengui-s'ho d'aquesta manera, senyor conseller. És a dir, no només és «tenim doctrina per al futur» –que també–, sinó un instrument polític per batallar amb el Govern de la nació espanyola.

Quan jo parlo de claudicació –i vull..., en fi, amorosir el terme– és que naturalment vostè ens ve aquí satisfet de portar peix al cove –allò que tant i tant havien criticat–, ja està bé, però quan parlem d'aquesta batalla és que no quedi la retòrica de la gestió per a nosaltres, 151 milions d'euros, en tenim vint-i-quatre i a casa, sinó que plantem, amb la seva dimensió, cara al Govern el que sigui, senyor conseller, en defensa del que ens correspon, la gestió i 151 milions d'euros.

Vostè em diu, i jo aprecio aquest pragmatisme seu: «Teixidó, vint-i-quatre al calaix.» D'acord, jo no li critico aquests vint-i-quatre al calaix, el que li dic és: «Conseller, que en queda un munt i els tenen allà.»

Vostè em diu: «Home, el Govern anterior va tenir aquí una pugna amb el Partit Popular que ben bé no en vam treure re.» Escolti'm, jo recordo un cara a cara de gos amb el ministre Zaplana. Aquest Govern del PP, que precisament nosaltres hi estàvem tant, tant d'acord, a cara de gos amb el ministre Zaplana, per què? Per refermar, davant de tothom, aquells drets que eren nostres, aquella reivindicació que era nostra. I evidentment que no ens posàvem d'acord amb en Zaplana, mai m'hauria posat d'acord amb en Zaplana. Amb en Caldera, això correspon a vostè. Això ja ho judicarem a vostè. No amb en Zaplana, amb en Caldera ja el judicarem a vostè.

Per tant, el que li vull fer veure, senyor conseller, és que no es tracta del «avancem, avancem», sinó de lliurar aquesta batalla en defensa dels nostres drets per una cosa que el Tribunal Constitucional ens ha donat plenament la raó. I que naturalment que el Govern de Madrid fa la interpretació que cal cada vegada. Els d'abans, Rañé, i els d'avui; els d'ahir i els de demà; el que els interessa. Però el que fa el Govern de Madrid, senyor Rañé, no és el que ens interessa al Govern de Catalunya, a les empreses petites, mitjanes i grans de Catalunya.

Dues consideracions més, per acabar. El tema del Consorci. Jo, el tema del Consorci, senyor conseller, el que li dic és el següent: «Escolti'm, no és necessari» –i això ens donarà peu no sé si a una altra interpellació– «no cal que tots els actors d'un consorci es posin d'acord per impulsar la feina.» I això ho vaig patir jo, ho ha patit vostè i té el perill de seguir-ho patint i part..., penso en indústria i en les comissions vinculades al tema d'indústria.

Pel mig, conseller, cregui'm. Vostè decideix, vostè constitueix, vostè aplica, vostè negocia i vostè tira endavant. I això vol dir projectar. Per això li hem demanat nosaltres, en concret, una projecció sòlida del Consorci, que no és, compte, una ordre i la gestió de l'ordre i una miqüeta per a cadascun dels sectors, no. Si aquest és el

plantejament, ens equivoquem. I crec que tots dos estem d'acord en aquesta qüestió. No és aquest el plantejament. El plantejament és: gestió per a Catalunya, diners per a Catalunya, projecció per a Catalunya, plans d'acció negociats amb els actors socials. Jo crec que aquesta és la funció del Consorci. La funció del Consorci no només és una gestió de diners, sinó que són plans d'acció per ajudar les nostres empreses. Hi ha una estratègia política vinculada al Consorci, que no cal ni que li digui que ha de ser l'estratègia política del Govern.

Per acabar, senyor president. Li reitero, i no se m'escapoleixi, senyor conseller, la nostra oferta. Vostè em pot dir un «sí» o em diu «no». Jo el que li vinc a dir aquí és: «Serem capaços, senyor conseller, de trencar aquesta maleïda dinàmica en què inevitablement vostè ha de fer el seu paper i jo el meu?» Doncs jo crec que la podem trencar. No cal que repetim... Vostè no ho ha intentat amb la seva intervenció, però a fe de Déu que jo no ho he intentat amb la meua. Li vinc a dir una cosa més concreta: té el nostre suport incondicional per plantar cara. Sabem, perquè jo això ho he viscut, que no és fàcil fer-ho allà, i sabem que encara és més difícil fer-ho amb companys d'ideologia, amb companys de partit que representen el Govern espanyol. Jo sé de la dificultat de tot això, conseller, però li dic: «Home, si més no, interioritzi la pressió d'aquesta cambra, interioritzi el que pensem tots plegats, que li estem mossegant el clatell, i això ho han d'entendre al Govern espanyol.» Per a això li oferim suport.

Li demanem, si és possible, que ens presenti aquí un pla de projecció, de consolidació del que és el Consorci. I li demanem una cosa, que jo ja estic segur que vostè ens ha ofert, manté i mantindrà: és diàleg, no només sobre el tema del Forcem i la formació contínua, és que ens vénen molts temes que ara tindrem l'oportunitat d'interpel·lar-nos, d'interpel·lar jo a sa senyoria, naturalment, que és Forcem, que és SOC, que és tèxtil, que són deslocalitzacions, que és Agència Catalana d'Inversions, etcètera. Té, senyor conseller, el suport d'aquest Grup Parlamentari per plantar cara a Madrid i treure de les sentències del Tribunal Constitucional tot el suc polític per guanyar aquesta batalla.

Gràcies, senyor president; gràcies senyor conseller, i gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, convindria que tots..., ho dic perquè de vegades posem uns organismes i, en funció d'una determinada situació concreta conjuntural, aleshores fem recaure sobre aquest organisme responsabilitats que no li corresponen. Em refereixo a «aquests plans que han de tenir present...» No ens oblidem que tenim un consell català de la formació professional que ha de fer el pla català de formació professional que ha d'atendre aquests temes. I és aquí on ho han de fer, perquè aquesta és una part de la formació professional, i, per tant, allò, no carreguem a

cada un dels organismes totes les tasques, perquè aleshores, si anem tots darrere la pilota, el que acabem és donant-nos patades al canell.

Per tant, a cadascú les seves responsabilitats, i el Consorci n'ha de fer algunes, i majoritàriament gestionar la formació continuada, que per això es va constituir, que per això està constituït, i per això estan els estatus que es van fer fa un any i escaig. Les altres coses corresponen a altres organismes. No confonguem tot el tema i no fem un aprofitament d'una determinada cosa perquè ara toca parlar d'això. Anem ordenats, anem treballant, complim les coses i fixem cadascú els llocs on s'han de discutir les coses bé. I ho hem de fer allà, conjuntament amb els sectors econòmics, els sectors socials, el món de l'educació, perquè la formació continuada és una part més de tot el disseny. La ocupacional, la contínua i la reglada n'han de formar part, i hem de generar estructures i mecanismes. Per tant, allò no li ho carreguem. Si a un organisme com aquest li donem més responsabilitats de les que li toquen, l'ofegarem, el farem inútil i, a més a més, no serem efectius.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, crec que seria bo que tots féssim un esforç de pensar en tota l'estructura que té el Govern de la Generalitat, que ha anat depurant el Govern de la Generalitat, i fixar a cada un dels organismes les seves responsabilitats; almenys és el que volem fer nosaltres; no sempre ens ho hem trobat, però és el que volem fer. Per això entendre que hi han coses que, estant d'acord amb el que es demana, no és aquest organisme. I no val dir que s'encarregui a algú que assumeixi funcions que no són seves, és la millor manera de generar problemes i de no resoldre'ls. Per tant, allò, entengui que, estant d'acord amb la necessitat que es treballi en aquesta direcció, nosaltres no ho volem fer, no creiem que correspongui al Consorci fer aquesta tasca, sinó a altres organismes que tenen una missió molt més àmplia que han d'abastar, perquè el Consorci forma part del SOC, que a la vegada forma part del Consell Català de Formació Professional... Hem de coordinar-ho, perquè, si no, crec que ens podem acabar equivocant.

Miri, jo sóc d'una opinió... Bé, no sóc d'una opinió, tinc una informació que diu..., em sembla que no forma part ni tan sols de la legislació habitual, sinó que forma part, com un dels drets bàsics constitucionals, del tema que les sentències no es poden negociar, que s'han d'aplicar. I estem amb això. Però vostè i jo, vostè primer i jo després, hem anat a parlar, a discutir-nos. Jo no vull posar ni adjectius de com tenia la cara o com la deixava de tenir quan parlava amb un ministre o amb un secretari d'Estat, això és indiferent, no és qüestió de mèrits en aquest tema, eh? L'element bàsic és que vostè i jo sabem que hem intentat buscar una fórmula. Vostè, i d'alguna manera, el que ens hem trobat amb el Ministeri de Treball és una certa receptivitat a fórmules que els seus socis, aquí, que els donaven suport i que permetien mantenir aquest Govern, del qual formava part vostè, recolzat pel Partit Popular i per extensió amb relacions amb aquell ministre del qual vostè diu que li costava entendre's, han estat treballant. Vostè li proposava com a sortida –i recordo que era un dels temes que plantejàvem: «Escolti, guardi una part per a la deducció directa. Reservi una part per a l'Estat i l'altra per a

les comunitats.» Estava negociant la sentència, fa un any i mig o dos. Escolti, nosaltres hem dit: «Que s'apliqui la sentència, i d'allò que s'havia plantejat en determinat temps...» El Govern de l'Estat diu: «Escolti, això pot ser una solució?» Dic: «No, això no pot ser una solució. La solució ha d'aplicar la sentència i tirar enreure un decret, que és el decret Zaplana, que és inconstitucional.» Aquestes són les normes amb les quals està el Govern, i estem amb això. I haurem de buscar-ho. Tenim, donem suport, seguim plantejant el recurs que en el seu moment va plantejar el Govern de la Generalitat al decret Zaplana, seguim defensant-lo, seguim defensant-lo políticament, en tots els fòrums on ens trobem amb el Govern de l'Estat estem plantejant la mateixa posició. Ens en sortirem? Segur que ens en sortirem, segur. Joestic segur que ens en sortirem. Ho farem tan ràpid com voldríem? No, perquè això havia d'haver sigut per ahir, per tant ja anem una mica tard tots..., o per abans d'ahir, o no havia d'haver-se produït mai. Però la realitat és el que hem de canviar, i la realitat és aquesta, i crec que estem en aquesta direcció.

És per això que no li nego que ho estem fent, que ho plantejarem, que li agraim el seu suport, i li repeteixo, no fa falta ni que el formalitzem, el tenim formalitzat, i vostè era el primer que signava aquest document. Doncs nosaltres seguim estant amb el mateix document, que representa un esperit i un contingut bàsic: tots els partits d'aquesta cambra, amb diferents posicions –abans a l'oposició, ara en el Govern, els que estaven al Govern o donaven suport al Govern en l'oposició–, els agents socials i econòmics seguim en la mateixa direcció.

Per tant, jo crec que el suport al plantejament, el refermem i el continuem, i crec que finalment ens en sortirem; costarà més o menys, però ens en sortirem. Tingui clar que una cosa és que no rebutgem que hi hagi més diners, però, ho repeteixo, tenim molt clar que no és *por el huevo*, no és pels ous, les coses, sinó pel *fuero*, pel que seguim lluitant.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. El senyor diputat em demana la paraula?

El Sr. Fernández i Teixidó

Amb molta brevetat, per una contradicció clara. Només perquè consti en acta una qüestió...

El vicepresident segon

Si vol fer menció explícita de la contradicció, quinze segons.

El Sr. Fernández i Teixidó

Doncs sí, molt clara, amb el que ha estat, per part del conseller, que jo crec que aquest temps que emprem, senyor president, només que em permeti que consti en acta el que li diré a continuació, està enllestit. (*Veus de fons.*) Gràcies, senyor president.

Només, senyor conseller, perquè vostè ho tingui en compte. Els objectius del Consorci, senyor conseller,

són deu –deu–, segons els estatuts. Si vostè els llegeix, no podrà afirmar des d'aquesta tribuna l'únic objectiu o l'objectiu central que vostè ha apuntat. Només tinc desig, i així ho demano al president de la cambra, que prengui nota del punt 2, article 2, amb tots els objectius, perquè vegi, senyor conseller, que aquesta afirmació s'adiu més amb el que jo he plantejat del pla d'acció respecte al Consorci que la intervenció que vostè ha fet des de la tribuna.

I només un aclariment, senyor president, la figura «negociar cara de gos», tingui en compte, senyor president, que és absolutament retòrica.

El vicepresident segon

Senyor diputat, no pot continuar el debat, eh?

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular (tram. 300-00486/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la cultura, especialment pel que fa a la cultura tradicional i popular. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula, per formular-la, la il·lustre diputada senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpel·lació és conèixer quin és el captament del Govern de la Generalitat en matèria de política cultural, especialment cultura popular i tradicional. És un àmbit de la cultura que, tot i no ser menor, ni ser minoritari, sí que és, sovint, injustament minoritzat.

Sempre que ens proposem parlar de cultura popular i tradicional, ens trobem, d'entrada, davant d'un problema de base, que és la incapacitat per poder definir amb més o menys concreció què és o què entenem per cultura popular.

Ja fa dècades que antropòlegs, historiadors, sociòlegs, filòlegs discuteixen sobre els conceptes de cultura popular, de tradició, de folklore, amb uns resultats malauradament ben poc aclaridors i sovint des de posicionaments radicalment enfrontats. Això sí, ha augmentat la qualitat i la quantitat dels estudis, tant dels analítics com dels descriptius. I hem viscut també un interès creixent en la matèria que s'ha traduït en un increment del nombre de practicants.

Però, tornant a la dificultat de definir-la, és obvi que si hem de debatre quin tipus de política s'ha de fer en l'àmbit de la cultura popular, prèviament ens cal saber

què entén i com entén el Govern aquesta manifestació cultural; perquè no és el mateix parlar de cultura popular com a qualsevol mostra cultural en què participa el poble, que parlar de cultura popular d'arrel tradicional, que és aquella cultura festiva, de caràcter obert i participatiu, que té el carrer com a marc i que conté elements històrics adequats a la realitat canviant que l'acull.

En el que sí que tothom es posa d'acord és en la importància que tenen per a un país, per a qualsevol país, les manifestacions tradicionals, en com són d'imprescindibles a l'hora de configurar la personalitat col·lectiva d'un poble i, per tant, en el lligam indissociable que hi ha entre cultura popular i cultura nacional.

Els Països Catalans, al llarg de la seva història, han conformat la seva identitat a través de les aportacions de la cultura popular, i ho segueixen fent, perquè els diversos territoris desenvolupen, per motivacions geogràfiques, socioeconòmiques, històriques, climatològiques, etcètera, evolucions distintes del pòsit comú. Amb el pas del temps tot es va transformant i adopta finalment una fesomia nova, per això no podem parlar d'una idea unitarista ni immutable, sinó d'una expressió plural i canviant.

I m'agradaria remarcar-ne la pluralitat, perquè durant molts anys, i en base a un discurs folklorisme oficial i oficialista, ens han volgut fer creure que el nostre país era tan pobre que donava només per tenir una mostra de cada cosa, que hi havia d'haver una única dansa nacional, un únic vestuari festiu, una única música, un únic paisatge, una única gastronomia; i, fins i tot, s'han arribat a bastir discursos tan empobridors com el de la Catalunya catalana, com si es pogués constituir una nació o construir una nació prescindint d'una part.

Afortunadament, cada vegada més, som capaços de superar aquest folklorisme regionalista, acceptar la diversitat, la contemporaneïtat, entendre la tradició com un instrument de socialització eficaç, integrador i que contribueix, per tant, a la construcció del sentit de comunitat i a la cohesió social. I ha arribat l'hora d'enfrontar-nos a un dels reptes clau, probablement el repte més important que al meu parer té ara sobre la taula el Govern de la Generalitat, que és definir com s'ha d'estructurar el procés de les noves aportacions, de les noves evolucions; com es poden vehicular aquestes noves manifestacions a la nostra cultura popular i, per tant, a la nostra cultura nacional. I on hem de posar la frontera a l'hora de distingir entre les mostres culturals catalanes de les mostres culturals que es fan a Catalunya.

Les respostes a aquests interrogants són, precisament, les que han de traçar la línia d'actuació del Departament de Cultura de la Generalitat, i en especial del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, un centre que és una eina valuosíssima, i que ho podria ser encara més si tingués més recursos i més autonomia de gestió, que són dues reivindicacions per fi recollides no només a l'Acord de govern, no només al Pla de govern, sinó també en les resolucions que aquesta mateixa cambra vam aprovar després del debat de política general aquest passat mes de setembre.

El Govern, doncs, té clar que ha de donar un nou impuls al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tra-

dicional Catalana, introduint mecanismes de participació de les associacions que agrupen els agents del sector, promovent polítiques de suport i subratllant la diversitat de les diverses formes de cultura popular.

Ens agradaria conèixer, senyora consellera, d'una banda, en què es traduirà aquest nou impuls, com es redefinirà l'àmbit d'actuació del Centre, i a través de quins mecanismes el Centre tindrà més autonomia de gestió i de decisió.

I d'altra banda, també, com es potenciarà la participació de les associacions que agrupen els agents del sector –perquè precisament en l'àmbit de cultura popular és on trobem un teixit associatiu més ric, un nombre més elevat d'entitats, de col·lectius, de colles, d'agrupacions, d'associacions– que a la vegada són aparador i un nucli dinamitzador arreu del territori.

Ja ho dèiem abans: la recuperació festiva de les darreres dècades i la superació d'aquells tòpics més tronats del folklorisme oficialista han aconseguit una recuperació de moltes de les activitats de la cultura popular, que estaven condemnades a l'oblit, i han aconseguit també l'aparició d'un seguit de col·lectius, agents, estudiosos, que han reivindicat la concepció d'una cultura diversa, rica i plural. I no només l'han reivindicat, sinó que l'han exercit. Un bon nombre de col·lectius que entenen la cultura popular com un instrument de participació, de socialització, d'integració i, sobretot, de mobilització i, per tant, com una cosa que cal viure des d'una actitud activa i no pas passiva.

És absolutament necessari que posem a disposició dels agents de la cultura popular i tradicional els mecanismes perquè puguin desenvolupar i mantenir les seves activitats, i perquè aquestes activitats tinguin una difusió nacional i internacional. Una mostra clara d'aquesta capacitat d'actuació, d'aquesta capacitat d'organització, la trobem en l'àmbit de la música *folk*. El gener passat, el gener d'aquest mateix any, un bon nombre de persones dedicades a l'ensenyament, la interpretació, la programació, la investigació i la divulgació de la música *folk* dels Països Catalans signaven el Manifest per la Música de la Terra, un manifest en el qual expressaven la seva preocupació pel poc recolzament que havia rebut la música *folk* per part de les administracions, i reclamaven estratègies, línies de treball, línies polítiques, que permetin la conservació, l'ensenyament i la promoció de la música tradicional; un manifest que més tard se sumava a la petició, entre d'altres, de dinamització de la Fonoteca de Música Tradicional, que ja té el Centre de Promoció.

I si parlem de patrimoni, en aquest cas musical, hem de parlar també del patrimoni etnològic. L'any 93, aquest Parlament va aprovar la Llei de foment i la protecció de la cultura popular i tradicional, i l'associacionisme cultural, que és la Llei que va permetre la creació del Centre, i que li assignava com una de les tasques bàsiques la realització de l'inventari del patrimoni etnològic de Catalunya.

Ens agradaria conèixer en quina fase es troba actualment l'IPEC, l'Inventari del Patrimoni Etnològic de Catalunya; quins nous programes de recerca s'han posat en funcionament i que ajudaran, per fi, a pal·liar un dèficit històric en tema de recerca que cal que es resol-

gui; en quina línia treballa l'Observatori per a la Recerca Etnològica a Catalunya, i, finalment, com participarà el Centre en el futur Museu d'Etnologia de Catalunya, també recollit en l'Acord de Govern.

Són, tots els que acabo d'anomenar, una sèrie de projectes engrescadors i necessaris, que se sumen a un altre projecte tant o més important –i amb això acabo–, el projecte d'elaboració d'un catàleg del patrimoni festiu a Catalunya. El desembre del 2001 aquest Parlament va aprovar una proposició no de llei que instava el Govern de la Generalitat a crear un catàleg patrimonial de les festes populars i tradicionals de Catalunya, i a establir-ne les característiques, les condicions d'acceptació i el reconeixement. Un catàleg de celebracions, de festes i actes de cultura popular i tradicional que ha de modificar i ampliar l'antic Decret de festes declarades d'interès nacional, perquè, com dèiem a l'inici, el nostre país compta amb una àmplia varietat de celebracions festives, moltes de les quals són de caràcter local, que caldria ordenar, que caldria potenciar, donant-los el reconeixement que es mereixen.

És necessari, doncs, dignificar les manifestacions culturals populars, mantenint el rigor en el seu marc d'actuació, respectant les dates assenyalades en què es produeixen i vetllar per la seva difusió.

En aquest sentit, doncs, considerem molt important que s'elabori tan aviat com sigui possible aquest catàleg, que ens ha de permetre tipificar les diferents mostres de cultura popular d'arreu del país, perquè estem convençuts que aquesta pot ser una molt bona manera de potenciar el valor de la diversitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Té ara la paraula, per donar resposta a la interpellació, en nom del Govern, l'honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputada, en primer lloc vull començar la meua intervenció agraint-li l'oportunitat que m'ofereix amb aquesta interpellació de fer esment d'allò més destacat que ens proposem i que estem fent des del Govern en matèria de promoció de la cultura popular i tradicional.

He escoltat amb molt d'interès la seva exposició i les seves paraules deixen entreveure preocupació i interès per la cultura popular, i em plau dir-li que aquesta és una preocupació compartida i, per tant, una preocupació de Govern, com molt bé expressa el punt 16 del Pacte del Tinell.

Aquest punt posa de manifest que aquest Govern té com a objectiu prioritari –i li ho lleigeixo literalment, tot i que vostè ja n'ha mencionat una part, però em sembla molt important de recordar-ho–: «Donar un nou impuls al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, tot definint el seu àmbit d'actuació i els sectors a què va dirigit, des de la concepció que són cultura popular totes les mostres d'arrel tradicional que es produeixen a Catalunya. S'hi introduiran mecanis-

mes de participació de les associacions que agrupen els agents del sector, dotant-lo de més autonomia de gestió, promovent polítiques de suport i subratllant la diversitat de les mostres actuals de cultura popular.»

I, d'altra banda –com també vostè ha recordat–, també m'interessa recordar que aquesta cambra va instar el Govern, a través de la Resolució 102/VII, del Parlament de Catalunya, sobre orientació política general del Consell Executiu, a treballar per un nou impuls al Centre i, no cal dir, per tant, que això reforça i posa més de relleu la importància de treballar en aquest sentit. I és que el fet de donar un nou impuls al Centre es correspon amb la voluntat d'aquest Govern de ser fidels al passat i també de ser capaços de projectar futur.

Per ser fidels al passat hem de procurar conservar i difondre els continguts, les expressions, els símbols i els valors de la cultura tradicional catalana, com a objecte de coneixement, comprensió i estimació de la cultura popular a través de la història. I per ser capaços de projectar el futur hem d'assumir el repte de fer que la cultura catalana tingui el paper que li correspon com a element de cohesió social. En aquest sentit es fa imprescindible recuperar els valors progressistes i socialment integradors de la cultura popular com a cultura sorgida directament del poble.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquesta recuperació ens farà possible elaborar i potenciar un discurs identitari nou per a una catalanitat nova. Així estarem duent a terme un procés de normalització en matèria de política de cultura popular de la Generalitat, i afavorint des del Departament de Cultura el desenvolupament propi de les diverses expressions d'aquest sector al nostre país.

Un cop recordats –i com vostè veurà molt coincident amb el que vostè ha expressat– els nostres objectius de Govern, em correspon ara explicar com hem treballat i el que hem fet durant aquests deu mesos de Govern en l'àmbit que ens ocupa.

En primer lloc, parlaré d'aquelles línies d'actuació i programes que ja existien prèviament i que s'han prioritzat i millorat. Vull posar-li alguns exemples adients. Programa Fescat. Amb relació a aquesta línia de treball, estem donant un nou impuls als actuals programes de formació, tot reformant els seus continguts i ampliant-los a nous àmbits. Paral·lelament estem fent un treball de concentració del Programa Fescat amb entitats o fundacions emblemàtiques de cada un dels territoris, tot revisant els continguts i obrint les activitats de formació al conjunt d'expressions culturals populars de Catalunya. Això també representa afavorir, d'una manera pràctica, la interculturalitat. Promoure la cultura popular d'àmbit municipal i comarcal que tingui més aviat una activitat escassa també és un objectiu del Programa Fescat.

A més, des del Centre, hem creat, a partir de la fusió de dos programes ja existents, Arrel i Fescat, i mantenint aquesta última marca, l'Escola Catalana de Cultura Popular.

Fires de cultura popular. Des del Centre estem donant suport a les fires de cultura popular i tradicional ja con-

solidades. Aquest suport volem que impliqui, i està implicat, un impuls a la seva transformació, tant pel que fa a l'orientació de continguts com a la participació. I és que creiem que aquestes fires han d'obrir-se al conjunt d'expressions culturals populars de Catalunya, incloses les que provenen de les noves migracions. Vol-dria destacar, en aquest sentit, el recolzament i el nou impuls que s'està donant a la Fira de Manresa.

Música i dansa. En aquests àmbits estem treballant en la línia de mantenir les aules gestionades pel Centre mentre no es puguin incorporar de forma normalitzada a l'educació primària i secundària. Donar suport als programes d'activitat de les federacions que integren el moviment coral català. Donar suport a l'organització de festivals, concerts, tallers, jornades i altres activitats, promogudes pel teixit associatiu vinculat a la cultura popular. Donem continuïtat al Tradicionari. Impulsar l'ensenyament de la dansa d'arrel tradicional, tot mantenint el graduat de dansa de la Universitat Autònoma de Barcelona fins que aquesta matèria s'incorpori a l'educació primària i secundària. Mantenir i potenciar la difusió internacional de la música i la dansa popular a través del programa Adifolk. Li he exposat, senyora diputada, només alguns exemples perquè no vull exhaurir el meu temps sense parlar de futur.

Quan parlem de futur no ens referim només a l'objectiu de procurar pel paper del Centre com a element de cohesió social, també parlem de noves formes de fer feina, de nous estils de treballar. És ben cert que volem donar i estem donant un nou impuls al Centre, i dotarlo de més autonomia i de més recursos. Però el que no volem és que això pugui significar que aquest organisme sigui un element aïllat de les polítiques que es fan des del Departament de Cultura i des del conjunt del Govern. És per això que els eixos que regeixen el dia a dia del Centre, quant a formes de treball, són la coordinació i la transversalitat.

En aquest sentit també li voldria posar alguns exemples. Quan parlem de coordinació interna dins del mateix Departament de Cultura estem parlant de col·laborar des del Centre amb la Direcció General de Patrimoni Cultural, en la recerca, conservació, restauració, estudi, catalogació, publicació, museïtzació i difusió del patrimoni etnològic i tradicional de Catalunya, incloent-hi les diverses expressions de cultura popular que hi ha al nostre país i prioritant-ne la dimensió social. Estem parlant d'actualitzar i ampliar, en col·laboració amb la Direcció General de Patrimoni Cultural, l'inventari del patrimoni etnològic de Catalunya al conjunt de les tradicions i manifestacions culturals populars destacades del país. Estem parlant de col·laborar amb l'Institut per a la creació per tal d'impulsar una cultura popular entesa com un procés creatiu obert, tot considerant aquest sector de la cultura com a dipositori de la memòria, però, alhora, com un element d'actualitat i modernitat, vinculat als diferents sectors de la creació cultural i de les arts contemporànies. També, col·laborar amb la Direcció General de Patrimoni Cultural per tal d'impulsar especialment les manifestacions de cultura popular en l'àmbit ciutadà i prestar atenció a la difusió d'aquestes manifestacions per tot el territori, incloses les de les comarques rurals i de muntanya. Col·laborar amb l'Ins-

titut Català de les Indústries Culturals per tal de donar suport a festivals i fires d'arrel tradicional. I, ja acabo, col·laborar amb l'Institut Ramon Llull en tot allò que pot contribuir a projectar a l'exterior la nostra cultura popular i tradicional. Aquestes són les línies bàsiques de treball amb què està treballant aquest Govern i penso que, amb això, doncs, ja he contestat en línies generals les seves preocupacions i el seu interès.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula per a la rèplica la il·lustre diputada senyora Marina Llansana. *(Pausa.)*

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, gràcies, senyora consellera, per les seves respostes. En part és tranquil·litzador, i més tenint en compte la inquietud que s'havia generat en els diferents àmbits de la cultura popular, saber què s'està fent des del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, i saber que s'està treballant per tirar endavant projectes com el de l'IPEC, el de l'inventari del patrimoni etnològic, el de l'observatori, els programes de formació, etcètera.

Després d'escoltar la seva intervenció, crec que es fa del tot evident la importància del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, i en aquest sentit potser no, que no m'ha acabat de respondre. Ha dit vostè que no volia que fos un organisme aïllat, que havíem de potenciar la coordinació i la transversalitat, que com vostè diu, ja s'està fent, però, tot i així, no ha acabat de definir en quina mena d'organisme s'hauria d'acabar convertint el Centre, si s'està treballant en aquest sentit, per tal de complir aquell punt de l'Acord de govern. És molt important, senyora consellera, que fem realitat com més aviat millor aquesta voluntat de potenciar el Centre, de dotar-lo de major autonomia, i confiem que ben aviat podrem veure traduïda en fets aquesta voluntat expressada, com deia, ja no sols a l'Acord del Tinell, sinó també en el Pla de govern de la Generalitat.

M'agradaria també aprofitar el meu torn de rèplica per remarcar un valor afegit amb què compta la nostra cultura popular i tradicional, que és el valor turístic. En un moment que es debaten els models del turisme cap als quals Catalunya hauria de tendir, és innegable que el teixit de la cultura popular proporciona un important actiu en el conjunt de reclams que configura la nostra oferta. Estem parlant d'un molt bon instrument turístic interior i exterior, i ens sembla que ningú fins ara ha tingut en compte aquest factor econòmic que s'hauria de quantificar. I, per tant, l'encoratgem, senyora consellera, a treballar conjuntament amb el Departament de Comerç, Turisme i Consum per tal d'afavorir el coneixement de les nostres mostres populars a dins i a fora del país per tal de projectar la nostra cultura popular, que ens permetria, a més, potenciar la nostra marca, aquella marca de la qual ahir ja parlava el conseller Huguet en aquesta mateixa seu parlamentària, la marca Catalunya.

No ens ha de fer por fer un front comú a l'hora de reivindicar la diferència, la diferència lingüística, cultural, nacional, perquè és el que ens permet enfrontar-nos d'alguna manera a la uniformització, perquè les activitats de cultura popular i tradicional formen part, com dèiem, d'un patrimoni viu, que no sols cal mantenir, sinó que s'ha de vendre, que s'ha d'explicar, que s'ha de fer conèixer. I hem de creure fermament en aquest potencial que ens permet configurar de manera dinàmica la nostra identitat.

Moltes gràcies, senyor president, honorable consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, com a diputada que és d'un partit, doncs, que dona suport al Govern, d les preguntes, sóc conscient que no li he contestat en el concret totes les preguntes que vostè m'ha fet, però també coneix que queden concretades en el Pla de govern..., que estan específicament concretades. Algunes de les qüestions que m'ha plantejat s'estan fent, d'altres s'estan començant, i les altres ben segur que estaran consolidades al llarg d'aquest mandat. I no m'hi estendré més perquè crec que també és molt important –i m'alegro molt que m'hagi parlat de turisme–, és molt important exemplificar la importància que té per al futur del Centre el fet que des del Govern es treballi de forma transversal. Primer li he explicat el treball transversal dintre del mateix Departament, però ara m'agradaria acabar amb aquest treball dintre del Govern.

En aquest sentit, creiem que és bàsic el treball conjunt no solament amb el Departament de Turisme, sinó amb el Departament d'Educació, amb el de Benestar i Família i, evidentment, amb el de Comerç, Turisme i Consum. Per això estem treballant ja, concretant projectes de difusió de programes de cultura popular a través de diversos departaments, impulsant l'acord amb Educació de l'ensenyament de la música tradicional amb l'objectiu que els conservatoris i les escoles superiors de música implantin de manera reglada l'ensenyament dels instruments tradicionals, impulsar l'ensenyament de la dansa d'arrel tradicional fins que aquesta matèria s'incorpori a l'educació primària i secundària, establir un conveni de difusió en l'àmbit turístic amb la Direcció General de Turisme, col·laborar amb el Departament de Benestar i Família per tal de promoure un programa especial adreçat a col·lectius amb major risc d'exclusió, tot col·laborant igualment amb els programes culturals d'altres comunitats autònomes d'Espanya i de l'euroregió per tal d'afavorir el coneixement i el respecte mutus, impulsar fluxos positius entre les diferents expressions de la cultura popular, i més treballs que s'estan encetant amb aquests departaments.

Voldria acabar la meva intervenció posant l'èmfasi en el fet que el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana ha de tenir la funció d'acollir les manifestacions de cultura popular produïdes a Catalu-

nya. Ho ha de fer per tal de preservar-ne el caràcter de patrimoni cultural i tradicional, i sempre amb l'objectiu d'investigar, recuperar, preservar, enfortir i difondre la cultura popular com a valor propi del patrimoni nacional i com a factor cohesionador de la identitat col·lectiva. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior, d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, i de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Demano excuses, senyors diputats i diputades, pel retard. De tota manera, els seus portaveus estaven avisats que començaríem amb una mica de retard.

— Preguntes al Consell Executiu sobre el contingut dels pressupostos de la Generalitat per a l'exercici del 2004 (tram. 310-00104/07) i sobre la creació de la Taula Sectorial d'Universitats (tram. 310-00163/07) (retirades)

Abans de continuar amb l'ordre del dia es fa avinent que han estat retirades, a petició dels diputats i les diputades interpellants, les preguntes que figuren amb els números 1 i 10 al dossier de preguntes.

Així mateix es fa avinent, també, que han estat posposades, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, les preguntes que figuren amb els números 2, 11, 12, 13, 17 i 23 al dossier de preguntes.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la retirada dels símbols feixistes que encara hi ha en la façana dels edificis d'habitatges de protecció oficial (tram. 310-00131/07)

Per tant, la primera pregunta que correspondria en aquests moments seria la formulada pel senyor Roberto Edgardo Labandera Ganachipi en relació amb la retira-

da dels símbols feixistes a les façanes dels edificis d'habitatges de protecció oficial.

(Pausa.)

Senyor Labandera, té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Mentre l'honorable conseller arriba i seu, començo, doncs, amb la justificació d'aquesta pregunta.

Fa un any aproximadament, honorable conseller, l'Ajuntament de la meua ciutat, de Vilafranca del Penedès, però que no ha estat l'únic, sinó que ha estat un dels municipis que també s'hi va sumar, va aprovar en ple una moció per tal d'instar el Govern de la Generalitat a substituir o a eliminar els símbols feixistes que encara romanen a la façana d'algunes promocions públiques d'habitatge, d'habitatge social. Aquesta no és una iniciativa nova, és una iniciativa de la qual es parla ja fa molts anys, i no s'hi havia trobat una solució.

Com he dit abans, altres municipis i entitats i ciutadans de forma individual s'han adreçat a aquest Govern i als anteriors per tal que es trobés una solució definitiva en aquest tema. Vivim, honorable conseller, un moment històric de recuperació de la memòria històrica; memòria que ens obliga a fer permanent la memòria sobre les injustícies, sobre la repressió, sobre la manca de llibertat que aquests símbols signifiquen.

Quina dolorosa contradicció, conseller, que, a molts treballadors i treballadores, lluitadors contra la dictadura, els va tocar, i encara els toca, viure amb aquests símbols del feixisme franquista a la façana de casa seva.

Considerem, conseller, que s'ha de trobar una situació adient a aquesta qüestió, però sobretot considerem urgent i imprescindible que es retiri tota aquesta simbologia feixista i que se n'anuncii aviat per part del Govern la retirada.

Volem saber, per tant, conseller, quan es pensa fer, quan es pensa retirar, si es pensen retirar aquests residus de la simbologia de la dictadura, quin calendari és el que vostè té previst, si es pensa aplicar, i quin destí es donarà a aquests elements que durant tants anys, malauradament, en democràcia, encara han subsistit i conviscut a la geografia i al paisatge urbà de les nostres ciutats.

Gràcies, president; gràcies, conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, president. Senyor diputat, efectivament, com vostè ha referit al principi, aquesta preocupació s'ha expressat en moltes resolucions, no només d'ajuntaments, sinó que em consta també que en l'anterior legislatura aquest Parlament va aprovar precisament una proposició del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds que també anava en el mateix sentit, de retirada dels símbols feixistes en tota mena d'edificacions.

Pel que fa al tema concret de la pregunta, que és els habitatges de protecció oficial que tenien la placa, i tenen molts d'ells encara la placa, col·locada a la façana amb el símbol de la Falange, per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge, a través de l'empresa Adigsa, s'ha pres la iniciativa d'oferir a totes les comunitats de propietaris una placa alternativa substitutòria, naturalment sense cap simbologia partidista ni política, en què consti, això sí, el caràcter d'HPO, d'habitatge de protecció oficial, i també la legislació o l'any de protecció corresponent.

Aquestes plaques ja s'estan dissenyant i farem una campanya intensiva per ajudar a aquesta substitució. I dic que farem una campanya i no pas una imposició perquè, en aquests moments, la majoria d'aquests edificis són de propietat privada, de propietat, diríem, de les comunitats de propietaris respectives, i, per tant, d'alguna manera, d'aquest element, és a la mateixa comunitat que n'hem de convèncer. En alguns casos ja ho han demanat i no hi haurà problema, però en d'altres, doncs, els oferirem aquest servei, explicant-los-el molt bé, perquè hem fet alguna experiència que alguns ciutadans tenen por que el canvi de la placa els signifiqui la pèrdua d'algun nivell de protecció o que això signifiqui ja el no-reconeixement.

D'aquí, l'oferiment d'una placa substitutòria amb els mateixos requisits, amb les mateixes garanties; de fet, no caldria, perquè saben que jurídicament no és un problema de la placa, però bé, tothom estima molt casa seva i sap el que li ha costat, sobretot en l'època en què hi havien molts habitatges de protecció oficial, i esperem que això torni a passar ben aviat, perquè durant uns anys han sigut una *rara avis*, però aquesta placa la tindran tant els de l'antic règim com els de l'època democràtica.

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor diputat...? (Pausa.) Senyor conseller, el senyor diputat no vol repreguntar...

—————
Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció i la promoció de la salut mediambiental que coordinen les actuacions dels centres de salut i la salut pública municipal (tram. 310-00136/07)

Passem, doncs, a la següent pregunta, que en aquest cas formula la il·lustre senyora Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb relació als plans de prevenció i promoció de la salut mediambiental.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, sabem que fins ara s'han establert molt poc les relacions entre els impactes mediambientals i la salut de la població. Això era una assignatura pendent de l'anterior Govern, de Convergència i Unió, del Departament de salut pública, que va ser una mica la ventafocs

d'aquell Departament de Sanitat; va vacunar bé tota la població, però no va desenvolupar gaire les estructures necessàries per desenvolupar una acció eficient en salut pública.

Sabem que la contaminació de l'aigua amb totes les partícules que hi poden estar suspeses, a dintre, com poden ser els organoclorats i els organofosforats; la pol·lució de l'aire, amb l'increment que s'ha produït en algunes poblacions de Catalunya d'asma i de malalties respiratòries, i la contaminació que pot haver-hi a nivell dels aliments, tenen una repercussió directa en la salut de la població i que aquestes substàncies químiques poden tenir una relació amb l'increment d'alguns tipus de càncer, com el de mama, el de testicle, el de pàncrees, el de fetge o els limfomes. I, de fet, mai s'ha via intentat establir una relació clara ni fer estratègies de prevenció.

Quan vostè va comparèixer aquí al Parlament la primera vegada d'aquesta legislatura, va anunciar que hi hauria una actuació per poder relacionar la prevenció i la promoció de la salut mediambiental amb l'acció que es faria a nivell de salut pública municipal. I també sabem que fins ara hi ha hagut moltes dificultats a desplegar lleis adequades per a la prevenció i la promoció de la salut, i escasses referències de la salut mediambiental en el Pla de salut.

Voldriem saber quines són les intencions de la conselleria respecte a això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè sap la salut mediambiental forma part de les prioritats del projecte de l'impuls de la salut pública a Catalunya. La Llei del 98, del 27 de febrer, d'intervenció integral de l'Administració ambiental, ja intentava crear un nou model d'intervenció administrativa de les activitats amb incidència ambiental, però també d'aquelles que poden tenir una incidència en la salut pública.

Com vostè diu, fins ara hi ha hagut una fragmentació de les intervencions: per un costat, polítiques mediambientals; per l'altre costat, registres de malalties diferents, registres de càncer, i una poca intervenció, també, lligada als centres de salut.

Aquest és el canvi, el canvi que molt aviat nosaltres podrem començar a avançar, malgrat que en aquests deu mesos, gairebé onze mesos de govern, ja hem fet accions més puntuals.

El canvi ve pel desplegament de l'Agència de Protecció de la Salut, una prioritat que començarà ja a caminar a inicis del 2005; prioritat pressupostària en el pressupost que aviat entrarà en aquesta cambra, i que lligarà aquests aspectes de relació entre medi ambient –contaminació diversa– i evidentment la salut.

Això encara no serà suficient, però com a mínim tindrem aquells aspectes de vigilància o de sistemes d'in-

formació sanitaris que procedeixen de tota la nostra xarxa sanitària, lligats des de Medi Ambient i salut pública, i també als nostres clínics, especialment als centres de salut, se'ls comunicarà quins són aquests signes d'alerta perquè, en la seva intervenció diària, i també amb la informació que aporten de les malalties que diagnostiquen, puguem encreuar les dades i sobretot fer detecció precoç en el cas que alguna contaminació mediambiental tingui incidència en la salut.

Amb tot, no hem de fer una visió alarmista del que està passant. En registre de càncer, som raonablement bons. I ja hi ha un encreuament entre aquells fenòmens mediambientals, de contaminació mediambiental, coneguts, i decidir si en un territori hi ha més o menys incidència de neoplàsia. Això ja ho fem rutinàriament, ho fem i evidentment, si hi hagués un signe d'alerta, aquesta consellera explicaria, doncs, que això s'ha produït. Fins avui, no tenim aquests signes d'alerta. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Però cal intensificar-ho amb allò que avui sabem i amb allò que...

El president

Senyora consellera, s'ha acabat el temps...

La consellera de Salut

...que –moltes gràcies– en molts moments encara no en sabem suficientment.

El president

Senyora diputada, vol repreguntar? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció i la promoció de la salut comunitària que coordinen les actuacions dels centres de salut i la salut pública municipal (tram. 310-00137/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula la mateixa diputada, en aquest cas la il·lustre senyora Carme Valls, sobre els plans de prevenció de riscos en la salut laboral. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Senyor president, tenia una altra pregunta, encara, sobre la salut comunitària, l'anterior a aquesta...

(Pausa.)

El president

Sí, li demano disculpes. Doncs, la 5. És que, de fet..., té la 5, la 6 i la 7?

La Sra. Valls i Llobet

Sí, senyor; sí, senyor president.

El president

Substanciem la 5.

La Sra. Valls i Llobet

Molt bé. Bé, aquesta pregunta es volia referir a la relació que existeix des de la formació, des dels primers moments en què es va instaurar l'atenció primària..., va tenir també vocació de salut comunitària. Sabem molt bé que la salut de les persones no depèn només de la biologia –també, però no depèn només–, sinó que és una salut que és biològica, que és psicològica, que és social, que també és cultural i també és mediambiental. I, per tant, fins ara hi havia moltes dificultats a coordinar les activitats de promoció de la salut de la població perquè les activitats dels centres d'atenció primària potser anaven per un costat i les activitats de salut pública, en els llocs en què n'hi podia haver, municipalment, anaven per un altre. Era difícil crear sinèrgies i, per tant, era difícil coordinar les activitats que visibilitzessin els problemes de salut comunitària que afectaven la salut.

Recordo en aquest cas els problemes de salut mediambiental i de salut comunitària que estan sorgint a la població: tenim un increment del tabaquisme, sobretot entre la població jove i sobretot entre dones joves; l'increment de les drogodependències; els problemes de salut sexual i reproductiva; la triplicació d'embarassos adolescents que hi va haver en els quatre anys anteriors; l'increment de malalties de transmissió sexual. I, per tant, hi hauríem de prendre algunes mesures que poguessin fer una bona promoció.

I, en aquest sentit, li voldríem preguntar quins són els plans del seu Departament per a la prevenció i la promoció de la salut comunitària que coordinessin les actuacions dels centres de salut i la salut pública municipal.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres ja estem en aquests deu mesos teixint com hem de treballar conjuntament el territori, el món local, els agents de la comunitat que fan promoció de la salut i els nostres centres de salut.

Aquesta és la clau per rendibilitzar, per no duplicar, per treballar conjuntament. Tenim un acord amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis de començar a caminar d'una altra manera en el sistema sanitari, amb un procés de descentralització en els municipis i mancomunitats de municipis, on –a mi m'agrada dir– governarem junts el sistema sanitari, fonamentalment perquè compartim salut pública, especialment promoció i prevenció de les malalties, en qüestions bàsiques.

En aquests últims anys hem après molt millor a detectar i a curar malalties que a canviar estils de vida, o a acompanyar que les persones puguin fer autocura. Parlo de salut alimentària i activitat física, parlo de salut mental i addiccions o parlo de salut sexual i reproductiva.

I això ho farem i ho fem en els centres de salut. Però la major part de l'acció de promoció es fa fora de la xarxa sanitària: en els pavellons d'esports dels ajuntaments, en les piscines municipals, en els casals d'avis, al carrer, a les places, en les escoles. I aquest és un canvi importantíssim, de tenir els nostres professionals a l'abast de la comunitat, perquè, amb sinèrgies amb el món local, amb els agents, amb els líders veïnals, amb tothom, puguem fer veritablement aquesta feina, de fet, pel motiu per què es va fer la reforma de l'atenció continuada. I fixi's, fins i tot vam canviar el nom dels metges generals amb un nom que es diu metges de família, metges de medicina familiar i comunitària.

L'atrapament del model assistencial, la massificació, jo crec que la falta de lideratge polític en salut comunitària, han fet que aquesta sigui una parcel·la molt petita avui de la feina diària dels nostres sanitaris; parlo dels metges, però també parlo de la infermeria. La infermeria comunitària pren cos i en les societats científiques, les dues associacions, l'Associació de Metges de Família i l'Associació d'Infermeria Comunitària, i en el món local, municipi a municipi, jo crec que molt aviat podrem reforçar tot allò que cadascú fa per la seva part, una mica descoordinadament, i fer clarament, fins i tot abans de la creació de l'Agència de Salut Pública, un camí cap on els temes de salut comunitària siguin la clau del sistema sanitari a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera. La senyora diputada vol preguntar? (*Pausa.*)

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció de riscos en la salut laboral (tram. 310-00138/07)

Doncs així passem a formular la 6, que és la que havíem dit abans, i que fa referència als plans de prevenció de riscos en la salut laboral. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, sabem que la salut laboral també és un aspecte de la salut de les persones i que hi ha moltes condicions de treball, condicions laborals, que poden ser, a vegades, negatives si no es fan adequats plans de prevenció, per a la salut dels treballadors i les treballadores.

Sabem que hi ha un alt grau de sinistralitat, que aquesta sinistralitat laboral té una relació, moltes vegades, en els desplaçaments al lloc de treball, que en diem *in itinere*; sabem que hi ha uns riscos relacionats amb les condicions físiques de treball: amb el soroll, amb la calor, amb el fred, amb les substàncies químiques, amb les condicions ergonòmiques de treball i que, com que hi havia tot un ampli coneixement d'aquesta realitat, l'any 1996 es va aprovar una llei de prevenció de riscos per a la salut que, realment, ha sigut molt poc desplegada arreu, tant a nivell de les empreses, com, a vegades, a nivell de la mateixa Administració.

Per aquesta raó, perquè ha faltat, potser, cultura de diagnòstic, cultura de desplegament de la Llei, li volíem preguntar quin són els plans de la seva conselleria per desenvolupar l'aplicació de la Llei i per intentar posar realment una bona prevenció en els riscos laborals dels treballadors i de les treballadores de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rafé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè ja ho deia ara fa un moment, a Catalunya, els índex de sinistralitat són excessivament alts, són molts alts, estem per sobre dels índex europeus, malgrat que portem un període sostingut en què va rebaixant-se i, fins i tot, en els nou primers mesos s'ha produït un descens de prop del 10 per cent amb relació al mateix període de l'any anterior. Malgrat això, ni estem tranquils, ni estem contents, perquè ens sembla que qualsevol accident que es produeixi és un excés de sinistralitat.

És per això que amb aquesta vocació el que volem..., i hem engegat dues línies d'actuació pròpies del Departament i una actuació que és transversal a tot el conjunt del Govern. Les accions transversals amb el Govern les desenvolupem majoritàriament amb el Departament de Salut, a través de les unitats de salut laboral, i amb el Departament d'Educació, a través dels plans de difusió de la cultura preventiva a les escoles i als centres escolars, com, per exemple, va ser al Pla de l'Estany, que era una prova pilot amb nens i nenes, que va donar un resultat molt important.

Les dues línies d'actuació del Departament són, per una banda, totes les accions orientades a aconseguir que hi hagi una nova cultura de la prevenció, que hi hagi una preocupació per aquest tema, i, evidentment, una segona línia que és la de la persecució dels incompliments de la Llei, i ho dic amb tota claredat perquè és persecució el que volem fer dels incompliments.

S'hi juga la gent la vida amb aquests incompliments i, per tant, en aquesta qüestió l'esforç i la preocupació que es pugui fer i controlar aquest tema és important, però també som conscients que hem de donar informació i formació, que hem de generar una activitat conscient en això i és en aquest sentit que el Govern de la Generalitat ha posat en marxa una campanya d'explicació publicitària, amb un objectiu: d'eliminar els riscos a la feina.

Creiem que hi ha una part que es coneix poc d'aquella Llei del 96, que és que el primer objectiu és evitar que hi hagi riscos; el segon, és que si no és possible evitar-ho, prendre les mesures per evitar que aquests riscos produeixin danys a la salut i, a partir d'aquí, establir els plans de prevenció. Això és el que encara es fa poc a les empreses. Tenim una prevenció que és massa de paper i poc d'actuació; es fa poc i, a més a més, no és de bona qualitat. Per tant, treballar en aquest sentit és l'objectiu bàsic del Departament.

El president

Gràcies. Senyora diputada, vol repreguntar? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els plans per a la prevenció dels riscos psicosocials en la salut laboral (tram. 310-00139/07)

Doncs passem a la següent, que també formula la il·lustre diputada senyora Carme Valls, en aquest cas sobre la prevenció dels riscos psicosocials en la salut laboral. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, com vostè sap, a més a més dels riscos que hem definit abans, depenents de situacions de treball, físiques, químiques o ergonòmiques, hi ha uns altres riscos emergents que han sorgit en la societat, els denominats riscos psicosocials, que depenen més de les condicions de treball i l'organització del treball, de com aquesta organització del treball és d'un estrès mental, però que també tenen unes greus repercussions físiques, perquè l'estrès mental és una de les primeres causes d'hipertensió i malaltia cardiovascular i també de malaltia física, en el sentit que l'estrès mental és una de les primeres causes de contractures musculars i problemes musculoesquelètics, sobretot a la part superior del cos.

Per tant, quines serien les possibilitats que tindriem per fer aquesta prevenció? Hi ha hagut riscos, també, derivats de l'assetjament moral en el lloc de treball, el denominat *mobbing*, o de l'assetjament sexual, i totes aquestes circumstàncies generen factors estressors de tipus d'organització de treball, que encara que potser abans no es tenien en compte com a factors de riscos laborals, actualment sí que comencen a ser admesos per l'Organització Mundial de la Salut com a riscos que s'haurien de poder prevenir amb una acció continuada a dintre de les empreses.

Què en pensa, de tot aquest tema, la conselleria?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Treball.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè deia, la Llei de prevenció de riscos laborals estableix que el que hem de preveure són els riscos amb les condicions de treball que puguin afectar la salut. Fins ara tothom pensàvem que, i a més a més, tampoc ens enganyem, el 60 per cent dels accidents greus o lleus es produeixen en pràctiques o en situacions prou conegudes: caigudes d'alçada, atrapaments, actuacions físiques, són les coneixíem tradicionalment, però, la Llei de prevenció ja establí que a través de com s'organitza la feina o com s'ordena, o, fins i tot, quin ambient de treball, es poden produir, no tan sols males relacions labo-

rals, que és una cosa, sinó un altre factor que és més important, que és danys a la salut de les persones, fruit d'aquesta mala organització del treball que depèn dels empresaris i que d'alguna manera ho han de plantejar.

Aquesta és, per tant, una pràctica nova, que té una dinàmica també molt més lenta, molt més silenciosa, per dir-ho d'alguna manera, que els elements fruit de l'ergonomia, que no és el xoc, l'accident que tots coneixem, però que també produeix tota una sinistralitat important i, fins i tot, malalties professionals derivades d'aquest tema, com l'estrès, la depressió o, en alguns casos, situacions molt més complicades.

El que el Govern està fent és, en primer lloc, doncs, intentar posar en marxa aquella Resolució de l'anterior legislatura, que el nostre Grup va proposar, i que estava referida, precisament, a fer un element important, que era que es conegués i que es reconegués quan hi havia una actuació que tenia efectes negatius sobre la salut dels treballadors i les treballadores, a través de mecanismes de difusió, fulls monogràfics o fulls informatius concrets.

Hem establert una línia perquè les empreses i els serveis aliens de prevenció incorporin també l'avaluació dels riscos laborals en els manuals de prevenció de riscos, perquè, moltes vegades no es treballava sobre això perquè ni es reconeixia com a malaltia, i també fruit d'això publicarem un manual, el proper mes, d'avaluació integral de riscos de seguretat ergonòmica i psico-social.

L'altra línia és aquella que li parlava anteriorment, és una línia transversal. Moltes de les afectacions en la salut dels treballadors i treballadores no es detecten en el lloc de treball, sinó que apareixen en els centres d'assistència primària, perquè arriben les persones amb una depressió o amb un estrès, o en una situació que ha afectat la seva salut... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...que ve del treball, per tant, col·laborem amb les unitats de salut, amb el Departament de Sanitat, de Salut, perdó.

El president

Gràcies. La senyora diputada, m'imagino que no vol repreguntar? *(Pausa.)* Senyor Roma, vol parlar? *(Pausa.)*

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les accions previstes per a activar i dur a terme el Pla director de l'Alt Penedès (tram. 310-00143/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Roberto Edgardo Labandera, sobre el Pla director de l'Alt Penedès. Té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, vostè sap i coneix que l'actitud que tenia el Govern anterior de la Generalitat era fer servir el planejament per tancar aquells forats que una certa..., els conflictes territorials generaven, però que, en canvi, la vocació planificadora no era exactament allò pel qual passarà a la història. Fruit d'això, conseller, és que encara resten per fer els instruments de planejament tan necessaris per al desenvolupament del nostre país.

L'Alt Penedès no ha estat aliè d'aquesta fallera de dir: hem de fer un pla director com a solució màgica als problemes que tenia el territori, però, en tot cas, el que sí que està clar és que la vocació dels municipis, de les entitats, dels empresaris de la comarca de l'Alt Penedès, dels ciutadans i de les ciutadanes és que ens dotem d'un pla director que pugui acollir les propostes, les ambicions, els anhels, els projectes per al Penedès del futur.

És en aquest sentit que la intenció de la meua, i la voluntat que porta aquest diputat a fer la pregunta, és conèixer el conseller quines són les mesures que el seu Departament té previst per accelerar els treballs d'aquest Pla director i per agilitar, justament, un debat que és tan necessari, tenint en compte que en l'actualitat els penedesencs i les penedesenques estem tots convençuts de la necessitat de la unitat del territori del Penedès. Estem convençuts de la necessitat de la defensa i la protecció activa del seu paisatge, però, per fer la defensa activa del seu paisatge no tenim una postura conservadora, sinó que el que volem, justament, és que es conservi l'activitat històrica de l'agroindústria, combinada amb la de la indústria i la dels serveis, i que es mantingui aquella estructura de la propietat, de l'exploració agrària que permeti l'empresa familiar agrària, que permeti la vida del pagès i que per a nosaltres és, ha estat i és un element clau.

Ens interessa, també, conseller, tenir una convivència harmònica entre les polítiques de sòl agrari i les del sòl industrial. Ens interessa, honorable conseller, que l'ambició en matèria d'infraestructures sigui contemplada en aquest Pla. I és per això que la nostra pregunta va en aquesta direcció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Ferreras)

Gràcies, senyor diputat. Vostè sap que el Govern, el dia 8 de gener de 2004, escassament quinze dies després d'haver pres possessió, va fer ja una reunió amb el Consell Comarcal per tal d'abordar els treballs que havien de conduir a la redacció del Pla director i, al mateix temps, al lliurament i a l'acabament de la Carta del paisatge de l'Alt Penedès.

Des d'aquell 8 de gener fins fa pocs dies vostè està al corrent del conjunt de reunions que s'han anat succeint fins ara, en què el que li puc dir és: que és voluntat del Govern tenir el Pla director acabat el mes d'abril de l'any que ve i tenir l'avenç de Pla completat per avançar cap a la seva aprovació definitiva, a gener de 2005. I el pas intermedi que s'ha produït ha estat l'encàrrec, a través d'un conveni amb la Universitat Politècnica de Catalunya, a un equip de professionals per a la redacció definitiva del text i l'instrument que és aquest Pla director. Mentre, s'han iniciat ja els contactes d'aquest equip redactor amb les diferents autoritats locals i els sectors del món local perquè puguin opinar i participar en el procés de redacció d'aquest Pla director.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els ajustaments de plantilla anunciats en alguns sectors industrials (tram. 310-00159/07)

Passem a la següent pregunta, que, en aquest cas, la formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre els ajustaments de plantilla en determinats sectors industrials.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor conseller Rañé, fa mesos, el nostre Grup Parlamentari va interpel·lar el Govern sobre la política de treball, una interpel·lació que anava molt lligada a les conseqüències per als treballadors, les treballadores, certs territoris i empreses, dels processos de reconversió, de negociació de tancament en alguns sectors industrials a Catalunya.

D'aquell debat es van desprendre dues de les línies d'actuació a desenvolupar des del Govern i que es veuen recollides a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, per atendre, entre altres qüestions, la situació que vam debatre: la primera era una línia estratègica pel canvi del model industrial i per aconseguir treball estable i amb drets, i la segona, un conjunt de mesures de xoc i urgents per a atendre treballadors, treballadores i comarques en aquesta etapa de transició en què ens trobem.

En aquells dies que vaig interpel·lar el Govern, noms de multinacionals com Nissan, Panasonic o Yamaha, després de l'escàndol de Samsung, eren sinònims de pràctiques inacceptables i intolerables, unes pràctiques de les multinacionals que el que pretenien era bàsicament canviar el model de negociació col·lectiva amb l'amenaça de l'expedient, el tancament o la deslocalització.

Han passat uns mesos i encara que sigui una obvietat a Catalunya ha canviat un govern, però això no modifica la lògica i les pràctiques de les multinacionals, lamentablement. I encara som lluny del paper decidit que la Unió Europea hauria de jugar per defensar un model d'empresa responsable socialment.

Així és com aquests dies els treballadors d'empreses com Barayo, SA, l'antiga Miniwatt o Iar Ibérica del grup italià Iar Siltal, ubicada a Montcada, estan preocupats per la continuïtat dels seus llocs de treball.

Dit això, en les darreres setmanes, les notícies, com el retorn de la producció de l'Ibiza a SEAT i l'ampliació de la producció a Nissan després de la visita a la Xina, mostren que les coses poden fer-se diferent, també des de l'Administració.

És per això, senyor conseller, que el nostre Grup Parlamentari, que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, volem saber l'abast d'aquestes bones notícies per a la consolidació de l'ocupació al sector de l'automòbil a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Voldria, en primer lloc, assenyalar unes coses de caràcter..., unes elements de caràcter general. En primer lloc, quelcom que hem constatat de manera reiterada en aquesta cambra, i és la necessitat que es produeixi un canvi en el model productiu existent a Catalunya, i traspassem aquella pràctica que va ser d'èxit en el seu moment, perquè era la que teníem de salaris baixos, a una indústria de més valor afegit i de més coneixement, no?

Malgrat aquesta necessitat de canvi, hem de reconèixer que l'economia catalana, estem en unes condicions en què podem afrontar amb tranquil·litat aquesta transformació perquè, com posava de manifest l'enquesta de població activa de fa pocs dies, l'ocupació segueix creixent, i l'atur baixa; malgrat això, hi han sectors que pateixen, pateixen molt més els efectes d'una internacionalització i requereixen d'actuacions; d'actuacions que, des del Govern, volem i estem engegant en el sentit d'afavorir que les empreses puguin desenvolupar la innovació del que fan i del com ho fan. I és en aquest sentit que hem orientat més dels 24 milions d'euros que hem repartit amb les diferents ordres per sectors sotmesos a una forta competència com poden ser el tèxtil, l'automòbil o l'electrònica de consum, i aquells sectors nous, recursos també per a afavorir l'aparició de nous sectors que puguin generar-ho.

Però, tot i així som conscients que moltes vegades modernitzar un sector industrial, també allà es perd o es poden perdre en altres bandes. I és per això que, a més a més, de les polítiques industrials i d'innovació, hem desenvolupat accions per valor de 82,6 milions de formació ocupacional per als treballadors que estan a l'atur; 58 milions d'euros destinats a formar la gent amb oficis amb els quals hi puguin trobar feina a través d'escoles taller o cases d'oficis, o els 24,5 milions d'euros de formació continuada. Tot això amb una línia d'entesa amb les organitzacions sindicals i empresarials, mitjançant l'acord per a la competitivitat, la internacionalització i la millora de l'ocupació.

Dit tot això, el que està donant un element important és que aquella tesi que el Govern de la Generalitat va defensar des de bon principi que, millorar la competitivitat de les empreses tenia molt a veure amb la negociació col·lectiva on la flexibilitat i la seguretat anaven juntes, s'ha fet evident... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...i això ha permès que Nissan i SEAT tinguin avui una situació profundament diferent a la que teníem a principis d'any.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la gestió dels centres d'atenció primària (CAP) dels barris de la Torrassa i de Collblanc, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona) (tram. 310-00186/07)

...la formula l'illustre senyor Uriel Bertran, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la gestió dels centres d'atenció primària. Té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyora consellera de sanitat, aquesta pregunta es refereix a la gestió dels centres d'atenció primària de Collblanc i de Torrassa a l'Hospitalet, que en la legislatura passada van passar a ser gestionats pel Consorci Integral, i van quedar la resta de centres d'atenció primària de l'Hospitalet sota la gestió de l'Institut Català de la Salut.

En la legislació passada hi va haver una important mobilització per part de la societat civil de l'Hospitalet: PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa van donar suport a la demanda que aquests centres formessin part de la xarxa de l'Institut Català de la Salut per garantir la coordinació en l'atenció primària a l'Hospitalet.

Fins i tot, va haver-hi una invitació del conseller Eduard Rius al senyor Corbacho, alcalde de l'Hospitalet, per entrar en el Consorci, que va ser rebutjada, amb intenses declaracions a la premsa. I la pregunta: com enfoca, des de la conselleria, el futur de la gestió d'aquests centres?

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyora honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com en els altres centres, garantint la qualitat de l'atenció.

El juny d'enguany vàrem fer una enquesta als ciutadans en els dos centres de salut gestionats pel Consorci Sanitari Integral, consorci públic, 100 per cent del Departament de Salut, i la valoració dels ciutadans era bona, molt bona: un 7,35 de satisfacció, amb una valoració altíssima de l'atenció mèdica i de la infermeria, un 8,14 de l'atenció mèdica i un 7,88 de l'atenció de la infermeria.

Per tant, en aquest moment no ens plantejem cap canvi del model de gestió. Aquest és un consorci sanitari públic. Estem intentant, evidentment, explicar-ho, és participat pels ajuntaments del territori. En aquest moment, a través d'aquest Consorci Sanitari Integral s'ha desencallat i s'ha posat la primera pedra del nou Hospital de Sant Joan Despí. L'alcalde de l'Hospitalet, aquest divendres, en el plenari de demà, aprovaran, doncs, l'entrada de l'alcalde de l'Hospitalet en aquest Consorci Sanitari integral.

Per tant, al que donem valor, doncs, és a la qualitat, a la satisfacció també dels professionals i recordar-li, doncs, que, entre tots i en el pacte del Tinell vàrem aprovar que els canvis en els models de gestió en l'atenció primària, si s'han d'esdevenir, vindran després d'una anàlisi rigorosa de pro i contra de cada model de gestió que és en aquest moment el que ja fa uns mesos va encarregar aquest Departament, i, per tant, aprendrem uns dels altres.

Però el més important és que aquest Departament, a través d'aquests dos centres de salut molt importants que atenen més de cinquanta mil persones o gairebé cinquanta mil persones, i que no hi ha cap contestació o mínima contestació, però no dels ciutadans usuaris, ni dels treballadors..., sempre hi ha algú, evidentment que preferiria un altre model de gestió, com a treballadors, se'ls respecta, ho sap vostè, els drets adquirits com a estatutaris, i, per tant, no ens plantejem cap canvi de model de gestió i garantir la qualitat assistencial.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula...

El Sr. Bertran Arrué

En tot cas, el que sí que li demanariem, des d'aquest Grup, és que es pugui informar convenientment aquesta plataforma per a la sanitat pública de l'Hospitalet, que en el seu moment va comptar amb el suport de totes les forces d'esquerra, d'aquesta intenció, i que es pugui explicar, a bastament, que l'actual qualitat en el servei d'aquest centre manté uns estàndards homogenis amb la resta de centres de l'Hospitalet, i, per tant, que puguin ser rebuts a la conselleria.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Doncs, passem a la següent pregunta. Queda posposada la número 15...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'execució de l'últim tram de la carretera comarcal entre Àger (Noguera) i Tremp (Pallars Jussà) (tram. 310-00210/07)

...i la 16, la formula el senyor Miguel Àngel Estradé, sobre les previsions d'execució de l'últim tram de la carretera comarcal entre Àger i Tremp. Té la paraula.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, en primer, lloc, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, la carretera que va de Balaguer fins a Àger, doncs, la que uneix les poblacions o el bocí que uneix les poblacions entre Balaguer i Àger està en bastant bones condicions, però d'Àger fins a la carretera que condueix fins a Tremp, la veritat que l'últim bocí, un bocí curt de 10 o 12 quilòmetres, presenta un estat infernal, i realment aquest bocí és indigne, doncs, de poder anomenar-lo carretera.

Tots sabem que si no s'arregla aquest bocí es dificulta molt la connexió entre la Noguera i el Pallars Jussà, i, a més a més, impossibilita que aquesta carretera alguns usuaris la puguin utilitzar com a alternativa a la carretera del Doll, que també presenta certes deficiències.

Per tant, tot i que som conscients que les inversions, malgrat que es tracta d'un tram curt hauran de ser importants per l'orografia del terreny, el que li volíem demanar és que ens presentés una previsió sobre l'arranjament d'aquests últims quilòmetres d'aquesta carretera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com pot imaginar, aquest Govern, amb la part infernal del traçat que queda per fer, hi té molt poc a veure, nosaltres intentarem que puguin passar de l'infern al cel com més ràpidament millor. *(Remor de veus.)*

De manera que sàpiga que abans de final d'any estarà a informació pública l'estudi informatiu d'aquest darrer tram, les previsions són que pugui costar d'entre 13 a 15 milions d'euros i és voluntat del Govern de posar una primera previsió pressupostària d'1 milió d'euros en el pressupost del 2005, tot i que, probablement, pel que fa a la tramitació i a l'acabament del projecte constructiu, l'obra no es pugui licitar fins a primers de l'any 2006.

De manera que, en calendari, aquest darrer tram, d'Àger fins a Terradets seria, probablement, per a primers del 2006.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, només era per dir-li que, doncs, segur que la gent de la vall d'Àger i tots els usuaris estaran contents amb aquesta resposta. I, mentrestant, l'any de purgatori que els espera, doncs, procuraran que els passi al més ràpid possible.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

L'honorable conseller no té... *(Veus de fons.)* No, no...

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'impacte acústic a Castelldefels i Gavà (Baix Llobregat) de la posada en funcionament de la tercera pista de l'aeroport del Prat (tram. 310-00241/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Josep Llobet, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre l'impacte acústic a Castelldefels i Gavà de la tercera pista de l'aeroport del Prat. Té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

El passat 30 de setembre va entrar en funcionament la tercera pista de l'aeroport del Prat. La Resolució de 9 de gener del 2002, per la qual s'aprova la declaració d'impacte ambiental de la tercera pista de l'aeroport, preveia la realització de tota una sèrie de mesures correctores a realitzar abans de l'entrada en funcionament d'aquesta pista.

La no realització d'aquestes mesures correctores i l'enlairament i aterratge de les aeronaus en sentit diferent als utilitzats en els càlculs de la declaració d'impacte ambiental genera una important contaminació acústica que ha provocat les queixes dels veïns de les zones habitades properes a l'aeroport.

La declaració d'impacte ambiental preveia l'elaboració d'un pla d'aïllament acústic que encara no ha estat realitzat. Tampoc està operatiu el sistema gràfic de seguiment de les operacions de vol. No està operativa la xarxa de mesuradors de soroll i les operacions d'enlairament i d'aterratge no s'ajusten a les aprovades per la Comissió de Seguiment Ambiental.

Tot això fa palès que ha existit una certa precipitació i pressa a posar en funcionament la tercera pista de l'aeroport del Prat, i que això ha estat el causant de les molèsties que estan patint els veïns de Castelldefels i, sobretot, de Gavà Mar.

La declaració d'impacte ambiental exigia que, de totes les alternatives existents, s'escollís aquella que no només complís amb la normativa vigent, sinó la que resultés ser la que produís menor impacte acústic.

Per tot això, i sent conscients de les seves limitacions envers a ser una gran infraestructura, quines són les actuacions que hi ha hagut i que ha pres l'honorable conseller envers aquesta problemàtica?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Departament de Medi Ambient i Habitatge comparteix la preocupació de l'Ajuntament de Gavà i dels veïns respecte a les molèsties que s'han posat de manifest en aquesta posada en marxa, com vostè ha dit, provisional encara, de la tercera pista, que, no estarà completa i que no podem saber realment els efectes que ha de tenir fins que no hagin acabat les obres de la terminal prevista.

Des del primer moment, hem estat en contacte amb l'alcalde, amb el seu Ajuntament, i també amb AENA.

Com vostè ha assenyalat, efectivament, la declaració d'impacte ambiental i les mesures correctores previstes, que van ser objecte de negociació, a través de molts anys, en la que hi van participar totes les administracions del territori, depèn del Ministeri de Medi Ambient de Madrid.

També ens hem reunit amb la direcció d'AENA per plantejar-li aquestes queixes, que, a més, també afecten la reserva natural que està a peu de pista..., de la tercera pista. Hem participat i s'ha reunit, en aquests últims dies, la subcomissió de seguiment de declaració d'impacte ambiental específicament en l'àmbit de sorolls, tal com està previst en l'article 12 de la declaració d'impacte ambiental, i ahir mateix enviàvem, la directora general de Qualitat Ambiental enviava al Ministeri de Medi Ambient la relació de les queixes que teníem i la petició formal que el Ministeri es pronunciï sobre si aquestes actuacions, aquestes configuracions de pista que es produeixen en moments determinats es corresponen o no amb la declaració d'impacte ambiental i si són admissibles o no.

Encara més, també: hem demanat les dades dels sonòmetres instal·lats en continu –n'hi han tretze en total–, per tal que estiguin a disposició dels ajuntaments afectats i que es puguin consultar *online*, i també la validació de la modalització de l'empremta de soroll per comprovar realment si el Pla d'aïllament acústic que va proposar AENA, i que està aprovat per la Comissió de seguiment, s'ajusta al que hi havia en la declaració d'impacte ambiental.

En definitiva, és un problema enormement complex. No oblidem que l'hem estudiat, aquest estudi d'impacte ambiental, en la declaració d'impacte ambiental, i que aquesta configuració de vol està prevista en un 15 per cent, aproximadament, de les situacions d'aterratge o d'enlairament que es produeixen durant l'any, i que el que s'està buscant són alternatives possibles que desviïn les maniobres que ens referim per altres circuits. Però això fins que no hi hagi la tercera pista acabada és molt difícil de configurar-ho. Per tant, intentarem que s'utilitzi aquesta tercera pista el mínim d'ocasions possibles i que, en tot cas, evidentment, si veiéssim que hi ha una infracció legal, un cop disposem de totes les dades, serem els primers a exigir que es compleixin.

El president

Gràcies, honorable conseller. Senyor Llobet, pot repreguntar, però no tindrà resposta.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, el problema que tenim realment tant a Gavà com a la zona de Castelldefels és que si esperem fins que entrin en funcionament, dintre de setze o disset mesos, les dues pistes, la nova i l'antiga plenament, segurament que aquests barris es trobaran totalment desassistits, amb un impacte acústic molt per sobre del permès legalment. I efectivament sembla que tota la problemàtica ve, perquè no s'estan complint aquelles rutes de vol que es van aprovar a la Comissió de seguiment d'impacte ambiental de la tercera pista. Sembla que, pel que ens diuen les autoritats locals, que estan en converses amb Madrid, amb el Govern central, és un problema de voluntat política d'AENA. Sembla que AENA en aquest moment prioritza més fer el màxim nombre de vols o que aterrin, el màxim, i s'enlairin, el màxim nombre de vols per hora, i, en poques paraules, els és exactament igual la problemàtica que puguin tindre els ciutadans de Gavà Mar i de Castelldefels.

Per això els demanem –que és un govern amic, el seu, a Madrid– que intentin fer tot el màxim possible perquè, efectivament, AENA el que faci és tindre en compte la problemàtica dels ciutadans.

El president

Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quant té prevista la reparació del tram Tarroja de Segarra - Sant Ramon (Segarra) de la carretera L-324 (tram. 310-00244/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la reparació del tram Tarroja de Segarra - Sant Ramon. Té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, un diputat del meu Grup i de la meva mateixa demarcació li ha fet abans una pregunta sobre l'estat d'una infraestructura competència del seu Departament i sobre les possibilitats d'arranjament immediates que hi havia. Vostè li ha contestat. La meua pregunta també va en la mateixa direcció respecte a un altre tram de via pública d'aquesta Catalunya interior que ha estat sistemàticament oblidada en l'execució d'obres públiques que permetessin, per una banda, aconseguir allò que moltes

vegades s'ha parlat en aquesta cambra, se n'ha parlat a fora també, que respon al nom d'equilibri territorial, però que a l'hora de les inversions públiques han vist que en moltes ocasions no s'ha produït. No s'ha produït en la qüestió sanitària, tampoc s'ha produït en la qüestió d'infraestructures.

Les comarques de l'interior han estat sistemàticament maltractades; probablement, si haguessin estat més ben tractades, una altra cançó cantaríem, no?, no estariem en aquest permanent purgatori que es parlava abans.

En aquest sentit dir-li que el particular recorregut de la carretera de Concabella a Sant Ramon comença, l'any 98, amb una interpellació d'un diputat del meu Grup, també, en aquesta mateixa cambra, i amb les resolucions que el Parlament de Catalunya va aprovar –2001, 2002. En aquest moment ens trobem que la part de Concabella a Tarroja està realitzada, però que els ciutadans que viuen en aquesta part del territori i els que tenen la sort de visitar-la fent una mica de turisme, però també una mica d'esport d'aventura, diguem-ho així, per les infraestructures que hi ha, demanen quin és el termini previst per acabar l'execució del tram que falta, que és des de Tarroja de Segarra fins a Sant Ramon.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, poden estar tranquils, perquè aquesta obra és previst de poder-la adjudicar en la segona meitat de l'any que ve, un cop s'hagi fet l'adequació del pressupost, que estava tancat des de fa dos anys i que, per raons estranyes, havia mantingut aquest projecte, ni al cel ni a l'infern ni al purgatori, sinó als llims, és a dir, en algun calaix. De manera que, ara que l'hem rescatat, l'hem d'actualitzar. Un cop actualitzat i amb un cost aproximadament de 3 milions d'euros serà inclosa íntegrament, aquesta obra, per al seu finançament, en el pressupost del 2005 i adjudicada previsiblement en la segona meitat de l'any que ve.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. Senyor diputat vol repreguntar? *(Pausa.)* Endavant.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Agrair al conseller la precisió de la seva resposta i dir-li també que els veïns de la zona afectada la rebran amb satisfacció.

El president

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Josep Llobet, sobre la xarxa de carreteres de les diputacions provincials.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el traspàs a la Generalitat de la xarxa de carreteres de les diputacions provincials (tram. 310-00255/07)

Té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, envers el traspàs de la xarxa de carreteres de la Diputació a la Generalitat, som conscients, honorable conseller, de la seva complexitat. Per exemple, dels 4.600 quilòmetres de carreteres, en què hi tenen competència les diferents diputacions de Catalunya... –per exemple, la Diputació de Barcelona amb més de dos mil quilòmetres–, necessitarien actualment una inversió aproximada de més 600 milions d'euros. A més, més de la meitat no compleixen ja els requisits, ja que suporten un trànsit molt superior al que es va preveure inicialment. A més a més, des de 1993, amb la Llei de carreteres de Catalunya, hauríem d'assumir-ne la titularitat, això sí, assumint també recursos econòmics i els mitjans personals, i realment nosaltres entenem que aquí pot vindre el problema.

Tot i així, i ja avançant-li que el nostre grup, el Grup Popular, sempre ha defensat que hauria d'assumir, la Generalitat de Catalunya, totes les competències de les diferents carreteres de la Diputació, no només de Barcelona, sinó de tot Catalunya, ens agradaria saber quin és el capteniment del seu Govern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, atenent el reconeixement que vostè fa de la complexitat d'aquesta qüestió que s'origina com és natural en la Llei de carreteres que vostè ha esmentat, és voluntat del Govern tancar acords amb les quatre diputacions catalanes per tal que, d'acord amb una jerarquització de les carreteres que distingeixi entre la xarxa bàsica, la xarxa comarcal i la xarxa local, acabi establint que, tot i mantenir la titularitat de les carreteres, totes, com preveu la Llei, en mans de la Generalitat, de fet, es produeixi temporalment una atribució diferent de funcions, un intercanvi d'actius entre el Govern de la Generalitat i les quatre diputacions, per tal que el Govern de la Generalitat es faci càrrec de la xarxa bàsica i en canvi els governs de les diputacions provincials facin el manteniment com en una encomanda de gestió, sense titularitat, d'aquelles carreteres que estiguin en un nivell jeràrquic inferior.

Amb les diputacions de Lleida, de Tarragona i de Girona hem tancat pràcticament els acords corresponents, de tal manera que hi hauria un intercanvi en la xarxa encomanada i gestionada per cadascuna de les administracions, sens perjudici de la titularitat única del Govern de la Generalitat. I després és més complicat tancar un acord amb la Diputació de Barcelona, perquè els treballs de redacció de l'anàlisi i inventari de quines podrien ser gestionades per una administració i per l'altra

va una mica més endarrerit. Però finalment anem en aquesta direcció i intentarem donar racionalitat al conjunt de la xarxa de carreteres de Catalunya sense hipotecar una previsible legislació posterior que aclareixi l'àmbit competencial d'aquesta qüestió, d'acord amb la filosofia de la Llei de carreteres.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Llobet Navarro

Bé, honorable conseller. Quan li vam fer aquesta pregunta també va ser arran d'unes declaracions que vam veure al diari *La Vanguardia* del secretari de Mobilitat, senyor Nadal, el qual plantejava que s'estaven estudiant nous mecanismes, i per això volíem saber de viva veu quins eren els nous mecanismes. Sembla que el que vostè planteja són les encomandes de gestió durant un cert temps, fins que tingui la capacitat suficient, la Generalitat. Bé, és un tema que es pot estudiar, sempre tenint en compte que la titularitat ha de ser de la mateixa Generalitat, això és evident.

I, però, sí que ens va sobtar, i això sí que m'agradaria que m'ho contestés ara, en el següent torn, que va plantejar que, abans de fer l'entrega o d'aprovar aquest nou pla de carreteres, s'haurien de signar nous convenis amb les diputacions per millorar les carreteres existents, no?, quan, efectivament, en totes les comissions de Política Territorial ens trobem el bloqueig per part dels diferents grups que donen suport al Govern, el qual, quan es demana per part dels grups..., quan els que estem a l'oposició demanem que es facin convenis amb les diputacions i la Generalitat per millorar la xarxa de carreteres se'ns diu que no, que ens esperem al nou pla de carreteres. Ara se'ns diu que no, que primer abans es faran els convenis i després el nou pla de carreteres.

Sincerament ens agradaria que entre vostè i el seu secretari general s'aclareixin i ens digui si efectivament s'hauran de fer els convenis abans del pla de carreteres o haurem d'esperar els convenis posteriorment al pla de carreteres. Un pla de carreteres, honorable conseller, que sembla que havia d'estar a finals de desembre del 2004 i jo tinc la sensació que no ho estarà pas.

El president

Senyor diputat, gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Miri, senyor diputat, el pla de carreteres estarà abans de final d'any. Si un cop acabat comença ja d'una forma immediata, la seva tramitació, o no, dependrà del criteri del Govern, que ara no explicito, sobre si seria important fer-ho coincidir amb la tramitació dels plans territorials –plans territorials–, per tal que els plans territorials incorporin les previsions en infraestructures. És a dir, que és probable que, estant acabat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...del tot el pla de carreteres, pogués ser posposada la seva tramitació algun temps...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...en espera de trobar coincidència temporal amb els plans territorials.

El president

Gràcies.

Les preguntes 21, 22, 23 i 24 han estat posposades.

— Pregunta al Consell Executiu sobre un complement retributiu per al foment de l'ús del català per al personal de jutjats i tribunals (tram. 310-00112/07)

Per tant, passem a la 25. Té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular-la, sobre el complement retributiu per al foment de l'ús del català per al personal de jutjats i tribunals. Té la paraula.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. És una pregunta adreçada al conseller de Justícia. Hem constatat que els pressupostos d'enguany no contemplen cap partida que estableixi un compliment específic per al personal de..., jutges i fiscals, per al foment del català. Es va presentar una esmena de Convergència i Unió, que no va ser acceptada, i la pregunta exactament és: quines són les accions positives que ha portat a terme el Departament de Justícia per fomentar l'ús del català als jutjats i tribunals?

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, la voluntat del Departament per estendre l'ús del català a l'Administració de justícia és clara i decidida, les xifres pressupostàries ho manifesten. L'any 2003, el darrer de l'anterior legislatura i de l'anterior Govern, la liquidació del pressupost va registrar la quantitat d'1 milió 300.000 euros, aproximadament, destinada a aquest objectiu. Per a l'any 2004, que és l'objecte de la seva pregunta, estimem que la liquidació del pressupost la quantitat serà aproximadament de més d'1 milió 650.000 euros, per tant, un increment de més de 300.000 euros, és a dir, un increment del 25 per cent, entre el 20 i el 25 per cent superior.

Aquest indicador demostra l'impuls que el Govern ha donat a aquesta promoció del català en el seu primer exercici i el seguirà donant en el proper. Però a més

d'aquest impuls pressupostari, el Govern també ha adoptat mesures que poden –penso– rendibilitzar millor l'ús d'aquest diner públic; mesures que li puc explicar si la diputada ho desitja.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, honorable conseller. No li preguntava pels números, evidentment, perquè això, ho veurem quan realment es liquidi el pressupost. El que sí que podem constatar avui és que no hi ha hagut cap acció positiva, que el pla pilot en les cent vint oficines està exactament igual, que vostè ha perdut molts mesos i que la Comissió de seguiment del pla de l'ús del català li ha dit que ha de continuar el pla fins al maig del 2005, i no coneixem cap mesura específica més que la pèrdua de temps que ha representat no haver continuat amb el pla pilot que estava endegat, i que, si més no, i no essent satisfactori del tot, havia donat uns bons resultats.

Vostè quan va prendre possessió de la conselleria va dir que sempre es podien fer les coses pitjor i vostè esmentava la llei de Murphy. Doncs avui li haig de recordar que fins al mes d'octubre d'aquest any no hem pogut constatar cap acció positiva en el foment de l'ús del català. I el fet és, també, que de la reclamació a Madrid, en el Projecte de pressupostos per al 2005 no hi ha cap partida específica per fomentar l'ús del català als jutjats i, per tant, per a la defensa de les llengües oficials a Catalunya. En canvi, sí que n'hi ha, a la Memòria, per a l'estudi i la formació de l'anglès i del francès.

Per tant, senyor conseller, independentment de quan liquidem el pressupost, que ja ho estudiarem, li haig de constatar el retrocés i, a més, la constatació que no hi ha hagut cap acció positiva a jutges i fiscals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Em temo que l'honorable diputada està mal informada. Les oficines acollides al Pla pilot de normalització del català s'han incrementat d'un 25 per cent. El Departament ha avaluat el rendiment del Pla, del Pla antic, i, precisament, a la vista dels resultats va posar en marxa una revisió: el Pla pilot 2, que és com l'hem anomenat. (*Remor de veus.*)

En aquesta nova etapa es fa distinció entre el personal de les oficines judicials, segons les circumstàncies d'aquestes oficines. Perquè vostè sap molt bé que si es tracta igual situacions desiguals..., és una utilització inadequada de la justícia.

I el resultat d'aquest canvi és força estimable, diríem, no m'agrada utilitzar grans qualificatius, però crec que és notable. L'any 2003, les sentències en català van ser 35.000. El 60 per cent d'aquestes 35.000, com a resultat de la traducció del castellà al català en els jutjats

acollits al Pla pilot. Durant el 2004, una vegada corregides algunes disfuncions, la proporció s'ha invertit espectacularment. El 75 per cent de les sentències són redactades directament en català, i només el 25 per cent són traduïdes del castellà. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Em pregunto quin rendiment tenia aquest Pla pilot...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...em pregunto quin rendiment tenia aquest Pla pilot original, quan la funció dels dinamitzadors lingüístics era fonamentalment de traduir el que redactaven alguns funcionaris en castellà..., i ho passaven en català. Nosaltres tenim una altra visió...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...del que ha de ser el foment d'aquesta llengua en l'Administració de la justícia.

Gràcies.

El president

Gràcies.

———— Interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per a l'educació (tram. 300-00663/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el pacte nacional per a l'educació. Per a la seva exposició, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau i Oliver, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades. Aquesta interpellació, com acaba d'anunciar el president del Parlament, té com a objectiu tractar avui aquí el pacte nacional per a l'educació, o bé la necessitat d'un pacte en el món de l'educació.

Consellera, vam escoltar atentament –com sempre– en la seva compareixença darrera, que vostè ens deia que a partir del pacte nacional d'educació que havien endegat, es proposarien mesures concretes i iniciatives que millorarien el sistema educatiu, amb un afany de concretar i presentar propostes ja molt concretes. Semblava que aquesta era una paraula que cada vegada pren més força en els debats que tenen en el Consell Escolar de Catalunya.

Nosaltres avui li volem proposar que fem un pas globalment i tots plegats, endavant, que passem del que estrictament s'ha dissenyat com a pacte nacional d'edu-

ció a un pacte social, a un pacte que, més enllà dels diferents estaments de la comunitat educativa, hi siguin també representats i hi actuïn de manera activa els diferents estaments, tant polítics com socials de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

La nostra proposta no contradiu en res el que s'està fent, sinó que permet, al nostre entendre, enriquir i ampliar aquest debat, amb l'objectiu de donar-li un marc, un marc en el qual es pogués establir el pacte definitiu.

Vostè ens va explicar, i suposo que en tornarà a parlar, que s'està intentant buscar un acord amb els ajuntaments, la coresponsabilitat de la família, en la carrera docent dels professors, en les escoles finançades amb fons públics i en l'autonomia de centres. En cap d'aquests punts podem discrepar, vostè ho sap perfectament. Tots aquests aspectes són positius.

Però la nostra demanda, la que avui li formulem aquí, ve també reforçada per una demanda que hem pogut constatar, que en el Consell Escolar de Catalunya, precisament a la mateixa Comissió Permanent del Consell també veig que la hi fan. Quan es diu: «Les propostes educatives realitzades en aquest pacte, en aquest treball que estan fent les diferents comissions en marxa, haurien de quedar configurades per un marc general en el qual es concretés, d'una manera clara, què es pretén amb l'educació, o sigui, reformular un acord amb les finalitats de l'educació, en la seva orientació política i en l'especificitat a Catalunya.» Per tant, aquesta demanda d'estabilitat i permanència, que ve tan lligada a l'expressió de reforma dels plans d'estudis, de reforma del sistema educatiu..., i acte seguit, tothom diu: «Cal que es faci amb el consens necessari per obtenir aquesta estabilitat.» Veiem que també és sol·licitada pels diferents agents que treballen en el pacte social. I és lògic, perquè no és avui, aquí, el dia per estendre'ns a parlar de com les noves tecnologies, la globalització, la immigració, els canvis en les situacions familiars estan impactant en el sistema educatiu.

Però també hem de recordar, juntament, sempre, amb aquests grans eixos, que la vida legislativa recent, a nivell d'Estat, ha estat convulsa. I superar el partidisme sembla ser que ha esdevingut un objectiu ara cada vegada més sol·licitat. Canviar la LOCE, que cal recordar, certament, que va generar aquesta divisió –perquè no només el nostre Grup no la va votar, sinó que la va recórrer al Tribunal Constitucional–, ha esdevingut una prioritat per a totes les forces polítiques. Però nosaltres hi hem de poder afegir una nova realitat: els treballs per aconseguir un nou estatut.

En aquest àmbit, quan parlem del nou estatut per a Catalunya, diverses forces i, com vostè sap..., compartim la demanda de competències exclusives. Si fem aquestes demandes, lògicament, acte seguit, hi hem de poder afegir que hem d'estar en condicions conjuntament, de manera consensuada al màxim possible, de definir per què les volem, aquestes competències, i què volem fer amb elles.

Per tant, és un moment adient, per tractar conjuntament aquest ampli debat que en el món educatiu s'ha presen-

tat. Parlar de l'orientació política de l'educació a Catalunya, parlar d'orientar en sentit i voluntat de permanència les bases que han de sustentar aquest principi de la nova orientació política, crec que és una obligació –no només un desig, sinó una obligació– de totes les forces polítiques.

L'escola va ser creada, consellera –i ho sap molt bé– per transmetre determinats missatges, missatges que exigien una organització institucional com la que coneixem ara. Però avui som molts els que ens preguntem si l'escola serà la institució socialitzadora del futur o si, per exemple, com ens recordava fa pocs dies l'intel·lectual Sartori, si aquest home *videns* que està creixent a la nostra societat superarà el que va ser l'home *sapiens* i, enfront d'aquesta nova realitat, quina serà la funció escolar. Aquest és un exemple –en podríem dir altres– que requereix un nou tractament educatiu.

En definitiva, cal veure quin disseny d'institució escolar es necessita per formar els ciutadans de la Catalunya de demà. Els canvis socials, avui ja els veiem, els tenim aquí, i ens obliguen, lògicament, a reformular les preguntes bàsiques. I hi ens obliguen a tots els responsables polítics i socials, però d'una manera clara en aquesta cambra. Aconseguir, doncs, el màxim consens a poder acordar qui són els que han d'assumir la responsabilitat de formar la nova ciutadania, i com compartir aquesta responsabilitat, quin llegat cultural, quins valors, quina concepció de la persona i de la societat volem transmetre i quines competències necessita Catalunya per consolidar-se com a nació i garantir la promoció dels seus ciutadans i la cohesió de la seva societat. És un bon moment per replantejar els punts bàsics i clau d'un sistema educatiu.

És cert, també, que a nivell d'Estat s'ha obert un debat, i haurem de veure què fem amb aquests debats. El Fòrum Social de l'Educació obre un debat, determinades fundacions presenten informes, el Govern promou el debat al si del Consell Escolar de Catalunya i, lògicament, hem de tenir present que a nivell d'Estat hi ha un altre debat important obert, el debat obert pel Ministeri d'Educació, però que té un altre objectiu molt més focalitzat: el debat de superar l'enfrontament de la LOCE. I aquí nosaltres pensem que l'objectiu que es diu i que ha de ser possible..., d'abordar el tema pendent de la qualitat del sistema educatiu de manera no partidista. Això és el que es diu, i vostè sap que ens preocupa. Ens preocupa l'enfocament d'aquest debat, ens preocupa l'abast competencial de determinades propostes que allà es presenten..., i que es demana l'opinió a determinats sectors.

Però bé, nosaltres, enfront de tots aquests reptes, pensem que certament el repte de la qualitat queda pendent en el sistema educatiu, i no el volem perdre. Cal recordar que ja en els pactes de la Moncloa, l'any 77, conjuntament amb el Pla de construccions escolars o el Programa de subvencions de centres sostinguts amb fons públics, el tercer element del Pacte de la Moncloa era la recerca de la qualitat del sistema, i aquest tema no es va tractar mai.

Ara, el que sí que hem pogut veure d'aquell Pacte van ser les escoles que es van construir. Ara, aquests dies,

molts de nosaltres n'estem veient els vint-i-cinc anys, anant al vint-i-cinquè aniversari de determinades escoles. Això sí que va quedar; no va quedar res més. Perquè del debat de la qualitat, més enllà del debat del dret de l'educació, que en la redacció de l'article 27 que la Constitució, podríem dir..., ha estat l'únic real pacte que ha fet l'Estat en relació educativa, que va ser un consens que va reorientar les polítiques educatives de moltes forces que en aquells moments tenien plantejaments diferents..., ha servit per anar avançant. I les sentències que s'han derivat del Tribunal Constitucional ens han fet un coixí on sustentar el dret de l'educació i la llibertat d'ensenyament –els dos temes sempre en tensió.

Però la millora de la qualitat, certament, ens ha quedat pendent. Es va quedar pendent a la LODE, a la LOGSE, i la LOCE es va fer de manera molt partidista. Però aquest és un debat en el qual Catalunya ha de poder participar –i ens consta que vostè ho fa, i nosaltres també ho farem a nivell polític–, però les circumstàncies de Catalunya són diferents i necessiten, al nostre entendre, un debat propi, un debat que reculli i aprofiti l'avinentsa, els reptes que té plantejats la societat actual i que abans hem comentat..., que aprofiti el treball, i la discussió, i les expectatives que genera la proposta d'un nou estatut per a Catalunya. Lògicament, també, hem de tenir en consideració totes les influències i matisacions que han aplicat en el sistema educatiu les lleis orgàniques de l'Estat, concretament la LOCE, la que ara tenim sobre la taula. Però, d'una manera clara, el pacte nacional que vostès han proposat en el si del Consell Escolar de Catalunya.

Per això, jo li pregunto, consellera, i permeti'm que acabi aquesta primera part amb una pregunta: considera vostè que el disseny de l'actual pacte nacional d'educació és suficient i que permet arribar a aquest marc estable que la comunitat educativa demana al món públic i al món social? Considera vostè que, tal com nosaltres ja hem anat reclamant, no seria convenient que aquesta cambra també entrés a discutir en el si d'una ponència, d'una manera clara, aquestes orientacions polítiques del sistema educatiu, i pogués recollir –de manera que després li concretaré més– l'opinió dels principals organismes socials i institucions del nostre país que estan vinculades –no directament la comunitat educativa..., com la que està debatent, sinó els que reben els efectes–..., incideixen en l'educació?

Volia saber, doncs, consellera, què opina d'aquesta qüestió i presentar-li d'una manera més formal que les que fins ara havíem fet, la nostra proposta d'ampliar aquest pacte, perquè sigui un real pacte –no real en el sentit que vostè podria..., que podríem interpretar–..., sinó un pacte social que empari tots els estaments de la societat i, evidentment, en primer lloc, el Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyora consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. En nom del Govern, per donar resposta a la interpellació formulada, té la paraula l'honorable consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president, honorable diputada. Quan el 13 d'octubre vaig comparèixer davant de la Comissió de Política Cultural per comentar l'inici de curs, vaig creure, bé, oportú aprofitar per donar més notícies sobre temes que, evidentment, com vostè m'acaba de fer palès avui, jo sé que preocupen –i que volen estar informats amb la deguda puntualitat– els parlamentaris d'aquesta cambra.

Sabia que era un tema que els interessava, i molt, i crec que és molt bo i molt positiu que sigui així. I, per tant, m'esperava que ben aviat en tornariem a parlar i tornariem a aprofundir en aquesta qüestió.

Jo veig en la seva exposició, que li he de dir que en bona part comparteixo, que el que hi ha, possiblement, és una diferència en la metodologia mitjançant la qual estem treballant i volem assolir objectius que a mi em sembla que són més aviat propers, eh?, si m'ho permet així. I, en primer lloc, voldria dir-los que estem treballant en el pacte nacional per a l'educació, entre d'altres coses perquè així ens ho diu el Parlament.

Hem de donar compliment al mandat inclòs en la Resolució 102/VII sobre l'orientació política general del Consell Executiu, que insta el Govern a impulsar-lo decididament. Per això, trobo especialment oportú poder donar-ne avui més detalls.

Miri, per nosaltres el pacte nacional per a l'educació hauria de ser l'expressió del compromís per millorar l'educació, per canviar i donar estabilitat al sistema educatiu, per guanyar la confiança de les famílies, que em sembla que, en l'exposició que ha fet vostè, tot això hi és. El pacte nacional també vol ser –és– l'expressió del compromís per una llei catalana de l'educació, nascuda de l'acord i el consens del conjunt de la societat; una llei feta a partir del diàleg, amb sindicats, agents socials, món municipal, etcètera.

Volem que el debat al voltant del pacte nacional es complementi amb el debat promogut pel Ministeri per a l'elaboració de la nova llei. I vostè n'ha fet esment. Estem en una situació que hi ha més d'un camí encetat i que, en definitiva, nosaltres, el que pretenem és ordenar, seguint una metodologia en cada cas, els procediments a seguir. Al cap i a la fi, la voluntat és que tinguem marcat un camí, d'una manera clara, i que el que acabem d'assolir entre tots plegats, entre tothom, perquè ha de ser entre tothom, tingui el resultat desitjat, que és, en definitiva, la seva transposició a la realitat educativa del nostre país.

Vostè ho ha dit, en el tema de la nova proposta del Ministeri per a l'elaboració de la nova llei hi farem participar tothom –i remarco «tothom»–, però també –i jo els en vaig fer esment a la meua compareixença– que ningú s'equivoqui: en cap cas restarem immòbils a l'espera de la decisió que algú hagi de prendre. I això mostra... (Pausa.) No, no..., però mostra que hi ha diferents vessants que hem d'impulsar i que hem de treballar.

Com li deia, la Resolució del Parlament ens insta a impulsar decididament el pacte. I així ho farem. No tenim cap mena de dubte, perquè veiem que el que tenim és una oportunitat històrica, i és una paraula que de

vegades s'utilitza molt, però jo crec que en aquests moments –i vostè ho ha reflectit– estem en una oportunitat històrica per tirar endavant un tema que ens ha preocupat tant a tothom.

Tenim, d'una banda, l'oportunitat de canviar i donar estabilitat al sistema educatiu, i de l'altra, l'oportunitat de tenir per fi una llei catalana d'educació adequada a la realitat nacional i social de Catalunya.

L'Acord per un govern catalanista i d'esquerres va plantejar-se de seguida aquest doble objectiu, i per això, per aquesta immensa responsabilitat que hem d'afrontar, decididament, sense vacil·lacions, buscarem l'acord i el consens del conjunt de la societat.

Vostès saben que a la Conferència Nacional d'Educació 2000-2002 ja es van donar avisos respecte a alguns dels desafiaments que ha d'afrontar l'educació catalana. Analitzant aquelles propostes, s'arriba a la conclusió que cal avançar en l'adopció de mesures concretes que permetin una reformulació del sistema en el seu conjunt. No els descobreixo res de nou; vostès ho saben. Per arribar, però, a aquesta nova formulació, que és, òbviament, d'una importància cabdal, ens agradaria poder comptar amb la màxima aprovació i el màxim acord, tant de la comunitat educativa, com dels seus representants.

I dit això, jo entraria en més detall perquè vostè veïes quina és la metodologia que nosaltres hem pensat per a tirar endavant aquest pacte nacional. I vostè ho ha dit. Ens hem fixat cinc àmbits interdependents d'actuació, i és cert. Els enumero, sense ser-ho de major a menor, perquè em sembla que tots tenen la mateixa importància, i vostè també els ha dit: família i educació, autonomia dels centres educatius, xarxa integrada de centres sostinguts amb fons públics, coresponsabilitat dels ajuntaments en l'educació i professorat.

Pel que fa al procés que ha de permetre reeixir en aquesta iniciativa, vull destacar, que ho ha fet també vostè, però vull destacar que el Consell Escolar de Catalunya ja ha iniciat aquest procés. Abans de l'estiu passat, el Consell Escolar de Catalunya va rebre del Departament d'Educació l'encàrrec d'elaborar un primer guió de treball de cadascun dels cinc àmbits que li acabo d'esmentar.

Així mateix, cal destacar que el Govern ha creat cinc grups de treball que centraran la seva atenció en cada un d'aquests cinc àmbits. Aquests grups estan formats per tres experts, que treballen de manera conjunta amb dos persones de l'Administració. I li he de dir, a més, que algunes d'aquestes persones són la continuïtat del que havien fet amb el seu treball pel que he dit de la Conferència Nacional d'Educació.

Els grups han estat formats, per tant, amb gent de perfil plural i divers, amb la intenció de fer-se ressò de totes les aportacions que des dels diferents àmbits socials se'ls pugui fer. Evidentment, aquests grups de treball estaran especialment oberts a les aportacions dels grups parlamentaris. I és així i els ho vull fer palès. Cada equip elaborarà un primer document i un qüestionari, a partir del guió que haurà lliurat prèviament el Consell Escolar de Catalunya. A més, tindrà en comp-

te les conclusions de la Conferència Nacional d'Educació, i valorarà també altres documents del Departament d'Educació.

Aquest primer document de cada equip es trametrà novament al Consell Escolar de Catalunya, per tal que aquest estudiï i n'impulsi el debat en els diversos consells escolars –territorials, municipals i de centre. No li càpiga cap dubte que volem arribar a tothom.

Per tal de fonamentar el debat arreu del país, estem preparant tretze presentacions del pacte arreu del territori. D'una manera paral·lela, els equips sotmetran el document i el qüestionari a la consideració dels diferents representants de la comunitat educativa, i si s'escau, a personalitats de la societat civil catalana, mitjançant entrevistes o aquelles altres fórmules que acordi cada grup de treball. Es parlarà, per tant, amb representants d'entitats, d'associacions, de sindicats, d'institucions, amb tothom que faci falta. Els documents i els qüestionaris de cada grup obriran un procés de debat i reflexió en què es recolliran els suggeriments de totes aquelles persones interessades a donar la seva opinió. En aquest sentit, i ho repeteixo un cop més, em complaurà molt estudiar totes les propostes que vostès tinguin a bé aportar-hi.

Finalment, un cop recollides les diverses opinions i propostes que vinguin del Consell Escolar de Catalunya i de la resta de consells escolars, de la pàgina web que es farà expressament a aquest efecte per tal de facilitar la participació pública i de les entrevistes mantingudes, cada grup elaborarà el document final del seu àmbit. Aquests cinc documents finals es lliuraran al Govern per tal que aquest els converteixi en un document de pacte, un document del pacte que volem signar amb les entitats i organitzacions afectades. Aquest document es farà arribar al Consell Escolar de Catalunya per tal que el dictamini, i, si s'escau, i així ho espero, l'aprovi.

Per tal que se'n facin una idea, els avanço el calendari, si volen... *(Pausa.)* Veig que ja no tinc més temps, però el que sí que els puc dir és que, evidentment, aquesta cambra té un paper clau i fonamental de participació en aquest procés i, amb posterioritat, en l'elaboració del que ha de ser la llei catalana d'educació, i on vostès, de la manera que considerin oportuna, s'organitzaran, per tal que entre tots arribem a la fi que ben segur compartim.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Té la paraula, per formular la rèplica, l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Consellera, vostè ha centrat bàsicament la seva intervenció a explicar-nos la metodologia; la metodologia que, ja li ho diem, segur que funcionarà, perquè ja està aprovada. Vostè ho ha dit, la Conferència d'ensenyament va tenir molt d'èxit –molt d'èxit–: cinc mil participants, quantitat de consultes a

la web, una sèrie d'experts... Vostè ens ha presentat el mateix esquema de funcionament, i fins i tot algun dels mateixos actors.

Però jo no li parlava de la metodologia. Jo li parlava del que preocupa la societat. La societat diu: «Cada vegada que hi ha un canvi polític, canvien les lleis d'educació.» I per evitar això, cal que hi hagi un consens bàsic en els punts clau i determinants del sistema educatiu.

I jo li dic: consellera, abordem aquest pacte conjuntament, des de l'arrel, pel que fa, no als elements intrínsecs de la comunitat educativa, que està molt bé que els tractin entre si, sinó a aquells aspectes corresponents a l'orientació política del sistema educatiu.

I vostè, de fet, m'ha contestat: «Escolti, volem aquest acord, però el buscarem sols, perquè el buscarem a partir d'una resolució d'aquest Parlament», però que era una resolució dels partits del Govern, per tant, no... (*Veus de fons.*) Sí, i tant! Era una resolució, lògicament, que es va debatre en el debat de política general, i que vostè sap que, per exemple, la nostra proposta que també havíem fet com a força política no va ser acceptada.

Per tant, vostè em diu: «El buscarem sols. I el buscarem al si de la comunitat educativa, i després ja els farem consultes.» I ens ofereix que els parlamentaris puguem fer aportacions als treballs del Consell Escolar de Catalunya. No és això, senyora consellera. Jo li parlo, no dels acords concrets que vostè persegueix, que em semblen bé, jo li parlo de l'orientació política del sistema educatiu, i de buscar aquell consens conjuntament de Govern i forces polítiques a l'oposició, que és l'únic que, si neix així, pot donar garantia d'estabilitat al sistema.

Vostè diu: «Vostès seran un agent de consulta, un element de consulta.» I nosaltres volem ser, lògicament, si busquem aquesta estabilitat d'una manera franca i sincera, elements clau en la determinació d'aquest consens, que sabem tots que vol dir proposta i renúncia, ho sabem. Però, lògicament, tu no pots proposar i renunciar si no hi ets, si ets considerat un element més de consulta.

Per tant, quin mèrit té un pacte polític que es fa des del Govern sense comptar de bell antuvi amb les diferents forces de la cambra? Estem parlant de dues coses diferents. Jo li parlo de posar unes bases conjuntes i consensuades que permetin aquesta elaboració futura de la Llei d'educació. Perquè lògicament que tenim el dret a presentar esmenes a un projecte de llei! Faltaria, consellera! És la funció d'aquesta cambra! Faltaria! Jo no li dic que renunciem o no a presentar esmenes. Faltaria, que direm el que hagem de dir i els treballs que pertorquin a la Ponència! Oh, i tant! I amb molta il·lusió i amb molt d'esforç i molta dedicació! El que jo li pregunto és una altra cosa.

Li he preguntat: «Vostè considera que aquest pacte nacional, tal com està plantejat, aborda tots els elements que ha de tenir un real pacte, en el sentit de pacte autèntic d'educació? Què opina, vostè, de la demanda que fa el mateix Consell Escolar de Catalunya amb un acord de la Comissió Permanent que coneixen tots els membres del Consell, conforme que aquest pacte d'educació s'ha d'inscriure en un marc més ampli?»

Jo li demano: endegui, endeguem conjuntament aquest marc ampli. No em concreti, si us plau, els dies –que li ho agraeixo–..., perquè aquests documents també els tenim, lògicament, i podem llegir el document que vostè ens va lliurar, que hem analitzat i que hi ha moltes mesures. Però el que jo, ho repeteixo, li proposava era una cosa més ambiciosa. Més ambiciosa, perquè entenc que és difícil, però és el que demana la ciutadania. La ciutadania demana que les diferents forces polítiques es posin d'acord en els elements clau d'orientació política del sistema educatiu per evitar que cada canvi polític representi una nova reforma educativa.

Això és el que jo li preguntava, això és el que jo li proposava, i crec sincerament, consellera, que no m'ha contestat.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Educació, honorable senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, anem a veure... Acaba de dir una frase que a mi m'ha deixat una mica parada, no? Diu: «Del que volem parlar és de l'orientació política del sistema educatiu, i el que ens preocupa és que les lleis educatives no estiguen a mercè de les majories parlamentàries que configuren la cambra.»

Mire, jo no sé si m'ho ha sentit a dir, però jo ho vinc repetint des de fa molt de temps: el que estic dient, en aquest cas, amb el debat encetat amb el Ministeri, és que volem una llei per a una generació. Per tant, un dels objectius és precisament que traguem les orientacions polítiques del sistema educatiu, que siguem capaços de treure les orientacions polítiques quan estem parlant de definir sistemes educatius.

I, clar, jo..., em sembla que vostè em fa el plantejament precisament a l'inrevés. Quan es va posar en marxa la Conferència Nacional per a l'Educació, vostès tenien un plantejament, que vostè em diu que el que jo faré ara és una continuïtat d'això, i vostès no es van plantejar mai, en cap moment, fer el que vostè m'està dient que jo hauria de fer. En absolut! És a dir... I nosaltres..., jo..., em sembla que vostès van fer el que havien de fer: equips de treball, tirar endavant unes propostes. Perquè? Perquè l'objectiu primer és que precisament els integrants del sistema educatiu es posin d'acord –es posin d'acord. I el pacte és en primera mesura entre ells mateixos, perquè després puguem tirar endavant, amb aquest vistiplau dels agents que participen en el sistema educatiu, el que ha de ser en el futur la llei catalana d'educació.

I el paper polític, que vostè el veu al principi i jo el veig precisament amb posterioritat..., i no em digui que evidentment no s'hi podrà participar; evidentment, aquesta cambra és qui haurà de fer la llei, i que també, i jo n'estic convençuda, hi haurà la voluntat de pacte corresponent amb una llei d'aquestes característiques, evidentment que sí, però jo penso que el que vostè proposa és

començar, precisament, en aquest moment, amb una visió del pacte que altrament nosaltres creiem que no és el que guiar aquests treballs.

I per això fem grups de treballs en temes concrets amb experts, eh?, i amb persones de l'Administració i no amb una altra visió. I per això té el paper, el Consell Escolar. El que el Consell Escolar ens diu és tot això que hem de fer: «I tot això que ens dieu que hem de fer, després ho heu de situar allà on correspon.» I, evidentment, serà responsabilitat seva –nostra, evidentment– respondre aquesta expectativa en el moment que sigui oportú que ho fem.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la mediació escolar (tram. 300-00725/07)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Consell Executiu sobre la mediació escolar. Aquesta interpелlació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té, per exposar-la, la paraula, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, honorable consellera, el motiu d'aquesta interpелlació d'avui a la consellera d'Educació és saber el seu capteniment davant la inquietud pel deteriorament de la convivència en alguns centres educatius. Però aquest, que és un tema que pot ser tractat a vegades amb certa exageració, procurarem tractar-lo amb la raó suficient perquè d'alguna manera pugui tenir la solució adient.

Aquesta és una preocupació que no deixa indiferent ningú: famílies, alumnat i docents adverteixen que les condicions d'ensenyament i aprenentatge no poden limitar-se als continguts merament acadèmics. Educar és acompanyar, i educar és desprendre. Educar és, evidentment, acompanyar, acompanyar cap a la maduresa, però educar és també desprendre, projectar, enviar al futur. Educar consisteix, en definitiva, a formar persones capaces de viure i convida en la nostra societat enriquint-se mútuament. Educar és fer persones, és vetllar perquè cadascú pugui fer i fer-se a la seva mida. Educar és donar possibilitats de fer i, sobretot, de fer-se; és donar llibertat. Fer ciutadans responsables, si no hi ha llibertat no hi pot haver responsabilitat, però la responsabilitat implica també saber el que està bé i el que no ho està, el que es pot fer i el que no es pot fer. I aprendre això suposa que hi ha algú amb autoritat que posa límits i, si convé, sanciona, no de manera arbitrària sinó d'acord amb unes normes clares i unes lleis que representa de manera legítima.

Plantejar-se la convivència, la relació harmònica amb les altres persones, no és un tema nou, però sí que reafirma la seva presència en la nostra societat, en els debats i en les reflexions sobre l'educació. Les manifes-

tacions de violència, la discriminació i el rebuig envers altres cultures i formes de vida, la manca de respecte per l'entorn físic, els efectes del *bullying* entre les víctimes i els maltractadors o la falta de comunicació i diàleg són exemples que evidencien els problemes de convivència entre les persones. No podem ignorar que els conflictes que viu la nostra societat estan també presents de forma directa o indirecta, explícita o encoberta, en el context de l'escola o de l'institut, una realitat que ha d'aclarir quins són els seus papers en un procés que ha d'ajudar a formar persones que tinguin respostes constructives davant una societat en canvi constant que necessita solucions urgents.

Moltes vegades, però, en la irrupció dels conflictes hi ha una violència institucional latent que els nois i noies, amb les seves actuacions, escenifiquen convertint-se en bocs expiatoris de situacions d'ambigüitat, de conflictes entre professors o de dificultats de comunicació cròniques entre alumnes, professors, alumnes i professors, o família i professors.

Diuen, i no seré jo qui ho desmenteixi, que el conflicte és natural en les persones, i si es gestiona de manera positiva i creativa incita al canvi i capacita per a la convivència. Agradi o no, molts mestres han pres la responsabilitat d'abordar el conflicte perquè creuen, encertadament, que hi han d'intervenir, i ho fan des de la perspectiva de la responsabilitat i preparació personal, tot i que sovint no tenen prou eines a l'abast, des de la mateixa normativa, a vegades feixuga, la manca d'autoritat reconeguda als professors i a l'escola per part de la societat o la baixa implicació de les famílies.

La dificultat més gran que es troben alguns professionals de l'ensenyament és fer complir unes normes mínimes de convivència i de respecte davant d'alguns alumnes que dificulten el ritme de treball a les aules o al recinte escolar; dit d'una altra manera, posar límits als que no els tenen apresos i incorporats en la seva manera de ser. Introduir la resolució de conflictes als centres no ha de servir per tapar forats, consellera, sinó obrir un espai de diàleg, aprendre a parlar i a escoltar. Per això, com he dit abans, molts dels nostres centres educatius han avançat, avancen i han de seguir avançant cap a la inclusivitat, per un costat –els centres educatius són per a tots els alumnes i tots els alumnes s'hi han de trobar bé, tots i totes han de progressar i aprendre. El centre educatiu s'ha d'adaptar als alumnes, l'origen social o ètnic no és una justificació per a l'immobilisme.

Centres educatius oberts als fets i canvis socials, col·laboració amb la comunitat, el gust per la innovació, el repte dels canvis, reflexió sobre la pràctica, lligam entre la recerca i el treball a l'aula. De totes maneres tots serem conscients que el rol que la família tradicional desenvolupava fins ara ha canviat i que ha suposat uns efectes, com són l'allargament de la vida, les modificacions de rols en el si de la parella, la reducció del nombre de fills, la incorporació de la dona al món del treball, la desaparició de la família extensa, el ritme de vida, la diversitat en les formes de família, la diversitat en les formes de vida de la família. La família ha canviat, però, malgrat que a vegades ho pensem, no ha renunciat: hi a nous models, hi ha nous valors.

Les noves tecnologies, els mitjans de comunicació i la cultura de la immediatesa constitueixen un altre factor de novetat en la nova generació de ciutadans. És difícil trobar algú, especialment en els instituts, en una classe, sense mòbil. Els missatges entre emissor i receptor són tan ràpids com una respiració o com una mirada. La consola, la *play*... Llavors a l'aula, evidentment, és tot tan avorrit! Hi ha algunes addiccions perilloses, i és que l'oferta per consumir ho abraça gairebé tot. Com que l'educació és procés, i els processos solen ser lents, es constata que l'escola a vegades va a contracorrent. Alguns dels nostres joves veuen –de «mirar»– molt i pensen poc. Falten espais de reflexió, espais de trobada, espais de diàleg.

Tornant a l'origen de la interpellació: el tema de la convivència o de la conflictivitat i la violència és un tema que preocupa els diferents sectors de la comunitat educativa i de la societat. Les notícies i les xifres que es fan públiques sobre els problemes de convivència als centres educatius constaten la necessitat de posar mitjans per treballar i prevenir aquestes situacions de risc des de les seves primeres manifestacions i, si m'apuren, abans que es manifestin. Segur que les solucions no són fàcils, segur que les problemàtiques s'han de solucionar també des de l'entorn, però cal que des de l'Administració educativa i des del Govern també s'actui.

L'escola, l'institut, és important que en tots aquests temes faci una detecció precoç dels problemes de comportament; diferenciar les menes de violència. No és el mateix una bretolada, no és el mateix uns processos ja determinats, que veus que el jove pot acabar amb moltes dificultats. Treball d'equip pel que fa a normes, i recolzament dels professors, implicar les famílies, no plantejar objectius massa generals ni grans principis, analitzar acuradament els incidents i seguir les decisions o acords implementats; importància de la reparació i de la responsabilització del grup classe, cuidar els aprenentatges de manera que no representin una permanent sensació de fracàs i de frustració; és a dir, abordem la mediació, abordem la resolució de conflictes, però no carreguem en excés la motxilla dels docents, que moltes vegades prou carregada la tenen.

Honorable consellera, quines actuacions té previstes per actuar en la formació per a la convivència, per a la prevenció de conductes problemàtiques? Sabem que s'ha iniciat, o ja fa anys que hi ha un programa de mediació escolar, però que vostès ho volen implementar amb més profunditat. Quines són les funcions dels mediadors? Quina formació tenen? Com es coordinen amb l'escola, amb l'institut? Quin paper tenen en la definició de la normativa dels centres?

És evident, i cal que vostès puguin actuar des de diferents nivells, des del nivell individual, individualment, familiarment, institucionalment, comunitàriament i socialment. Hi ha la necessitat de treballar els diferents nivells si de veritat es vol fer prevenció. Per tant, honorable consellera, expliqui'ns una miqueta, doncs, com té prevista aquesta actuació, aquest capteniment, i aleshores, si cal, en el torn de rèplica n'acabarem de parlar.

Gràcies, senyores i senyors.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per a la resposta té la paraula la consellera d'Educació, honorable senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, voldria dir-li que avui estem més sensibilitzats per aquestes qüestions i, per tant, això no vol dir que estem davant de cap novetat, de manera genèrica, però sí que és cert que una major sensibilització al voltant d'aquestes qüestions fa que –paraula ara molt emprada– visualitzem més aquesta conflictivitat o aquesta problemàtica.

Vostè, en la seva exposició, ha deixat molt evidenciada que aquesta és una qüestió complexa, complexitat de les causes, complexa en les seves manifestacions i, per tant, complexa també és la intervenció en el que seria l'àmbit o el tema que ens ocupa, que és el de la convivència.

És un tema, el de la convivència, o de la conflictivitat i la violència, que preocupa, com deia vostè, els diferents sectors de la comunitat educativa i de la societat. Som conscients de la necessitat de posar mitjans per treballar i prevenir aquestes situacions des de les primeres manifestacions. I per actuar eficaçment també m'agradaria que tinguéssim coneixement que hi ha diferents categories, hi ha diferents situacions que poden alterar la convivència, perquè darrerament n'hem parlat d'alguna molt en concret i n'hi ha d'altres.

La disrupció a les aules, els comportaments disruptius a les aules que impedeixen que puguin fer el seu funcionament, el seu desenvolupament normal, les relacions interpersonals conflictives que es donen entre professor i alumne, les conductes violentes, ja siguin vandàliques cap a mobiliaris o agressions físiques, o el maltractament entre iguals, eh?, que es produeix en aquelles situacions on un o més alumnes n'assetgen o n'intimidin un altre de manera reiterada, i que coneixem, malauradament, per una situació luctuosa que s'ha produït recentment. Nosaltres pensem que tots ells són comportaments que es poden vehicular i es poden treballar a través de la mediació. Són casos que podem buscar-hi solució per aquesta via alternativa que permet a les parts implicades en un conflicte, amb l'ajut de dues persones imparcials, solucionar les seves diferències parlant-ne –i veu que vaig directament al gra, que és el que vostè m'ha demanat en la seva interpellació.

El programa de mediació no és un programa que ens hem inventat ara. En aquest pla fa anys que s'hi treballa, tot i que no em vull estalviar de dir que enguany, com que ens el creiem i tenim clar que és la via correcta per resoldre..., més ben dit, per gestionar molts conflictes –de vegades no es resolien, però es gestionen–, li hem donat una empenta molt important.

El curs 2003-2004 va començar amb un total de 25 instituts que tenien implantat el programa de mediació escolar. Durant aquell curs escolar, 25 centres més van rebre la formació necessària i van endegar el programa, i veu, que ja li dic, que abans d'endegar un programa, li cal una formació. Enguany, el curs ha començat amb 107 instituts, 57 més que el curs anterior, treballant el

programa de mediació escolar. No els detallo els centres, perquè avui mateix he signat la resposta a una pregunta escrita d'una diputada de Convergència i Unió on em demanava el detall, o sigui que d'aquí a uns dies ho podran llegir al BOPC, i ja no em faig més extensa en aquest punt.

A aquests centres que jo li he dit, cal afegir-hi 25 centres d'educació infantil i primària i escoles concertades que iniciaran, en forma de pla pilot, el pla de convivència a l'educació infantil i primària. I per què hem iniciat aquest procés, i hem incrementat, també, l'altre? Doncs perquè la mediació per a la resolució de conflictes a secundària es fa evident quan surt el conflicte, i nosaltres volem posar l'accent en la prevenció de situació conflictiva, i això ho hem de treballar a infantil i primària, i per això iniciem aquest camí aquest curs. Un pla que recull, en molts casos, les experiències de mediació d'educació emocional o d'educació per la pau que, per pròpia iniciativa, i com vostè deia també, per la voluntat i la professionalitat dels mestres i professors i professores, aquests centres ja fa anys que duen a terme.

El curs passat es van realitzar un total de nou sessions als diferents serveis territorials per a presentar a tots els centres el programa «Convivència i mediació escolar», i hi van assistir més de vuit-cents professors i professores de 452 centres de secundària, majoritàriament públics. Arran d'aquestes presentacions, és, com els deia, que 57 instituts s'han incorporat al programa el present curs escolar.

Com a síntesi d'aquestes presentacions, s'ha elaborat un CD-ROM amb les sis conferències realitzades per professors i professores de les universitats catalanes, entre elles una conferència de la senyora Montserrat Guasch, sobre les claus per a comprendre els problemes de la convivència escolar que de veritat els en recomano la lectura, i les setze experiències de convivència en mediació que van presentar diferents instituts en els serveis territorials de Catalunya.

Aquest material serà presentat properament a la Junta Central de Directors i Directores de secundària, i posteriorment tramès a tots els centres públics i privats de secundària de Catalunya. Si algú de vostès hi té interès, li'n podem fer arribar una còpia, òbviament.

Parlant de nous materials, no em vull oblidar el document que hem elaborat sobre educació física i convivència, on es treballa la importància de l'esport com a mitjà per a millorar la convivència en els centres. Aquest document, el presentarem properament als caps de departament d'educació física dels centres de secundària a la seu de l'INEFC Catalunya de Barcelona i l'INEFC de Lleida.

El programa de mediació escolar s'emmarca dins el pla de millora de la convivència escolar a l'educació secundària i n'és la part més innovadora, també, la que desenvoluparem a infantil i a primària. El pla pretén potenciar habilitats socials en l'alumnat i impulsar la utilització de processos de mediació en la resolució de conflictes. Aquest pla es desenvolupa en tres àmbits: formar per a la convivència, prevenir les conductes problemàtiques i intervenir davant dels conflictes.

En cadascun dels àmbits el propòsit és partir de les bones pràctiques ja existents en alguns centres de casa nostra o de l'adaptació d'experiències realitzades en altres indrets, donant-les a conèixer i fent-les accessibles a tots els centres de Catalunya.

Per tant, l'enfocament prioritari és enfortir l'acció tutorial, oferint un seguit de materials pràctics que faciliten l'afirmació personal de l'alumnat i les relacions interpersonals al centre.

El programa de mediació ocupa un lloc central perquè té una funció preventiva com a programa formatiu –en el moment que entrem a formar estem sensibilitzant, i per tant, ja té tota una vessant preventiva–, dirigit, a més, a qui? A professors i professores, a alumnes, i a pares i mares, a tothom. I, al mateix temps, serveix com a instrument eficaç d'intervenció, i està especialment indicat per a la resolució de petits i primers conflictes, i d'una manera particular per als casos freqüents i sovint desconeguts, com s'ha pogut comprovar tràgicament no fa gaire en un institut del País Basc, pel que feia referència a maltractaments entre iguals.

Els mediadors poden ser alumnes mediadors per a resoldre conflictes entre ells mateixos –en la majoria..., aquests casos representen el 85 per cent–; alumnes acompanyats per professors per a resoldre també conflictes entre alumnes, i membres de qualsevol col·lectiu de la comunitat educativa degudament formats en mediació per intervenir en casos de conflicte que afecten persones del seu grup.

L'any passat –no l'any passat, perdó, el passat mes de juny– va tenir lloc al complex educatiu de Tarragona la primera trobada d'alumnes mediadors i mediadores de Catalunya, que va reunir més de 200 alumnes i 130 professors mediadors, i un dels objectius era, precisament, reflexionar sobre què havien estat treballant, sobre què s'havien estat formant, i quina era la valoració que feien de tot el procés. Els recomano –i si vol els els faré arribar– alguns dels comentaris que hi ha en aquest qüestionari que els vàrem sol·licitar que omplissin. Hi havia alumnes mediadors que deien, textualment: «He après a créixer, a no ignorar els problemes, a afrontar-los, no deixant que es facin més grans, a escoltar-nos i a dialogar, a controlar i conduir les situacions, i a tenir interès perquè la societat canviï.» Hi ha professors mediadors que ens deien: «He après el valor de la paraula. He après a escoltar i no jutjar, a deixar que els alumnes trobin una solució per ells mateixos.» Em sembla que aquesta és una mostra evident de quina és la gran possibilitat que tenim de treballar aquest programa.

I com a última qüestió dir-li que estem treballant en el decret de drets i deures de l'alumnat, que contempla, en la seva redacció, la mediació com un mitjà de resolució de conflictes per a créixer a nivell personal i com a finalitat educativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Té la paraula per a la rèplica el diputat il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Des de l'escó mateix, senyor president. Bé, honorable consellera, m'ha alegrat escoltar les paraules... Penso que avui hem tingut un debat sobre pedagogia interessant, i penso que també està bé que el Parlament, de tant en tant, ho pugui recollir.

Però una miqueta hi ha un altre aspecte..., i jo en certs moments li he parlat de l'entorn. Miri, d'alguna manera, tant la família com l'escola, que constitueixen els nuclis centrals de l'ensenyament o de la comunitat educativa, jo diria que constitueixen dos micro sistemes o conjunts on s'estableixen diferents relacions. Entremig, hi ha el nen, el noi o la noia, el nen o la nena, els quals fan aquest paper de mediador entre, a vegades, la cultura del centre educatiu i la cultura familiar. I, per tant, moltes vegades hi ha dissensions, potser, a vegades, les opinions no són iguals, els missatges, és a dir, entre l'emissor i el receptor hi ha aquest espai del mig que a vegades entra en contradiccions. Però evidentment aquests dos micro sistemes que són la família i que són l'escola, el centre educatiu, formen part d'un macrosistema que és la societat. I aquesta societat té una cultura, té uns valors, té una manera de fer, una manera d'actuar; a vegades –i no m'atreveria a dir-ho, i per tant, ho dic així en veu baixa– podem pensar que vivim en una societat una mica massa violenta, i on, a vegades a sobre se'n fa un valor, i on, d'alguna manera, es dona massa protagonisme o encara és una manera que es reforça els nois i noies en el tema de la violència. Es considera un valor de protagonisme.

Però, bé, en aquest sentit, jo li volia dir, dintre aquest macrosistema, que pot ser la societat i aquesta cultura que la forma, caldria, també, que des de la seva conselleria, des del Govern, s'intervingués en aquest fet més ampli diguem-ne entorn, diguem-ne participació interdepartamental d'altres conselleries a fi i efecte de poder actuar més eficaçment en tot això que vostè ens ha estat dient que és la prevenció. Per tant, la prevenció ha de venir des de l'escola, des de l'institut, ha de venir des de les institucions, però des de les institucions també, en general, i des dels altres àmbits. Per tant, ajuntaments i altres institucions tindrien també el seu protagonisme.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, estem totalment d'acord que avui dia el marc escolar es mostra insuficient per a aconseguir els objectius educatius que la complexa societat moderna ha d'abordar respecte als nostres nois i noies, i és evident que és així. Però això també vol dir que ens calen accions innovadores i accions coordinades de tots els organismes que treballen en l'atenció i educació dels membres més joves de la societat del nostre país.

El Departament d'Educació, i fent esment a això que vostè apuntava en la seva intervenció, amb el pla de

llengua i cohesió social planteja el desenvolupament del que en diem els plans educatius d'entorn, com a instruments per a donar una resposta integrada a les necessitats educatives de la nostra societat, que fomenti la cohesió social a partir de l'educació intercultural, i la promoció de l'ús de la llengua catalana en un marc plurilingüe.

Els plans d'entorn s'estructuraran a partir de convenis amb els ajuntaments, d'acords amb entitats i constitucions de comissions, amb l'objectiu, precisament, de promoure l'educació més enllà de l'escola. Coordinar tots els elements socioeducatius, promoure l'associacionisme educatiu i la participació juvenil, la igualtat d'oportunitats i, sobretot, educar per a la ciutadania, fent possible l'autonomia i el desenvolupament de tot l'alumnat en el marc de la societat catalana plural. Quin gran objectiu! Però és que ho ha de ser. És indefugible, aquest objectiu, perquè, com vostè s'adona –igual que aquest Govern–, al darrera de la seva intervenció i de la meua estem parlant d'això: l'escola no ho és tot, però tampoc és un lloc aïllat; no el podem convertir tampoc en un lloc aïllat perquè no ho és. I hem d'entrar en aquest treball en profunditat, més enllà de l'escola, coordinant amb l'escola i amb tothom que està esmerçant tants esforços en l'educació del nostre jovent tot allò que sigui possible perquè tinguin els màxims de resultats, perquè l'objectiu que jo he dit de ben segur que el compartim.

La iniciació d'aquests plans educatius d'entorn és prevista per al 2005, partint de la sensibilització dels agents educatius, i amb l'objectiu d'arribar a la normalització dels processos de coordinació i col·laboració. I això vol dir, també, com vostè sap molt bé, la transversalitat que no hem d'amagar que és indefugible per a aconseguir aquests objectius.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària (tram. 302-00061/07)

Arribem al desè punt de l'ordre del dia, l'inici del capítol de mocions. La primera d'elles és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. La qüestió que ocupa la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la qüestió de la transparència, de l'ètica en la gestió del control de la sanitat catalana no és una qüestió còmoda d'abordar, no és una qüestió còmoda perquè tractar d'aquesta transparència, d'aquesta ètica, d'aquest control és també tractar les ombres que

el mateix sistema democràtic té. Però precisament per això és una qüestió tan important, perquè resoldre, concretar, avançar en aquestes funcions de manera decidida és avançar també en la democràcia, en la transparència, és avançar, en definitiva, en la capacitat que tenen els ciutadans d'aquest país de tenir una sanitat de qualitat, una sanitat eficient. Perquè, en la mesura que no construïm aquest marc de transparència i de control, finalment sempre se'n ressentiran la qualitat prestada dels serveis i la mateixa eficiència d'aquests serveis.

He pogut copsar personalment aquesta incomoditat aquestes últimes setmanes, sobretot per part d'aquells a qui el sistema d'opacitat i clientelar heretat havia afavorit, tal com es descriu al mateix Acord del Tinell, que reconeix greus mancances de l'anterior Govern de la Generalitat en aquestes matèries que aborda aquesta Moció.

Aquestes últimes setmanes hi ha hagut pressions, i s'han d'aclarir en aquesta cambra parlamentària, perquè aquesta Moció tingui dificultats per tirar endavant. I, per tant, la valentia política dels grups que donen suport al Govern de la Generalitat i del mateix Govern de la Generalitat de tirar-la endavant és meritòria i s'ha de reconèixer.

De la incomoditat també hem passat en alguns casos a la distorsió, i s'ha volgut presentar aquesta Moció d'Esquerra Republicana com un atac al sector concertat del país per part d'alguns grups concrets; un atac, molt lluny de la voluntat d'Esquerra Republicana, que està molt lluny de la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya, que vol reconèixer el paper històric d'aquest sector –va ser el primer que va proveir serveis sanitaris a les classes més desfavorides d'aquest país–, i s'ha de fer una aposta política perquè el futur ha de comptar també amb aquest sector; no podem deixar fora de la capacitat de prestar serveis sanitaris ningú que tingui voluntat clara i ferma de tirar-ho endavant.

Del que des d'Esquerra Republicana de Catalunya hem estat en contra i estem en contra és de determinades actituds heretades d'alguns membres de *lobbies* corporatius del sistema sanitari, alguns en centres públics, alguns en centres privats, altres al mateix Departament, que es puguin mantenir i que s'han d'impedir que es mantinguin en el futur.

Per tant, hem de centrar clarament l'objectiu i l'objecte d'aquesta Moció, no en el sector concertat, el qual recolzem, sinó en determinades actituds que puguin tenir alguns membres, no d'aquest sector sinó del conjunt del sistema públic sanitari.

Quines són les actituds alternatives que volem impulsar i que, de fet, aquest Parlament de Catalunya ha d'impulsar, en la mesura que és tasca d'aquest Parlament i missió d'aquest Parlament impulsar i controlar l'acció del Govern?

En primer lloc, la transparència. Presentem la del desenvolupament d'una normativa per crear un registre públic de tots els contractes i concerts que es signin en l'àmbit sanitari superiors a 60.000 euros; és una proposta innovadora que servirà perquè tot el sistema conegui com s'estan fent les transferències econòmiques.

I això no és motiu de desconfiança amb aquest sector concertat, sinó, precisament, per evitar la desconfiança que dins el mateix sector hi havia entre uns hospitals i uns altres, perquè la manca de transparència feia que es mirassin uns a altres per sobre l'espatlla i que no estiguessin satisfets amb els criteris que hi havia per part del Departament de Salut. Per tant, saber què és el que tothom rep, saber com tothom gestiona aquests diners, és cohesionar el sistema, és avançar en els debats.

També defensem continuar garantint el compliment de la Llei d'ordenació sanitària, que té uns principis rectoris que impossibiliten..., la incompatibilitat de funcions entre el sector públic i el sector privat, o, per exemple, vetllar pel compliment de les condicions que han de figurar en aquests concerts perquè es compleixi la Llei de contractació de les administracions públiques, que, amb paraules normals, podríem dir que és la necessitat de fer concursos públics en el sistema de salut, i, per tant, que no es pugui contractar a dit determinades empreses amigues de determinats serveis sanitaris, que s'hagi de fer un concurs on es garanteixi la lliure concurrència, on es garanteixi el cost adequat per als serveis.

Cal aire fresc, cal oxigen al sector. Hem rebut moltes complicitats en aquestes setmanes de moltíssims professionals, de desenes de milers de professionals que volen aquest oxigen, que volen aquest aire fresc, que volen renovació, que volen que entrin cares noves en aquest sector.

Hem rebut, com hem dit abans, també pressions. I des d'Esquerra Republicana volem deixar molt clara la nostra voluntat política de no acceptar pressions de grups que vulguin afavorir interessos privats, que no coincideixin amb els interessos públics, que és el que ha de defensar aquest Govern de la Generalitat. Per tant, d'aquí al futur i en aquesta legislatura es farà ferm en una posició clara de democràcia i de transparència.

I, per últim, el canvi polític que aquest Govern representa queda clar en la mesura que és el mateix Govern...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

...i els... –sí, ja acabo–, el mateix Govern i els mateixos grups parlamentaris que ens autoimposem condicions, que ens autoimposem normatives per tal que sigui més clara tota la nostra gestió, no perquè haguem de fer-ho malament, no perquè hi hagi dubtes, sinó perquè els ciutadans hi confiïn i es creï un marc de confiança que després possibiliti una acció política entesa, compresa i que creï aquestes sinergies i aquesta complicitat per avançar conjuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes a aquesta Moció el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per tal d'exposar-les i defensar-les, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, ens trobem davant una moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, soci del Govern tripartit, que suposadament fa referència a criteris de transparència en l'acció de govern.

Però, precisament per transparència, em permetran dir-los que aquesta història ve de lluny; és una llarga història. Hi havia una vegada un acord de govern que establia uns acords coneguts i un repartiment de quotes de poder. Ja en la primera compareixença de l'honorable consellera nosaltres parlàvem dels perills d'aquest equilibri mal resolt, de la creació de la Direcció General de Planificació; li dèiem: «Ho pot tenir difícil per gestionar una situació com aquesta.»

Em permetran que no atengui a totes les picabaralles dels molt lleials socis del que l'avui honorable conseller senyor Huguet va anomenar Santíssima Trinitat, però sí que els faci cinc cèntims del que la premsa titlla de crisi entre el Partit Socialista de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya, de divisió «dentro del equipo de la consejera». Ho deien *El País*, el *Diario Médico*, *La Vanguardia*. És tan el soroll, no només mediàtic, que el Consorci Hospitalari de Catalunya treu un comunicat on acusa de profund desconeixement del model sanitari català algun dels socis del Govern.

Fins aquí tot normal. Jo..., la veritat, és que, quan el company d'Esquerra Republicana parlava de pressions, m'agradaria que ens digués el nom i el cognom de qui li ha fet aquestes pressions, perquè nosaltres no. I la veritat és que si ha tingut pressions, jo ho lamento –jo ho lamento–, no hi han d'haver pressions. No crec que hagi tingut pressions, però, si les té, que digui el nom i el cognom de qui li ha fet aquestes pressions.

No entraré en les seves picabaralles, entre altres coses perquè cada cop que vostès es barallen rebem nosaltres. És la seva fórmula de cohesió. El que sí que els vull dir és que nosaltres presentem la nostra esmena a la totalitat perquè creiem que la Moció d'avui no pretén una major transparència, és una càrrega de profunditat a l'autoritat de la mateixa consellera i del Departament de Salut. És una moció que expressa una gran desconfiança cap al model sanitari català, que no és un model de Convergència i Unió, ni un model del Partit Socialista, és un model de la societat catalana, on el sector públic és un sector molt ric, també ho és el sector privat, el concertat, els consorcis, la participació dels municipis. Vostès expressen una desconfiança immerescuda cap aquest model i un menysteniment de la capacitat de control i d'autoritat d'una consellera i el seu Departament que sí que ha demostrat tenir capacitat de control i una voluntat d'autoritat sanitària molt important. I, això, nosaltres, que som l'oposició, li ho reconeixem.

El que sí que ens preocupa són els principis de publicitat, lliure concurrència i transparència. Si això és el que a vostès també els preocupa, com és que només ho refereixen a l'àmbit del Departament de Salut, al Servei Català de la Salut, a l'Institut Català de la Salut i als concerts, ens, consorcis, només de l'àmbit sanitari? Com és que només en l'àmbit sanitari? Per què no a tot el Govern?

Aquesta és la nostra esmena, que no ens votaran, ben segur que no ens la votaran, perquè afecta tot el Govern, totes les conselleries, que no deuriem tenir colors polítics però que avui es fa evident que sí que en tenen.

Estem parlant, per tant, no de transparència, no de lliure concurrència, no de coherència, estem parlant de quotes de poder dintre del tripartit, de repartiment del pastís –del *paste*–, i ho estan fent d'una manera impúdica.

Si no és així, jo voldria que em desmentissin. I em poden desmentir votant a favor la nostra esmena, que proposa el mateix que la de vostès, els mateixos principis de transparència, publicitat i lliure concurrència, però ho fa a tot el Govern, ho aplica a totes les conselleries, oblidant el color polític del seu titular. Perquè un govern és de tots, no hi han tres governs; hi ha un sol govern i no és d'un sol color polític, no és d'Esquerra, del Partit Socialista o d'Iniciativa, és un govern de tot el país, és el nostre Govern i es mereix la nostra confiança perquè la hi donava aquesta cambra.

Jo els agrairia que si és veritat que només parlen de transparència i no de quotes de poder, ens votin la nostra esmena.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Poden intervenir per fixar posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi donarà suport a aquesta Moció. Crec que aquesta Moció té el do de l'oportunitat, i és oportuna perquè permet fer visible d'una manera clara el que ha estat voluntat del nou Govern de Catalunya, i que va ser bandera i compromís del molt honorable senyor Pasqual Maragall i Mira durant tota la campanya electoral, i també ho va reiterar en l'últim debat de política general, que és que la transparència havia de ser una de les guies totals de l'Administració pública. I la voluntat de fer transparent tota l'Administració i tot el que es fa amb el diner públic també és voluntat del nou Govern de Catalunya i de tots els grups parlamentaris que donen suport al Govern. Per tant, suposem que també tots els altres grups d'aquesta cambra poden estar d'acord amb aquest principi de la transparència.

Per què és oportuna? Doncs, per constatar que el que ja està realitzant el nou Govern de Catalunya sí que suposa un canvi de gestió respecte a l'Administració anterior. No sé si recorden les bandes de fum sobre els assessors –l'il·lustre diputat senyor Ridao i l'Àlex Masllorens van haver de fer molta feina–; les llistes d'espera camuflades, amb espera tècnica, que amagaven 35.000 persones esperant, la majoria dones, sota la catifa del tecnicisme; dades de la pàgina web congelades des del 2002; el 2003 no sabem què va poder passar; impossibilitat d'accedir a dades i centrals de balanços per part de diputades i diputats...

Actualment, i des de l'aprovació de la Llei de contractes de les administracions, i en compliment del que preveu el seu article 118, ja existeix un registre públic de contractes que és gestionat per la Junta Consultiva de Contractació Administrativa de la Generalitat, òrgan adscrit a la Secretaria General del Departament d'Economia i Finances, en el qual són objecte d'inscripció els contractes que duu a terme l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic, inclòs el sanitari, llevat dels denominats contractes menors, els d'obres fins a 30.000 euros i la resta de contractes fins a 12.000 euros. I en aquest registre s'inscriuen la totalitat de les dades relatives als contractes, incloses les que fan referència a l'execució.

Avançar en la participació de la Generalitat en els òrgans de govern dels hospitals de la xarxa pública ja va ser un anunci que ens va fer la consellera en la seva compareixença, igual que continuar garantint el compliment de tots els articles de la Llei d'ordenació sanitària. I també cal tenir en compte el Decret en què es veu que el Servei Català de la Salut portarà a terme l'avaluació dels convenis i contractes perquè puguin ser adequadament avaluats en funció de la qualitat de tot el sistema.

Hi ha també en aquesta Moció uns punts que fan referència als acords de transparència del pacte del Tinell, que hi estem absolutament d'acord, naturalment. I només voldria remarcar que ja hi han hagut canvis en aquest sentit: els sous de totes les persones, de tots els consellers, presidents, són coneguts. Ja s'ha fet un acord per no acumular dietes fins un determinat límit. Les condicions dels llocs de treball, incloses les retributives, estan explicitades en les relacions de llocs de treball que són objecte de publicació al DOGC, i les condicions retributives del personal de l'Administració de la Generalitat, així com de l'eventual i els alts càrrecs, està disponible a internet, a la web de Governació i a les administracions públiques des del mes d'abril.

Per tant, ja tenim el canvi, la transparència dintre de la Generalitat, i, per tant, apostar per la transparència i ratificar això i les actuals polítiques públiques que impulsa ja tot el Govern pot arraconar els dubtes a totes les ments que en tinguin. Cal esmentar, però, que així com pels fets i les accions que porten a terme es coneix la gent, també per la seva eficiència, que vol dir la màxima eficàcia al cost més baix, es coneixen els gestors.

Per tant, no podem discriminar les persones ni demonitzar-les, ni pel seu origen ni per la seva adscripció política, ni per l'empresa en què alguna vegada van treballar, ni per la seva opció sexual. Un gestor públic, se l'ha de jutjar pel sentit en què fa la seva gestió, per l'eficiència i per la transparència, i per si l'exercici de la seva autoritat garanteix amb equitat i justícia els drets de ciutadania, els drets de les dones i els homes de Catalunya. Aquesta és la feina d'un bon govern: garantir els drets de ciutadania i, en aquest cas, el dret a la salut, perquè no hem d'oblidar que el sistema sanitari públic de salut té un gran grau d'excel·lència professional, i que està treballant amb els aspectes de l'assistència sanitària i també amb unes intervencions quirúrgiques, les més difícils, les més arriscades, les més costoses, les menys rendibles, però també les més equi-

tatives i les més solidàries. La màxima transparència i l'avaluació de la qualitat posaran de manifest de forma més clara l'eficiència i la qualitat de les entitats que treballen per al sistema sanitari públic.

I per totes aquestes raons donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Bona tarda. Ens va sorprendre la interpellació i ens ha sorprès la Moció. Quines són les raons de fons que creiem que inspiren el Grup d'Esquerra Republicana? Per una banda, fa temps que el Grup d'Esquerra denuncia que en la sanitat consorcial, en els consorcis, hi ha un repartiment de poder entre socialistes i convergents. Per altra banda, la seva intervenció de l'altre dia el que transpira és una fòbia a tot el privat, que, per cert, encaixa molt poc amb la bona idea d'en Macià de la casa i l'hortet.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Amb què ens trobem? Nosaltres creiem sincerament que Esquerra Republicana, amb aquesta interpellació i aquesta Moció, en lloc de governar, el que busca és participar en una cosa que ells mateixos denuncien, que és un repartiment de parts entre uns i els altres. Perquè, si volguessin governar, la forma més eficaç, quan un aconsegueix participar en el govern, no és fer una moció; és utilitzar els instruments que té a la seva mà. La LOSC està per desenvolupar. Si vostès governen i, a més a més, és l'única conselleria en què, per cert, hi ha hagut un cert repartiment de càrrecs de diverses tendències polítiques del tripartit, si vostès governen, per què no desenvolupen el decret de xarxes?, per què no desenvolupen la LOSC?

En aquesta Moció i a l'anterior interpellació, el que hi ha és una clara voluntat que tothom tingui clar que Esquerra Republicana té un posicionament diferent del Partit Socialista en matèria sanitària. I el que hem vist també és que el Partit Socialista, suposo que des del dia que es va presentar la Moció cap endavant, com que a més s'han presentat esmenes a ells mateixos, a Esquerra, del que van presentar..., hem estat negociant a la baixa, ells no tenen més remei que dir que sí, i al final el que avui farem serà aprovar una moció que crec que no perdria gaires cèntims d'euros si d'aquí a un any, o d'aquí a dos, o quan acabi la present legislatura, mirem quina n'ha sigut l'execució i veurem que ha sigut exactament cap.

A la interpellació de l'altre dia es denunciaven coses que quedaven com llençades al vent: «La corrupció en el procés d'adjudicació de la revisió de les torres de refrigeració...» Doncs, escolti'm, denunciï-ho. Si és que hi han uns jutjats! Vostè és parlamentari, té unes proves, porti-ho on ho ha de portar. I, en tot cas, com que resul-

ta que també han dit vostès que hi ha un repartiment de papers, prenguin les mesures oportunes per depurar el que hagin de depurar en un departament en què vostès tenen responsabilitats clares de govern. I això és governar.

I presentar una moció en què primer, a la interpellació, fem focs d'encenalls, i després comencem la intervenció de la Moció quasi com demanant perdó i dient: «No, no volíem "soliviantar" el sector concertat», si vostès m'ho permeten, no és una posició seriosa, des de la visió del Grup Parlamentari Popular, del que ha de ser la política de sanitat a Catalunya, amb la importància econòmica que té, amb la importància assistencial i amb el molt que té que A veure amb la qualitat de vida dels ciutadans.

A més a més, vostès proposen algunes coses que jo crec que ratllen la illegalitat, perquè no es poden crear registres públics d'empreses privades. Crec, sincerament, que vostès, amb la seva proposta, si s'apliqués, es carregarien absolutament el model sanitari català, basat en un sector públic, un sector concertat i un sector privat, perquè al final aquí del que es parla és d'ofegar absolutament un sector que pels sistemes de pagament i d'adjudicació ja ho està prou, com és el sector concertat. No em sembla pas que aquest sigui el model que aquest dematí, en la interpellació que ha fet el meu Grup Parlamentari, hagi defensat la consellera. En altres parts la proposta només diu «continuar», «continuar» i «continuar». I, per tant, creiem sincerament que votar-los això seria tant com participar en el seu joc.

Vostès busquen espai diferenciat del Partit Socialista; és el seu problema. En comptes de governar, fan de mà negra, perquè, una notícia que apareix un dia al *Diario Médico*, el dia següent apareix similar a la premsa groga del nostre país; es queixen dels consorcis, que a la vegada es queixen ells de vostès, quan vostès, perquè governen a molts ajuntaments, estan presents a tots els consells d'administració de consorcis i tenen tota la informació que volen. I, ara que ja sabem que vostès tenen espai, el que els demanem és que, ja que ho ha dit la consellera al dematí, vostès exerceixen la seva autoritat i comencin a governar.

Avui hi havia aquí fora al carrer persones que pateixen per perdre el seu lloc de treball a la sanitat pública. Segurament discutir d'això avui –hem presentat una pregunta oral sobre aquesta matèria– hauria sigut exercir la seva responsabilitat de governar i molt més pràctic per als catalans, que no buscar matisos de diferència i el seu espai amb relació al Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. A veure, aquesta Moció presenta tota una sèrie de propostes que van en la línia del

que apareix en els acords del Tinell, que és la necessitat d'enfortir la transparència. Resulta que en aquest Parlament ja s'han presentat altres mocions en altres temes que van en la línia, també, dels acords del Tinell. Això acostuma a passar quan les mocions o les interpellacions prèvies són presentades per algun dels grups que donen suport al Govern, i no passa res. I és normal, és lògic, a més a més, que des del Parlament, que també té tasca d'impuls i control al Govern, es presentin interpellacions que, en el cas dels grups que donen suport al Govern, vagin en aquesta línia d'impuls de l'acció de govern a partir de destacar, d'enfortir alguns dels aspectes que, en aquest cas, en el cas del Govern catalanista i d'esquerres, queden reflectits en l'Acord del Tinell.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, aquí és una moció que tracta el tema de la transparència, i resulta que això els sembla, al Grup de Convergència i Unió i al Partit Popular, com una cosa estranya, eh? I que, per tant, com que tracta de transparència, doncs, sembla que tingui que ser una cosa que mostra enfrontaments entre un grup, l'altre, etcètera. El Govern no és únic i solidari; això és evident. I aquí, des del Parlament, els diferents grups, cadascú de nosaltres, presentem les nostres propostes.

En tot cas, és una moció que va en la línia –hi torno a insistir– de la transparència que, per altra banda, aquest Govern ha començat, des de l'inici, a exercir en diferents àmbits, i la senyora Carme Valls donava tota una sèrie d'exemples concrets i ben clars de com s'ha anat concretant.

El que passa és que el problema no és de model, senyor Sancho. El problema és com s'exerceix el control democràtic en el marc del model, en aquest cas, sanitari. I, és clar, aquí sí que podríem dir que Convergència i Unió, en el temps que va estar governant..., doncs, escolti'm, potser li podríem explicar alguns dels problemets que va haver-hi en la gestió del control democràtic i per manca de control democràtic, doncs, una confusió d'interessos públics i privats; o, millor dit, una confusió a favor d'interessos privats, que s'hi van abocar diners públics.

Miri, per posar-ne un exemple: Hospital General de Catalunya, entitat de naturalesa privada, escassa viabilitat, se li donen avals..., la Generalitat de Catalunya va perdre 3.600 milions de pessetes en aquesta operació. I què vol dir? Que l'hem pagat tots els catalans. I s'enviaven pacients a l'Hospital General de Catalunya tenint plantes senceres tancades d'altres hospitals. Això és vetllar per l'interès públic?, o es vetllava per l'interès privat amb diners públics?

Doncs, és clar, que el senyor Sancho vingui aquí donant lliçons del que feien ells..., francament, he de dir-ho perquè, evidentment, els mancava una miqueta, per dir alguna cosa, en el que és control democràtic i, per tant, en transparència. I, per tant, tot el que sigui avançar en transparència ens sembla positiu.

I, per tant, aquesta Moció, que algunes qüestions realment estan contemplades en la Llei i s'han de fer, en altres s'introdueixen nous mecanismes, doncs, s'inspira en aquesta línia del que són els acords del Tinell apli-

cats a l'àmbit de la sanitat. I nosaltres pensem que, de fet, tot el que és la mateixa contrastació del que són els estats financers de les diferents entitats i gestors de la sanitat en l'activitat, doncs, això ha de poder ser públic i contrastat, perquè, en definitiva, és control democràtic del poder públic.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Bertran Arrué

La posició sobre l'esmena que s'ha presentat és contrària; no l'acceptem. I no l'acceptem perquè aquesta esmena..., la posició que han representat el senyor López i el senyor Sancho és que nosaltres volem introduir o tenim desconfiança cap a tot allò que sigui privat. I cap a l'únic que tenim desconfiança és cap a tot allò que, sent privat, no respon als interessos públics, perquè, si allò privat respon a interessos públics, es pot comptar amb aquest sector, però no al contrari.

I, per tant, que es publiquin els concerts, que es publiqui què s'està donant a cada un d'aquests centres, és bo per als centres, és bo per crear confiança entre els centres, és bo perquè entre els centres es cohesioni un projecte de servei a la societat catalana en prestacions sanitàries.

I, per tant, jo els demanaria que no banalitzessin les coses, que no banalitzessin la possibilitat que es publiquin aquests acords, que no banalitzessin el fet que es pugui demanar que es facin concursos públics per contractar, que això abarateix costos; que vostè que és un diputat d'ideologia liberal hauria de demanar que hi hagués una lliure concurrència, que hi hagués un mercat per fer abaratir costos, i, per tant, no posar traves ni opacitat a aquestes qüestions.

Em ratifico que no és una desconfiança cap al sector concertat, sinó que és resoldre, precisament, la desconfiança que hi ha hagut entre el sector concertat i el sector públic, representat per l'ICS, la desconfiança hi ha hagut entre el mateix sector concertat, i, per tant, generar aquest marc.

I aquesta Moció, finalment, no debat el model sanitari, que és un altre dels errors que es cometien quan s'analitza. Aquesta Moció debat el marc en el qual s'ha de desenvolupar el model sanitari, que ha de ser un marc de transparència.

Per tant, la posició a l'esmena serà la contrària.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

No havent-se, doncs, acceptat aquesta esmena, posem a votació la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 68 vots a favor, 41 abstencions i 14 vots en contra.

———— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana (tram. 302-00062/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions de Catalunya amb altres territoris de parla catalana. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president... (*Remors de veus.*) Gràcies, senyor president. El contingut literal de la Moció que, en nom del Grup de Convergència i Unió, formulo al Consell Executiu sintetitza el motiu de la interpellació prèvia. La forma és molt simple, però el fons és més complex: TV3 –la televisió catalana, la nostra– se sintonitza a les illes Balears des de fa vint anys gràcies a l'esforç de l'Obra Cultural Balear, de Voltor i de gran part de la societat civil, amb aquella llarga campanya coneguda, de «Volem veure TV3 ara». TV3 és més que una televisió aquí, és més que una televisió a les illes Balears; ha estat l'eina, el paisatge familiar que ha refermat l'ús del català i la seva unitat. Hi ha temença que la substitució de la sintonia catalana per la de la televisió balear pugui comportar l'afebliment de l'ús de la llengua que ens és comuna, i el Parlament de Catalunya no pot manifestar indiferència vers aquest afer, ni la discussió parlamentària vol permetre que el català deixi de ser el patrimoni de tots.

Per això, de manera conseqüent, hem treballat junts per trobar aquella redacció que ens portés a la seva unànime aprovació. Mitjançant una esmena de viva veu, hem donat a la Moció la redacció següent –que després de llegida els presentem, president–: «El Parlament de Catalunya insta el Govern que, pels mecanismes institucionals i polítics adients, procuri adoptar les mesures convenients per mantenir l'actual recepció de les emissions de TV3 i Canal 33 quan emeti la Televisió Balear, IB3.»

Deia ahir el secretari de Política Lingüística, Antoni Mir, ben lligat a les Balears, que el català té futur si anem tots junts. Doncs, aquest Parlament ja n'ha donat una mostra, aquest Parlament també n'és garant. Avui, altre cop, hem retrobat aquell significat plural i unificador de la paraula «nosaltres».

Gràcies, diputades; gràcies, diputats, pel vot unànime.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per fixar la posició, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Li agraeixo, senyora Carme- Laura, el to i la seva proposta d'aquesta Moció, que no podia ser d'una altra manera. Ara, permeti'm que li digui també que vam escoltar amb molta atenció l'altre dia la seva interpel·lació i que avui li hem escoltat la Moció i que, la veritat, no hi ha una correspondència total entre el que vostè ens va plantejar aquell dia i el que ens ha plantejat avui, perquè –i de forma legítima, de forma legítima-, senyora Carme-Laura, vostè, doncs, l'últim dia ens va posar damunt de la taula unes dures crítiques sobre la unitat, sobre la intenció del Govern respecte a la unitat de la llengua i sobre la política de projecció exterior del Govern de la Generalitat. I, fins i tot, doncs, permeti'm que li digui que vam detectar alguns aspectes que deien que..., vam pensar que el que pretenia en aquells moments –insisteixo que és legítim– era erosionar la figura del president Maragall i, en tot cas, criticar la seva forma de plantejament de l'euroregió i enfrontar els socis del tripartit. Tot això forma part de la interpel·lació que vostè ens va fer el darrer dia, no?

I, alguns d'aquests punts, els hi va rebatre a vostè el conseller. El conseller Bargalló li va explicar, quan vostè ens va dir que intentàvem aixafar, en certa manera, les emissions de llengua catalana d'altres indrets que no són estrictament els del Principat, el senyor Bargalló li va explicar que en època, precisament, de Convergència i Unió, de quan governava Convergència i Unió, doncs, la Corporació Catalana va posar en funcionament el canal 3/24, i així també vam tenir problemes de tipus de freqüències amb el Canal 9, de València, que, com tots sabem, i vostè crec que també participa amb nosaltres, també es fa en llengua catalana. Per tant, molt bé, benvinguda amb aquest plantejament que ens fa avui, però no volia deixar passar per alt aquesta circumstància.

I dir-li també una cosa que li va comentar el conseller Bargalló. El conseller ens va parlar de l'espai comunicatiu en català, i va posar damunt de la taula –i crec que és bo que se sàpiga i que es digui– que el Govern, fins ara, ha fet reunions per ampliar aquest espai comunicatiu català, per projectar la unitat de la llengua en aquest sentit, per poder fer allò que vostè li criticava que no feia. I jo crec que es bo que sapiguem que es va reunir amb el cap del Govern andorrà; que és bo que sapiguem que s'han buscat acords, fins ara, perquè hi hagi una bona recepció a Catalunya de la televisió andorrana i que al mateix temps hi hagi una legalització de la recepció de la televisió de Catalunya a Andorra; que es van fer reunions i acords amb ajuntaments del Rosselló, del Capcir i del Vallespir per tal que TV3 arribés més enllà dels Pirineus, i que en aquest sentit s'emmarquen també les intervencions que s'han fet de cara que el Govern balear, en aquests moments, estigui en contacte i amb negociacions amb el Govern de Catalunya per tirar endavant aquestes intencions i aquests plantejaments que vostè ens indica a la Moció.

Dir, per acabar, senyores i senyors diputats, que sabem que a hores d'ara, que avui, que avui mateix hi havien negociacions entre el Govern català i el Govern balear, que aquestes anaven a bon fi, que estaven tenint uns

resultats sembla que positius i que, en aquest sentit, benvinguda la Moció, la votarem afirmativament, perquè creiem que la intenció final és bona, i el que volem és que tot el que es pugui veure en català i pels catalans d'aquí i d'allà pugui ser rebut com cal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que en la vida d'un país hi ha moments i circumstàncies en què convé caminar plegats si realment allò que volem aconseguir ens interessa a tots. Aconseguir la unitat de la llengua catalana és una finalitat, vull creure, de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

És evident que no tots ens mirem la realitat política que emmarca aquesta unitat lingüística de la mateixa manera. El meu Grup, com saben, veu les illes Balears com una part consubstancial d'allò que en diem Països Catalans; però avui no estem parlant d'això. Avui estem parlant que les emissions de Televisió de Catalunya, amb les seves emissores TV3, Canal 33 i K3, es puguin continuar veient, com s'estaven veient fins ara, a les illes Balears i en altres parts dels territoris de parla catalana. També que les freqüències en què emetran les televisions d'aquestes parts, d'aquestes altres parts del territori dels Països Catalans, es puguin veure amb la mateixa normalitat al nostre territori, al territori estricte del Principat, perquè és veritat que en una relació de competència, de competència també lingüística, amb el que serà el mapa audiovisual serà molt convenient que uns i altres, els d'una mateixa llengua, ens reforcem.

Per això també, com els grups que m'han precedit, ens felicitem que la Moció que avui aquí aprovarem ho sigui per unanimitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Jordi Montanya, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula.

El Sr. Montanya i Mías

Bé, gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, està clar que el nostre Grup Parlamentari també es felicita per aquest consens a què hem arribat, i també, doncs, pel to final d'aquesta Moció.

Nosaltres, inicialment, també hi hauríem donat suport, però, és clar, hi hauríem donat suport en la seva estricta –estricta– literalitat i sense entrar a aprofundir en altres qüestions que creiem que poden tindre una importància o un paral·lisme envers la nostra llengua i la nostra cultura. Però repetim que la intenció inicial del

nostre Grup Parlamentari era, simplement, donar suport al contingut quasi literal de la Moció, perquè entenem que en cap cas podem utilitzar la llengua i la cultura catalanes com a moneda de canvi, i no podem fer tampoc apropiacions indegudes de patrimonis que són comuns a tots els catalans.

Defensa de la nostra llengua que, en un dia com avui, doncs, s'ha de fer especialment palesa i s'ha de posar de manifest la preocupació que des del nostre Grup Parlamentari tenim, atès que avui hem esmorzat amb la notícia feta pública per l'Institut d'Estudis Catalans envers la regressió de la llengua catalana, tant a Catalunya com pel que fa a la seva projecció exterior. Problemàtica, a més a més, que ens ha de preocupar a tots des del seu vessant estrictament de defensa del nostre patrimoni, sense fer, ho repeteixo, utilitzacions o apropiacions indegudes, ni voler polititzar qüestions que són estrictament obligacions i imperatius de tots els catalans: projectar i defensar la nostra llengua. La problemàtica que se nos genera a curt termini també, donada i derivada, per la imminent regulació, en aquest país i a la resta de l'Estat, de més d'un milió de persones que estan en situació alegal –no vull citar «illegal»– al nostre país i que, pel percentatge que ens correspon –un 25, un 30 per cent, un 20 per cent–, donarà lloc que els primers mesos de l'any que ve, aquí a Catalunya, tinguem ciutadans de ple dret i obligacions fora dels merament polítics, amb 250.000, 300.000 persones vingudes de fora i que hem d'integrar i que els de fer saber, fer entendre el valor de la llengua i de la cultura catalanes.

I aquestes són les preocupacions que té el nostre Grup Parlamentari, al marge de discussions d'euroregions, i de Països Catalans, i de la importància i de la incidència que ha de tindre la projecció exterior del català. El català ha d'estar protegit i defensat dintre de Catalunya i ha de tindre una projecció exterior al marge de continents o d'espais geogràfics més o menys polititzats.

I és per aquest motiu, ho repeteixo, que des del nostre Grup Parlamentari ens felicitem pel consens al qual hem arribat, i que està clar que donarem suport a la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Bé, nosaltres donarem suport també a la Moció tal com s'ha presentat, amb l'esmena de viva veu, en aquest plenari, tenint en compte que, a més a més, han començat o ja estan avançades les negociacions en la línia que en la mateixa Moció s'apunta.

De fet, ja s'havia dit, en el conflicte que havia sorgit en aquest tema, que el Ministeri estava disposat a variar les freqüències assignades a IB3 si els governs de Catalunya i de Balears s'entenien. I en el context en què ens movem, i tenint en compte l'horitzó que ve, és d'una

lògica força gran que, a aquest enteniment, s'hi pugui arribar i s'hi arribi. Perquè, evidentment, ara és un moment en què encara s'està emetent bàsicament des del sistema analògic, però estem en un moment també en què entrarem a les emissions en digital. Caldria definir un escenari de col·laboració en el trànsit a la televisió digital, i en aquest context –i avui aquest matí en parlaven en un altre àmbit– la defensa de l'especificitat cultural, lingüística dels catalans, dels diferents territoris de parla catalana, és importantíssima. I, per tant, més val que ens entenguem, que no pas que estiguem en un context –hi torno a insistir– en què la digitalització encara farà més necessària la defensa de l'especificitat de la nostra llengua, de la nostra cultura.

I, per tant, és en aquesta línia que penso que és molt important, justament, que, a aquest enteniment, s'hi arribi. Per tant, nosaltres votarem afirmativament la Moció.

El president

Gràcies.

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació, aquesta Moció que segons... –i els prego atenció–, que segons l'esmena tècnica que ha estat signada per tots els grups parlamentaris i que té el vistiplau de tots els portaveus de tots els grups parlamentaris, queda redactada així: «...pels mecanismes institucionals i polítics adients procuri adoptar les mesures convenients per mantenir l'actual recepció de les emissions de TV3 i el Canal 33 / K3 quan emeti la televisió balear IB3.» D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquesta Moció, doncs, ha quedat aprovada per unanimitat: 122 vots a favor.

————— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció (tram. 302-00063/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat i llur promoció. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que fèiem en el darrer Ple assenyalàvem la importància de l'associacionisme i el voluntariat com a instrument de vertebració de la societat, com a element de cohesió, com a element per enfortir la pròpia societat, i perquè les persones puguem exercir d'una manera més plena la ciutadania.

Per això hem fet aquesta Moció subsegüent, que assenyalava un conjunt de mesures concretes –dotze mesures– que el que intenten és impulsar tot el que és el su-

port a l'associacionisme i al voluntariat, i, evidentment, també, el civisme.

El primer punt d'aquesta Moció parla de la necessitat de redactar un pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat. Hi ha un conjunt de documents, de congressos, d'accions que s'han fet en els darrers temps, que permeten poder impulsar un pla nacional d'associacionisme i voluntariat, que aniria bé que estigués redactat i aprovat el proper any 2005, perquè, si no, són aquells temes que es van posposant.

El punt segon parla que les convocatòries de subvencions es puguin resoldre en els primers dos mesos. Aquí hem arribat a una transacció que sigui en el primer trimestre de cada any, amb els grups d'Esquerra Republicana, socialista i d'Iniciativa. Per tant, és una transacció que acceptaríem i que compartim.

El tercer punt, impulsar els programes plurianuals, per poder donar estabilitat a les associacions, a les entitats.

El quart punt, l'impuls de les noves tecnologies, fent un pla d'informatització de les entitats per al 2005 que faciliti que les entitats i les associacions puguin tenir elements informàtics, dotació informàtica que els permeti tenir i aplicar les noves tecnologies, i alhora també desenvolupar Xarxanet com a espai comunicatiu i d'interacció, que va ser, doncs, un espai virtual impulsat la darrera legislatura i que és un espai de comunicació entre ciutadans i entre associacions.

El cinquè punt també ens sembla molt important, que és que en la declaració d'utilitat pública, que avui dia es dona pràcticament des del Govern de l'Estat, hi tingui una participació clara el Govern de la Generalitat de Catalunya, i que es faci amb transparència i objectivitat, cosa que en els darrers anys no es venia fent així, i, per tant, doncs, que s'impulsi aquesta declaració d'utilitat pública.

També fer les gestions oportunes –el punt sisè– perquè l'assignació del percentatge de l'IRPF, que en l'actualitat és del 0,52, es traspassi, la seva gestió, a la Generalitat de Catalunya, i s'intenti incrementar les quantitats assignades fins l'1 per cent.

El setè punt també ens sembla bàsic, que és enfortir i potenciar les entitats de segon nivell. Necessitem aquest enfortiment per poder també vertebrar molt més tot el que és el tercer sector.

En el vuitè punt, també hem fet una transacció amb els grups parlamentaris abans esmentats, que diu així: «Promoure un canvi significatiu en l'Administració pública catalana que faciliti la incorporació de les clàusules socials; seguir promovent l'aplicació de la clàusula social en els contractes del Govern de la Generalitat de Catalunya i en les seves empreses i organismes públics.»

El novè punt parla de seguir promovent programes de qualitat. Necessitem que la qualitat no només s'apliqui en el món empresarial, sinó que també s'apliqui a la gestió del tercer sector.

El desè punt és bàsic també per a tot el que és reforçar les associacions, que és que el Govern de la Generalitat aprovi un pla d'ocupació específic per al tercer sector, per a l'any 2005.

L'onzè punt, la posada en marxa d'un sistema d'excedències per a funcionaris de l'Administració catalana que desitgin incorporar-se a treballar en entitats sense ànim de lucre.

El dotzè punt, promoure la presència en el mitjans de comunicació de titularitat pública del tercer sector.

I hi afegiríem un tretzè punt que hem transaccionat amb els grups abans esmentats, que diu així: «Incrementar les vies de participació de les entitats del tercer sector en la planificació en les polítiques de voluntariat.»

Esperem, per tant, que donin suport a aquest conjunt de mesures, que són mesures concretes, que han de permetre impulsar des de la Generalitat de Catalunya molt més el tercer sector.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, moltes gràcies. Té la paraula, seguidament, per... (Pausa.) La senyora Consol Prados, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar les esmenes conjuntes.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, sobre aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre el suport al civisme, l'associacionisme i el voluntariat, hem de dir que compartim el reconeixement a la tasca de les associacions i del voluntariat, i també manifestar la voluntat de potenciar aquestes iniciatives com a veritable dinamisme i participació de la ciutadania.

És per això que hem presentat una esmena amb diferents punts que creiem que poden millorar o clarificar o recollir nous aspectes pel que fa a l'associacionisme i al voluntariat, i sobre els quals ens hem volgut posar d'acord amb el diputat que ha presentat la Moció –ja ho ha explicat–, per tal d'enfortir, precisament, el món associatiu, que és del que es tracta.

De totes maneres, destacar alguns aspectes que nosaltres creiem que són importants. És cert que s'ha de continuar els treballs per a l'elaboració i la promoció del Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, que ha de ser un reflex de la realitat, però sobretot, i el que creiem més important, ha de marcar les perspectives de futur. Creiem, i tothom hi estem d'acord, que aquest pla s'ha de fer amb la participació del món associatiu com a veritables protagonistes.

Pel que fa a les convocatòries de subvencions, s'ha de treballar per l'objectiu de publicar les convocatòries durant el primer trimestre de l'any, qüestió en què coincidim, perquè creiem, així, que facilitaria la gestió i la programació de les mateixes entitats.

Però especialment creiem que s'ha de treballar per anar canviant la cultura de la subvenció per la cultura del conveni. I ho explico breument. El conveni permet concertar, permet acordar. S'ha de reconèixer que el món associatiu i el voluntariat, especialment el civicosocial, són també prestadors de serveis. I concertar entre l'Administració i les entitats actuacions per a la millora de

la participació i dels serveis que s'adrecen a tota la ciutadania és el camí si volem una societat activa o fins i tot una societat del benestar.

En aquest sentit, el tercer sector juga un paper primordial, entre altres coses perquè suposa l'1 per cent del PIB català; hi participen molts ciutadans i ciutadanes, i donen servei a moltes persones més. Per això creiem que és important aquesta cultura del conveni que permet enfortir el serveis que presten les entitats. Aquesta nova cultura del conveni vers la subvenció permet també treballar amb programes plurianuals, cosa que possibilita l'estabilitat de les mateixes actuacions. I ha de permetre, per altra banda, la participació de les entitats també en la planificació de les polítiques de voluntariat, com proposem en un punt concret de l'esmena.

Parlant de canvis de cultura, també s'ha de promoure un canvi significatiu en l'Administració pública catalana –el diputat que m'ha precedit també ho explicava– en el sentit de facilitar i fer realitat la incorporació de les clàusules socials, és a dir, potenciar que els contractes i els plec de condicions de les administracions valorin i incorporin les clàusules necessàries per a la integració de les persones amb risc d'exclusió social.

Sobre voluntariat, tot i defensar-lo des de les diferents opcions, crec que també hi han diferents maneres d'entendre'l, cosa natural. Nosaltres no creiem en un voluntariat social que hagi de substituir la prestació dels serveis per part de l'Administració o que tingui riscos pel que fa a l'estabilitat de la prestació dels serveis o dels recursos. En tot cas, el voluntariat ha de ser un reforç, una voluntat de sumar, d'arribar a acords, com he dit anteriorment, de forma concertada entre les entitats i l'Administració, i entenem, almenys nosaltres, un voluntariat que participa de les seves entitats, que crea dinamisme i que crea xarxa, també conscients que l'Administració no pot interferir ni intervenir en el funcionament de les mateixes entitats.

Parlar d'associacionisme i de voluntariat és parlar també de participació ciutadana, en definitiva, entesa com a participació o compromís en la societat. La gestió de l'espai públic és responsabilitat de l'Administració, però aquest espai públic té molts agents, i un és el món associatiu; un món associatiu actiu, capacitat, prestador de serveis, segurament fa la nostra societat molt més rica i de més qualitat.

Com he dit al començament, del que es tracta és d'enfortir aquest agent social, i per això valorem l'esforç en l'acceptació de punts de l'esmena i les transaccions que hem resolt.

Gràcies.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, també per defensar les seves esmenes, té la paraula l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Que el tercer sector és importantíssim a Catalunya, no s'escapa ningú; és un

dels sectors més importants, ja ho ha dit la diputada Consol Prados. Un sector, doncs, segons el Llibre blanc ens deia, que agrupa més de 5.600 entitats, agrupa 150.000 voluntaris, hi ha 50.000 treballadors. I un pot dir que ha estat treballador del tercer sector i, per tant, pot parlar amb orgull que aquestes polítiques no només són importants, sinó que s'han de fer des d'un punt de vista de la unanimitat de tots els grups polítics.

El que ja un no comparteix és la forma en què s'ha portat a terme aquesta Moció. I vostè sap molt bé, senyor Cleries, que nosaltres hem presentat cinc esmenes a aquesta Moció, i que no només no se'n n'ha acceptat cap ni una, sinó que no s'ha parlat de cap ni una. Jo celebrot que vostè hagi arribat a acords amb el tripartit. I veient el tipus d'esmenes, entenc quina és la naturalesa de les esmenes, i les compartim i hi votarem a favor; el que no entenc és que una política tan important com és el tercer sector, les esmenes, que són esmenes de millora, que no són esmenes que treuen, que no són esmenes que volen donar un altre sentit, sinó de millora de la Moció, no s'hagin ni tan sols escoltat.

Hi ha algun aspecte que ens preocupa, que són anar cap enrere. Per exemple, nosaltres diem: «El pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat és important que estigui redactat el 2005 i és important que tingui ja una consignació pressupostària el 2006.» Jo crec que aquesta era una esmena que podíem haver votat entre tots. No entenem, des del nostre Grup Parlamentari, com no s'ha acceptat o no s'ha debatut ni tan sols aquesta esmena.

Quan parlem, per exemple –un altre dels exemples– de les anomenades «clàusules socials». Jo crec que, en les clàusules socials, vostè sap que el principal problema que tenim a Catalunya és que no es compleixen, moltes vegades, a nivell local. I és cert que a nivell local existeixen diverses iniciatives de clàusules socials en licitacions en determinats ajuntaments, però també és cert que l'establiment de clàusules socials, en no existir una regulació respecte a això, és totalment discrecional per part de les administracions públiques. Ja no entro en el sentit de si hem de canviar el sentit de la clàusula social tal com està actualment redactat i si hem d'incloure altres aspectes, altres conjunts de poblacions, que estan en situació de..., doncs, en situació de desfavoriment social, però sí que jo crec que almenys hauríem de fer aquest esment quan parlem de l'àmbit local, de l'àmbit municipal, i fer un pacte, com demanàvem, amb les entitats municipalistes perquè aquest compromís no fos només «farem, farem», sinó un compromís veritable perquè es compleixin les clàusules socials.

I, després, un punt importantíssim. Vostès diuen donar espai al tercer sector en les polítiques de voluntariat. Nosaltres pensem que hem d'ampliar-ho: no només en les polítiques de voluntariat, sinó en les polítiques socials en general. Ja sabem que hi han espais, actualment, de participació i d'interlocució del tercer sector, però vostè sap molt bé, senyor Cleries, que les entitats, precisament, ara, algunes es queixen que s'han reduït aquests espais, que no se'ls crida, que no se'ls està consultant quan s'estan fent aspectes o endegant polítiques públiques de caire social.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta, perquè pensem que el tercer sector ha de ser un sector que ha de tenir el recolzament de tots els partits polítics, però no entenem –li ho repeteixo– la forma com s'ha procedit a fer aquesta Moció, i no entenem que les nostres cinc esmenes, que eren esmenes d'addició, que eren esmenes que nosaltres pensem que milloraven l'aspecte, ni tan sols s'hagin escoltat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Poden intervenir ara, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris que queden. En primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que s'ha presentat per part del Grup de Convergència i Unió els haig de dir que és una moció molt àmplia, gairebé he entès que podria ser l'índex d'un pla de govern del que abans era l'anterior Direcció General d'Acció Cívica o bé, també els haig de dir que és una mica com el rescat de la carpeta de pendents, que tots disposem en el nostre despatx, i que, per cert, aquesta era molt voluminosa.

Tot i així, li haig de dir que tenim moltes i moltes coincidències amb els punts que vostès han exposat en la seva Moció, però també li haig de dir que la majoria d'aquestes coincidències ja figuren o figuraven en el nostre programa o bé en els acords actuals de govern. També la consellera de Benestar i Família, la senyora Anna Simó, els ha exposat en aquest Parlament i també els ha fet públics.

També els haig de dir que moltes de les demandes són velles reivindicacions del nostre partit quan estàvem a l'oposició i que l'antic Govern no va aplicar mai o bé hi va actuar en contra. Li posaré a tall d'exemple la Moció que va presentar en aquesta cambra la il·lustre diputada, la senyora Carme Porta, el mes de febrer del 2001, on demanava, al punt 1.3 de la seva Moció, que el Govern reclamés al Govern de l'Estat la gestió directa del 0,52 per cent de la quota íntegra d'IRPF, a més d'altres apartats. I li haig de dir que aquesta Moció va ser transaccionada amb vostès i que va desaparèixer tot el punt al qual estic fent referència, i que vostès avui presenten un altre cop en forma de moció.

Les mesures que vostè proposa són les que l'actual Govern pretén impulsar, i fins i tot «seguir impulsant», tal com vostè diu quatre vegades en la seva Moció. Però crec que s'ha de fer una prèvia i crec que en la majoria de casos cal solucionar totes aquelles disfuncions negatives que estem arrossegant. Però tingui present, senyor Luna, que estem per la feina.

I ara bé, jo crec que ha de quedar molt clar que és el nou Govern qui marca els ritmes i la forma de la seva aplicació. Si han llegit l'Acord del Tinell o el Pla de govern 2004-2007, fet que no dubto que així sigui, recordaran que en el marc de la nova Llei de serveis socials hi ha el compromís de promoure les accions per al

civisme, la solidaritat i el voluntariat. I el Pla de govern acorda potenciar les entitats i ciutadans en l'àmbit del voluntariat i l'associacionisme i estableix que les principals línies d'actuació són la promoció i donar suport i projecció a l'associacionisme i el voluntariat, potenciar la formació en l'àmbit del voluntariat, incorporar Catalunya en les grans xarxes de voluntariat a nivell mundial i crear el consell català del voluntariat com a òrgan de participació en l'acció de govern.

Nosaltres incorporem una sèrie de línies que entenem innovadores respecte a l'anterior política, com és la participació, com és l'elecció democràtica de les entitats, però també serem innovadors aplicant mesures de rigor, com és en el cas del cens o de la participació ciutadana.

Voldria fer menció, un altre cop, al 0,52 per cent. Jo crec que aquest 0,52 per cent s'hauria pogut reclamar amb anterioritat, cosa que no es va fer, com tampoc es va desenvolupar el que era l'aplicació de la clàusula social.

És per tot l'exposat que nosaltres hem presentat aquest text alternatiu, que ja ha explicat, la diputada que m'ha precedit, que sí que és cert que respecta en gran mesura la filosofia de molts dels punts de la Moció i de les esmenes també presentades pel Partit Popular, però creiem que calia completar-la amb noves línies d'actuació i per això s'han afegit els punts del 9 al 14. Crec que els dos grups es podran sentir satisfets d'aquesta ampliació, perquè millorem les vies de participació del tercer sector i tot el que fa referència a la planificació de les polítiques del voluntariat.

Estic d'acord que hem arribat a poder trobar molts punts de consens en aquesta Moció, i per mi això només té una finalitat: que tots persegüim millorar el servei a la ciutadania i a les entitats de la nostra societat, un millor servei al ciutadà i a les entitats de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta Moció presenta globalment el tema del voluntariat. I, quan en el cas del Pla de govern catalanista i d'esquerres s'estableix les polítiques amb relació al voluntariat, s'estableix clarament quins són els objectius, com és promocionar-lo i donar-li suport, com és potenciar la formació en l'àmbit del voluntariat, com és també incloure'l en les xarxes que existeixen a nivell mundial, i també amb la creació d'un consell català del voluntariat com a òrgan de participació.

Nosaltres estem bàsicament d'acord amb els continguts de la Moció que es presenta, això, diguéssim, és el que ha fet possible, per altra banda, que puguem votar alguns dels punts de la Moció, que en altres s'hagin pogut arribar a acords i, per tant, establir transaccions,

bàsicament, en aquells aspectes que tenen a veure amb la redacció i promoció del pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, que efectivament posarà les eines bàsiques pel que fa referència a tot aquest sector.

Cal destacar, per altra banda, que hi ha algunes propostes que es fan a la Moció, com el punt cinquè, on es demana a l'Estat la participació o la part de gestió de l'IRPF, del 0,52 per cent per a finalitats d'interès social, que no s'havien demanat abans, que es demana ara per part de Convergència i Unió, però està bé, perquè ja hi estem d'acord i es tirarà endavant. I per altra banda, també, el que fa referència a les clàusules socials en la contractació de la Generalitat.

Per altra banda, en les esmenes que nosaltres hem presentat conjuntament amb els altres grups que donen suport al Govern, penso que hi hem introduït alguns aspectes que són interessants, que està bé que s'hagin acceptat, a més a més, per part del proponent –com així ens ha anunciat–, com són, per exemple, la millora en les vies de participació del tercer sector en la planificació de les polítiques que afecten el voluntariat o l'impuls de la projecció internacional del voluntariat i, també, diguéssim, la mateixa elaboració d'un cens i la potenciació de la participació en el si de les entitats.

Bé, nosaltres..., en aquest sentit, s'ha arribat a una laboriosa negociació, des del punt de vista dels diferents punts de la Moció, que és molt àmplia, i que s'hi han afegit altres a partir de l'acceptació de l'esmena. I, en tot cas, en la votació ja anirem discernint quins són aquells punts que votem afirmativament i quins són aquells que no ho fem.

Gràcies.

El president

Té la paraula, el senyor Cleries, per posicionar-se sobre les esmenes, i intentarem, també, marcar una pauta de votació.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, aclarir que el 0,52 està damunt la taula de la Mesa de traspassos i, per tant, es va reclamar quaranta mil vegades i és a punt que es traspassi. No és falta de..., diverses vegades han dit «ara», però sàpiguen que s'ha reclamat moltes vegades.

La carpeta de pendants, senyora Capdevila: pensi, per exemple, que Xarxanet aquesta setmana ha estat tancat tres dies per vacances, perquè qui ho gestiona del Departament no s'aclareix. Punt número 1, per exemple, 2.500 expedients de subvenció estan pendants de resoldre; carpeta de pendants. I no li dic més coses, perquè, si no, no tindria temps de dir les esmenes que hem acceptat.

El punt 1: s'accepta l'esmena del punt 1. El punt 2 ja l'hem dit. El punt 3: s'accepta l'esmena del punt 3. Punt 4: la primera meitat la mantenim i la segona acceptem l'esmena d'aquest «potenciar el portal Xarxanet, que en poc més d'un any del seu inici ha de créixer i millorar els seus continguts». Punt 5: es manté el text inicial. Punt 6: s'accepta l'esmena. Punt 7: es man-

té el text inicial. Punt 8: ja hem dit que es transacciona. Punt 9: s'accepta l'esmena que porta el número 8. Punt 10: es manté el text. Punt 11: es manté el text. Punt 12: es manté el text. El punt 13 s'incorpora a la Moció amb una transacció de l'esmena número 9. S'incorpora un nou punt 14 a la Moció amb l'acceptació de l'esmena número 10. S'incorpora un punt 15 amb l'acceptació de l'esmena número 14. I no s'accepten els punts 11, 12 i 13. Ho dic per confegir, doncs, una mica tot plegat, eh?

I aleshores a la Mesa donarem la llista tal com ha quedat, perquè es cert que ha portat una negociació llarga.

El senyor López ens sap greu que s'ho hagi pres així. Jo crec que hi ha hagut una disfunció amb el seu Grup, que vostès haurien d'aclarir. I dir que n'hi ha alguna que és cert que millora, però n'hi ha algunes que no hi estem d'acord, senyor López. A l'esmena que vostès fan del punt 6, hi diuen: «Estudiar conjuntament, Estat i la resta de comunitats autònomes, el traspàs de la seva gestió als governs autonòmics.» Nosaltres creiem que la Generalitat ho ha de fer directament sense..., les altres comunitats que facin el que creguin.

El punt 13, consells de participació, la Generalitat ja en té, i el que cal, doncs, en tot cas, és que ara funcionin bé, que no estan funcionant bé, i en això estem d'acord. I estic segur que en properes mocions ens posarem d'acord i lamento aquesta disfunció que hi ha hagut en la d'avui.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa.)

El president

Senyors portaveus, els demanaria a veure si els termes amb els quals plantejem la votació són els correctes, i, si és així, procediríem després a la votació. Per tant, primer, els prego que parin atenció per veure si el que dic és correcte i si he entès la petició que han fet.

Fariem una primera votació amb els punts números 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 15 i la segona part del punt 4, amb el benentès que els punts 2, 8 i 13 corresponen a la transacció, eh?, que serien el punt 2 de l'esmena, el punt 7 de l'esmena i el 13 de la Moció. Correcte? (Pausa.) Això seria la primera votació.

La segona votació serien els punts 5, 10, 11 i la segona part del punt 4. (Veus de fons.) Perdó, perdó, perdó... I la primera part del punt 4, efectivament –la primera part del punt 4.

I jo crec que amb això ja estaria feta la votació. Ha quedat clar? (Veus de fons.) Ho repeteixo? (Més veus de fons.)

Posarem a votació, doncs, en primer lloc –en primer lloc–, els punts 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 15 i la segona part del punt 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat: 115 vots a favor.

Posarem ara a votació els punts 5, 10, 11 i la primera part del punt 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 50 vots a favor i 65 vots en contra.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil** (tram. 302-00064/07)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil. Té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Pausa.)

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya vàrem presentar ara tot just fa quinze dies al conseller de Treball i Indústria sobre la situació del sector tèxtil, de la indústria tèxtil a Catalunya, es van posar de manifest diverses circumstàncies.

Una primera, una coincidència –jo diria que sense cap mena de mèrit, perquè era la constatació d'una realitat–, i és que el sector del tèxtil torna a travessar, travessa, una vegada més una situació delicada.

Una segona qüestió que també es posava de manifest era quina havia estat l'actuació del Govern en aquests mesos respecte de la situació que travessa aquest sector, i s'arribava a tres conclusions. Una primera, l'intent de crear..., l'intent frustrat de crear la taula sectorial. Una segona, encertada –segurament insuficient, però encertada–, el destí de 2 milions d'euros en ajudes a la formació. I una tercera que era la dotació de 12 milions d'euros en ajudes a la innovació, però no només per al sector tèxtil, sinó compartit amb altres sectors dels anomenats «madurs», com són l'electrònica de consum i l'automoció.

Ens deia l'honorable conseller que el dia abans la Unió Europea havia arribat a una sèrie de conclusions respecte del que calia fer en el sector a partir de l'any 2005, i s'esmentava l'impuls a la recerca i a la innovació, l'impuls a la formació contínua, a la formació professional, la lluita contra les falsificacions i la pirateria, i l'obertura dels mercats de la indústria cap a l'exterior.

També deia l'honorable conseller..., parlava d'altres mesures a nivell d'Estat, que hi haurien altres polítiques que tindrien els mateixos objectius.

I de fet, amb aquesta Moció subsegüent a aquella interpellació, precisament el que pretenem, d'alguna manera, és allò que ha fet la Unió Europea, que és que de l'anàlisi del sector ha ofertat d'alguna manera un paquet de mesures. Però no en tenim prou, que es faci des de la Unió Europea. Creiem que el sector és prou important a casa nostra perquè el Govern de la Generalitat impulsi un paquet de mesures concretes, adreçades cap aquest sector, que han de ser mesures pròpies per a un sector nostre, però que també poden ser mesures compartides amb les mesures d'altres administracions. I entenem que ha de ser així, que hi han de figurar tam-

bé les ajudes al sector que vénen d'altres administracions, com poden ser la Unió Europea o el mateix Estat.

Però, a més a més, dintre d'aquesta especificitat catalana de què estem parlant del sector tèxtil, es dona la circumstància que hi han algunes comarques que estan..., que hi té, aquest sector, un pes específic bastant important, força més important del que és a nivell general. I citàvem, per exemple, les conques d'Òdena i del Ter, com dues de les comarques on el sector té un pes específic important, i de les repercussions que tingui aquest sector, se'n poden també perjudicar altres sectors de la comarca.

I, per tant, també en aquest sentit, creiem que aquest paquet de mesures que demanem que impulsi el Govern ha de venir també acompanyat d'un paquet de mesures territorialitzades. És a dir, en aquelles comarques on el sector tèxtil té una importància més important, adoptem també mesures específiques i concretes per abordar la situació en aquestes comarques concretes.

Entenem, entenem i compartim el que dèiem fa quinze dies. No es tracta de salvar empreses a qualsevol preu, sinó que del que es tracta és que aquells empresaris que vulguin salvar les seves empreses tinguin eines per poder-ho fer, i des del Govern se li puguin oferir mitjans per poder-ho fer.

La Moció que hem presentat és una moció molt generalista. No hem demanat mesures concretes, perquè persegueix la voluntat que pugui ser assumida, no sé si ingènument, per la unanimitat de tots els grups parlamentaris, ja que entenem que la problemàtica que pateix aquest sector mereix l'atenció absolutament per part de tots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula per defensar-les l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tinc la sospita, diputat Rodríguez, que la seva ingenuïtat és quasi commovedora, vist com poden anar les coses en aquest debat. Però, si més no, provem-ho, provem-ho... (*veus de fons*) –la tilla, sempre–; si més no, provem-ho, diputat.

I dic «provem-ho», en quin sentit? Que l'altre dia vàrem tenir l'oportunitat... –i els diputats que varen assistir al debat segurament ho confirmen, o ho poden confirmar, si més no–, de l'abast de la crisi d'un sector com el tèxtil a Catalunya, les fluctuacions d'aquesta crisi i com, específicament, en algunes comarques de Catalunya, s'ha endinsat d'una manera extraordinàriament preocupant.

Ja tenim un element comú a la majoria de diputats d'aquesta cambra, que és esperançador, si més no: estem d'acord en l'abast de la crisi i estem d'acord en la

necessitat de prendre mesures per poder resoldre, si més no parcialment, els aspectes més durs d'aquesta crisi. Jo crec que això..., podem posar-nos d'acord tots que val la pena prendre un conjunt de mesures per arreglar aquesta situació, en la mesura que puguem. I a això és al que em vull referir.

De fet, ni aquesta Moció, senyor diputat, ni cap altra moció respecte al tèxtil, pot produir a hores d'ara resultats miraculosos en l'evolució d'aquest sector. La referència de l'1 de gener del 2005, quant a la liberalització, per al tèxtil català, és sinistra. I les dificultats a què han de fer –i hauran de fer– front les nostres empreses, davant d'aquest procés de liberalització, són extraordinàries. Per prendre mesures de fons, doncs, tenim el temps molt i molt justet. I és cert que amb l'anterior Govern, i també amb aquest Govern, hem recomanat mesures d'abast i ambicioses.

En quin sentit? Amb la reestructuració del tèxtil en el seu conjunt. No només en un pla d'ajuts, que també, sinó apostant per una reestructuració que fes de la innovació, de la formació, de la recerca i, molt particularment, de la consecució de valor afegit –de més valor afegit–, l'únic instrument possible per, fugint de quimeres, fer front a la competència dels països asiàtics.

Aquí no hi ha pla que ajudi a fer front a la competència dels països emergents asiàtics i salvar les nostres empreses tèxtils. Hi ha un procés, que havíem d'haver endegat –i que en part s'ha endegat, i algunes empreses l'han endegat–, d'enfortiment de la seva posició competitiva. I aquesta és la realitat, i val la pena que la mirem amb els ulls ben oberts..., mirem la realitat cara a cara. En quin sentit? Doncs, que serà justament la innovació, la recerca i la consecució de valor afegit l'única manera de competir amb xinesos, amb indis, amb vietnamites, etcètera, des del punt de vista del tèxtil.

Vostè ens presenta una moció que, de totes maneres, posa palliativament en marxa algun tipus de mesures per tractar d'ajudar aquells que en aquest procés ho tindran molt i molt complicat. Vostè té un pla del tèxtil, arriba al final del 2004, és un pla que ens pot ser útil i que mira al futur. Però jo m'he permès, i el nostre Grup Parlamentari sotmet a la seva consideració i a la consideració de tots els diputats de la cambra..., actuar en concret per aquelles empreses que necessiten mesures específiques per salvar la pell.

Aquest és el debat de què estem parlant, senyores i senyors diputats. Vostès després decidiran si els sembla oportú votar en contra, i jo això ho respectaré, faltará més. Però les nostres esmenes pretenen que algunes empreses del tèxtil salvin la pell. I no és dient: «Escollin, doncs, ja en parlarem en un altre moment.» I des del meu punt de vista, senyor diputat, és com diu vostè, amb un pla general, però amb unes particularitats específiques. És l'anàlisi concreta de la realitat concreta el que ens permetrà salvar les empreses, l'anàlisi concreta de la situació concreta el que ens permetrà salvar les empreses.

I li hem presentat, senyor diputat, dues esmenes. La primera, que crec que és concretar part de la segona. Quan vostè parla de «territorialització», nosaltres parlem en concret de «les taules territorials del Lluçanès,

de l'Anoia i de les valls del Ter», amb la voluntat de concretar..., el Govern, que prengui mesures d'àmbit no només sectorial en general, que com vostè sap perfectament, i ens ho ha recordat avui, encara no hem tingut l'oportunitat de constituir aquesta taula sectorial, sinó que específicament i al territori, comptant amb els sindicats, comptant amb la patronal, comptant amb les cambres de comerç, comptant amb els ajuntaments, tinguem taules territorialitzades per discutir aquestes qüestions i buscar solucions específiques. D'acord amb la seva proposta general, però li demano que incorpori l'especificació d'aquestes taules, que és on s'ha de produir en l'àmbit territorial.

I la segona? Jo crec que és l'esmena clau, que cap sensibilitat social de cap diputat d'aquesta cambra podria refusar. Què demanem al Govern, senyores i senyors diputats? Tan senzill com: «Si us plau, l'Ordre famosa, de què el Govern s'ha vantat durant tots aquests mesos, que posa en circulació els 2 milions d'euros, si us plau, la publiquin.» No demanem res més, ni els diem –senyor diputat, ni els diem– que no ho han fet i els critiquem. No! Només demanem el seu suport, només demanem la seva voluntat, només demanem la seva iniciativa per recordar al Govern que, si són tan amables, l'Ordre famosa d'aquests 2 milions d'euros, que es publiqui. Perquè el conseller Rañé –i amb això vaig acabant, senyor president–, el conseller Rañé ens recordava la importància d'aquests 2 milions d'euros per ajudar les empreses del tèxtil. I tots assistíem, commoguts, a la importància d'aquests 2 milions d'euros. Doncs, i per què no es publica l'Ordre? Per què han passat els mesos que han passat i aquesta Ordre que necessitem amb urgència no es publica?

Apel·lem a la seva consciència d'homes i dones de partits d'esquerra, que donen suport al Govern, perquè votin la proposta del diputat Rodríguez amb les esmenes que presenta Convergència Democràtica de Catalunya. (*Veus de fons.*) I, com deien els clàssics, senyor diputat, que Déu... (*Més veus de fons.*) I Unió –i Unió! I no faci vostè interpretacions, i menys en aquests moments, senyor diputat; no les faci.

Per acabar, senyor president, deia que, com deien els clàssics, Déu faci més que nosaltres, senyor diputat, i que aquesta proposta pugui ser aprovada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula... (*Veus de fons.*) Sí, sí, és que m'agrada sentir-lo parlar, senyor Roma, aquí, directament a l'hemicicle, al faristol. Té la paraula el senyor Roma, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

El Sr. Roma i Cunill

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. De vegades, les ganes d'intervenir fan que de vegades surtin algunes expressions de..., en fi, solidaritat, o de ganes d'intervenir en el debat també, encara que sigui per altres diputats.

En tot cas, a aquestes hores de la nit, no per això farà que modifiquem la proposta inicial, que és de no donar

suport a la Moció subsegüent a la interpellació, ni tan sols amb les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. I no és per falta de sensibilitat o de necessitat, que veiem com el Govern de la Generalitat emprèn ja les actuacions necessàries no solament en els territoris que abans ha esmentat el senyor diputat, sinó en tot el conjunt de Catalunya.

Vull remarcar que el sector tèxtil considerem que té encara un pes important a Catalunya, l'ha tingut històricament i estem segurs que l'ha de continuar tenint. Hi han empreses altament competitives que estem segurs que podran superar la crisi, fins i tot la liberalització, que està ja ben a punt de produir-se. De totes maneres, considerem que quan una comarca té un problema en el sector tèxtil, el té de vegades també en altres sectors, i ha de ser en el seu conjunt que s'emprenguin les actuacions necessàries per redreçar l'activitat en un territori concret.

De fet, he de dir que el Govern ha identificat la indústria tèxtil com un dels sectors de l'economia catalana que està més altament exposat a la competència internacional, tot i que cal tenir en compte que la situació per què està passant aquest sector no és exclusiva de Catalunya, i, de fet, afecta tot Europa. El fet de reconèixer aquest sector és ja un primer pas per a qualsevol actuació posterior.

Ja ho va esmentar el conseller en la interpellació que es va substanciar en el passat Ple, que tot això passa per l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que és el marc per impulsar per part del Govern, amb el consens i participació dels agents socials, i en què cal situar qualsevol actuació relativa a la competitivitat.

A més, l'Acord identifica tres sectors altament exposats a la competència internacional i, per tant, sobre els quals es posa una atenció específica –ho va dir el conseller–: l'electrònica de consum, el tèxtil i l'automoció. Actualment, s'està acabant d'elaborar un document amb les conclusions de l'Acord, que hauran estat consensuades amb els diferents signants. Aquestes conclusions seran les que configuraran les accions prioritàries tant per part del Govern com dels agents socials.

És per tot això que tota actuació que es determini necessària amb relació al sector tèxtil, així com dels territoris especialment afectats, s'emprendrà dins el marc d'actuació definit per l'Acord estratègic. En altres paraules: el Govern va optar per impulsar aquest Acord, per tal d'establir amb els agents socials les mesures a emprendre no només en el sector tèxtil, sinó en altres sectors exposats i per al conjunt de l'economia. Per tant, seria un despropòsit obviar la feina feta fins ara per tots els participants i no deixar concloure els treballs i iniciar un pla específic per al tèxtil.

És per tots aquests motius que rebutgem la Moció presentada, i també les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I és per això que no hi donarem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Roma. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment –ja s'ha dit aquí aquesta tarda, s'ha dit durant molts dies–, el sector tèxtil català està patint des de fa temps una delicada situació, a causa de la competència de productes provinents de mercats que ofereixen preus molt més baixos. Això ha produït una pèrdua de competitivitat, una pèrdua de llocs de treball i tancaments d'empreses. Però hi ha empreses que s'han anat transformant, que han innovat i han sortit endavant.

El Grup d'Esquerra és especialment sensible a aquest sector, perquè la indústria tèxtil és una de les indústries tradicionals a Catalunya. I ja hi ha hagut ajudes al sector, i aquest Govern ha dut a terme una sèrie d'actuacions que no voldria repetir i que ja ha explicat el senyor Roma. I jo, llavors, voldria parlar d'allò que el grup de treball de la Comissió de la Unió Europea, amb relació específica al tèxtil, ha dut a terme.

Les conclusions d'aquest informe, d'aquesta declaració, insisteixen en la importància de l'estratègia al sector per millorar la competitivitat, la recerca i la innovació, que són exactament els mateixos punts que està fent i està treballant ja el Govern de la Generalitat. També preveu mesures per a la formació i la protecció dels drets de propietat intel·lectual. Aquesta comunicació assenyala especialment la necessitat de dur a terme programes apropiats no només per a una formació millor per als treballadors del tèxtil i de la confecció, sinó, a més, per atenuar les conseqüències per a les regions en les quals està concentrat el sector, per a les quals hi ha un pressupost específic. També demana un sistema de control de les importacions de fora de la Unió Europea, de cara a examinar les condicions en les quals s'han fabricat els productes. I també diu que totes aquestes accions han d'estar complementades per una ajuda adequada a nivell regional, per afavorir-ne la competitivitat. I assenyala la necessitat d'explotar el potencial de la regió euromediterrània de la indústria tèxtil i de confecció a la zona euromediterrània.

El Govern de la Generalitat ha actuat transversalment en les actuacions, perquè les empreses puguin innovar. I aquesta tarda mateix el conseller Rañé ha parlat que hi ha d'haver un canvi productiu a Catalunya en valor afegit. Ha dit que l'atur baixa, evidentment que no baixa en el sector tèxtil, i han donat xifres de mesures per a les ajudes als treballadors que es queden sense atur, per a la formació continuada i per als sectors més afectats per la competència.

El Grup d'Esquerra Republicana votarà en contra d'aquesta Moció presentada pel Partit Popular de Catalunya, perquè, com ja he dit, per una banda s'està treballant en les línies d'actuació concretes per al tèxtil i hi ha hagut actuacions específiques al territori, com per exemple a l'Anoia, i per altra banda hem de parlar d'eco-

nomia en general i de reconversió dels llocs de treball, hi ha d'haver creació de noves empreses, hi ha d'haver alternatives per als treballadors a l'atur, hi ha d'haver una rotació de l'activitat econòmica a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest és un sector amb incertesa, i això crec que és una situació difícil. Crec que en això coincidim, i és una realitat que a partir del dia 1 de gener del 2005, doncs, tindrà efectes perjudicials en aquells àmbits del sector que no s'han posat al dia. Perquè és cert que hi ha incertesa en aquest sector, però no tot el sector està igual. Donaríem un mal missatge a la societat catalana, a les empreses i als treballadors, que tot el tèxtil està malament; no és cert.

Hi ha empreses que no s'han posat al dia per manca de previsió, hi han també productes caducs. La realitat ha canviat, estem al segle XXI, i aquest sector està veient circumstàncies, realitats que afecten tant les empreses com els treballadors; és cert, hi han d'haver mesures de xoc, i entenem que s'estan obrint, aquestes mesures de xoc. Hi ha una altra part que s'està actualitzant i que està mirant d'ubicar-se als reptes del segle XXI –i al final m'hi referiré–, i hi han aspectes que també acompanyaran aquesta actualització de sectors del tèxtil. I després n'hi ha d'altres que guanyen molts diners, hi han empreses que funcionen prou bé. Per tant, hi ha de tot.

I també, com diuen els clàssics, no sigui el cas que, la crisi del sistema, la paguin sempre els treballadors. I és veritat que estem a les portes de la renegociació del conveni del sector del tèxtil, i fer mesures que tot va molt malament, això permet als empresaris collar de nou els treballadors. Per tant, no tot va molt malament: hi han coses que no van bé, altres que milloren i altres que guanyen molts diners. En aquest sentit, com també diuen els clàssics, val la pena discutir, negociar i arribar a acords.

Bé, crec que la Moció que vostès presenten està superada per coses que ja s'estan fent i altres que fins i tot van més enllà del plantejament d'aquest pla. Vostè sap que hi ha un observatori del tèxtil a Espanya, i en aquest sentit, doncs, les dedicacions dels recursos de l'Administració central van acompanyades amb un 30 per cent per l'Administració catalana, per a temes de formació. Creiem que això no és suficient, però és un camí que s'ha iniciat per poder garantir certes suspensions a algunes empreses que volen buscar aquesta nova dinàmica d'actualització al segle XXI. És una via important; no encara suficient, però important.

Hi han aplicacions de l'Acord estratègic que ja estan prenent forma com a plans de xoc en el tema de l'Anoia. Això ja està avançant; segurament hauria d'anar més

ràpid per abordar situacions que afecten moltes persones. I també hi han mesures, ja, que s'estan iniciant a la comarca del Maresme; mecanismes, com diu l'Acord estratègic, proactives o preventives, que no succeeixi, com ha succeït, per manca de previsió, a algunes de les comarques de què vostè feia esment.

I la tercera qüestió, creiem que també molt positiva, que supera aquesta proposta de pla que vostès plantejaven, és que la mesa industrial del tèxtil ha arribat a un acord. Hi han cinc grups de treball, com vostè bé sap, que han elaborat un document de més de quaranta mesures, per unanimitat, i això és molt positiu –i això és molt positiu. I aquest mateix matí em comunicava el sindicat de Comissions Obreres que la setmana que ve el subgrup que ha estat tractant el tema de les filatures, que és un dels llocs on afecta més aquesta situació d'elements caducs i molta dispersió, està treballant per poder garantir una cosa que també han plantejat i sembla que coincidim, que és la concentració, també, d'empreses per a aquesta competitivitat.

Per tant, podem coincidir i coincidim amb aquesta realitat que hi ha una situació d'incertesa: hi han coses que no van bé, altres que poden millorar, altres que van molt bé. I creiem que el Govern està plantejant els mecanismes que superen fins i tot les propostes que vostè ens feia. Per tant, no votarem a favor d'aquesta Moció.

El president

Gràcies. Per posicionar-se sobre les esmenes, el senyor Santiago Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor Teixidó, he vist com la meva suposada ingenuïtat no ha aconseguit, ni molt menys, commoure els grups que donen suport al Govern. Amb referència a les seves paraules, és evident que no pretenem que amb una moció es puguin resoldre, ni molt menys, els problemes del sector, no? Tant de bo pogués ser així –tant de bo.

Sí que m'ha semblat entendre, de l'exposició dels grups que donen suport al Govern, que creuen que amb l'Acord estratègic és suficient per resoldre els problemes del sector. Aquesta és la interpretació que n'he fet, i em penso que també és un plantejament absolutament erroni –és un plantejament absolutament erroni. Estem convençuts que és necessari ajuntar esforços, esforços de totes les administracions, però començant per la que ens és pròpia, començant pel Govern de la Generalitat. I entenem que, amb les mesures que s'han esmentat, que es van esmentar en la interpellació que va tenir lloc en aquesta sala fa quinze dies, no és suficient.

Respecte de les esmenes que ens presenta Convergència i Unió, amb la seguretat que no prosperarà la Moció, nosaltres no tenim absolutament cap inconvenient a incorporar-les al text que proposem. En primer lloc perquè, si bé la nostra és una proposta general, però fa referència concreta a la territorialització del problema, doncs, vostès esmenten tres comarques concretes on,

efectivament, el problema és més greu, perquè el pes específic del sector és més important que en d'altres comarques: l'Anoia, el Lluçanès, les valls del Ter. Cap inconvenient a incorporar-ho a la Moció.

Respecte de la publicació de l'Ordre, certament, és una qüestió que ha estat tractada amb prudència per aquest diputat, per intentar evitar que els grups que donen suport al Govern acabessin votant en contra d'aquesta Moció precisament per posar-nos massa durs amb aquesta qüestió. Però és evident –i almenys així mateix es reconeix en l'Acord, signat, si no ho recordo malament, el 8 de juliol– que és necessari que les bases d'atorgament d'aquests ajuts a la formació siguin publicades en una ordre, que donin, en primer lloc, transparència sobre la forma en què s'atorguen aquests ajuts; en segon lloc, publicitat, perquè tots els agents del sector puguin jugar en igualtat de condicions i coneguin quines són les regles del joc, i una tercera..., i evident, que és la seguretat jurídica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat, cridem a votació.

(Pausa.)

Posem a votació el tretzè punt de l'ordre, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria tèxtil.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 1 abstenció i 63 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i vuit minuts.